SUZANNE DYE

Bărbatul din luna de miere

ALCRIS

Pentru Gerald,
bărbatul din
adevărata mea
lună de miere.

Capitolul 1

– Este o greșeală. O mare greșeală.

Hayley Beck se ridică brusc în picioare. Nu suporta să râdă nimeni de ea. Mai ales în ziua aceea. Și în mai ales Matt Dryer, nici mai mult, nici mai puțin!

Își împinse înapoi scaunul metalic pliant pe care stătuse, mișcarea ei repezită făcând tăblia să cadă pe jos, cu zgomot.

– Trebuia să am atâta minte ca să nu-ți cer tocmai ție ajutorul, continuă ea. În viața mea n-ar fi trebuit să...

– Hooo! Ia stai puțin!

Expresia lui Matt Dryer deveni serioasă, în timp ce se ridica și-și ocolea biroul ticsit de lucruri, cu mișcări agile pentru constituția sa musculoasă. Însă chiar și așa, Hayley ajunsese deja la ușa rulotei, topografia economică din cabinetul mobil pentru lucrări la fața locului, al companiei de construcții, prilejuindu-i o ieșire rapidă. Matt o apucă de încheietura mâinii, tocmai când dădea să apese pe clanță.

– Dă-mi drumul.

Hayley privi amenințător în ochii lui Matt, cu adâncimi de un albastru suav surprinzător pentru un bărbat atât de masiv. Acesta îi eliberă brațul, cu o ușoară tresărire amuzată a buzelor.

– Bine, acceptă el. Dar de plecat, nu pleci. Până nu stai jos din nou și începi să vorbești coerent.

– Ai râs de mine.

Hayley se simțea prost. Și penibil. Nu găsise deloc amuzant calvarul prin care trecea, iar răspunsul visceral al lui Matt la cererea ei de ajutor o nemulțumea enorm.

Îl privi, și mai frustrată, deși nejustificat, de simplu fapt că statura lui de un metru optzeci îi domina făptura scundă, de numai un metru șaizeci. Întotdeauna fusese nesuferit de înalt – încă de când erau copii și vecini. Cu toate că era mai mic decât ea cu un an.

Fusese și rămăsese bună prietenă cu sora lui, Beth Cooper. În anii de școală, Matt fusese întruchiparea fratelui mai mic și total pisălog – atât pentru Beth, cât și pentru cea mai bună prietenă a ei. O scotea pe Hayley din minți de fiecare dată. Ce-o fi apucat-o să apeleze la Matt – la *Matt*, închipuiți-vă! – când avea nevoie de un asemenea ajutor?

Fiindcă, își răspunse tot ea, cu amărăciune, *alte soluții nu mai am*.

– Nu râdeam, încercă Matt s-o înduplece.

Hayley își țuguie buzele.

– Te pregăteai, sublinie ea.

Matt zâmbi din nou, arătându-și dinții albi, regulați, și gropițele fermecătoare din obraji.

– Poate, consimți el.

Apoi, reuși să arate spășit. Un moment.

– Haide, reluă, făcând un pas înapoi, pentru a se apleca să ridice scaunul pe care stătuse Hayley. Mai dă-mi o șansă.

Hayley îl privi încruntată cu îndărătnicie.

– Îți promit că nu râd, insistă Matt.

Fata ridică bărbia. Știa că avea să se așeze la loc. Și o știa și el.

După ce-și potrivi bărbia cu un milimetru mai sus, reveni spre scaun. Așezându-se, puse picior peste picior și-și netezi peste genunchi fosta ivorie cu carouri, străduindu-se să se calmeze. Vizita ei avea un motiv. N-avea nici un rost să plece fără a-i spune măcar esențialul, se dojeni ea în sinea ei, pe când aștepta ca Matt să se așeze și el.

Privindu-l cum ocolea până în cealaltă parte a biroului, Hayley se simți dintr-o dată prea pretențios îmbrăcată, cu setul *deux pièces* și escarpenii de mătase asortați. Matt purta un tricou subțire de bumbac, întins peste pieptul său bombat, și blugi roși, decolorați, strânși pe coapsele puternice. Arăta mai mult a lucrător din echipă – și, pornind de la musculatura lui tonifiată, Hayley bănuia că Matt nu se codea să pună osul la treabă, în compania sa de construcții.

Împlinirea vârstei de treizeci de ani nu-i făcuse nici un rău, judecă Hayley. La Matt Dryer nu se vedeau începuturi de burtică, nici bărbie fleșcăită. Dar nimic din toate acestea nu o mira. Cu atenția care i se acordase întotdeauna din partea sexului frumos, era firesc să fie fudul ca un păun, după părerea ei. Nu era genul care să se lase pradă degradării.

Matt se așeză, în timp ce norii sfârșitului de după-amiază întunecau fereastra îngustă din spatele lui, cufundând în umbră complexul de apartamente recent terminat, de afară. Se dădeau deja anunțuri pentru chiriași. Complexul se afla la marginea de sud-vest a periferiei orașului Fort Worth, într-o zonă populară, în plină dezvoltare, și fără îndoială avea să se umple curând.

La sosire, Hayley observase că șantierul părea aproape pustiu și presupuse că majoritatea muncitorilor plecaseră deja, la sfârșitul programului. Fusese ușurată să zăreacă rulota lui Matt, parcată încă la bordură.

Matt se aplecă peste birou, cu coatele rezemate pe un teanc de planuri, atrăgându-i atenția. Hayley îl privi cum părea să-și compună pe față o expresie de preocupare – trăsăturile lui colțuroase și puternice devenind serioase. În lumina crudă a becului gol din plafon, Hayley îi observă ridurile fine din jurul ochilor și șuvițele aurii, decolorate de soare, ale părului blond-închis – un păr pe care continua să-l poarte lung la spate. Rebel și sexy.

Era genul de bărbat după care oftau fetele în liceu. Chiar și cele mai mari, din clasa lui Hayley.

Dar nu și ea. Hayley, niciodată. Știa ce pacoste era Matt. De ani de zile erau vecini.

– O.K., spuse el. Deci, ce-ai...

Se întrerupse, când în ușa rulotei se auzi un ciocănit. Hayley simți un gol în stomac, enervată de întrerupere. Voia să termine mai repede.

– Intră! strigă Matt.

Un bărbat între două vârste, cu chip rotund, vârî capul pe ușă.

– Matt, mă pregătesc s-o-ntind.

Privirea lui coborî spre Hayley, apoi reveni către Matt.

– Putem schimba două vorbe?

– Sigur, se ridică din nou Matt și, cu o privire de scuză către Hayley, ieși.

Hayley oftă. Se enerva din ce în ce mai rău.

Începea să se simtă ca o proastă.

Nevoia de a o zbughi din loc se apropia de un nivel insuportabil.

Matt închise ușa în urma lui Jaime Rollins, bucuros că rezolvase problemele montatorului de mochete – dar și dornic să se întoarcă la Hayley. Se comporta ciudat.

Foarte ciudat.

Se așeză din nou la birou, privind-o. Tenul ei era neted și deschis la culoare, încadrat de cascada părului arămiu drept. Arăta ca o floare delicată. Era decoratoare de interior – și arăta exact așa cum și-ar fi imaginat Matt o persoană care petrecea ore întregi analizând culori și combinând modele. Ca întotdeauna, era aranjată impecabil.

N-o mai văzuse de ani de zile, și devenise mai drăguță, cum părea să se întâmple de fiecare dată când o vedea. Și mai serioasă.

Hayley inspirase întotdeauna o mare seriozitate. Încă din copilărie.

Acest lucru o făcea să fie ridicol de ușor de tachinat. Iar Matt, cu siguranță, nu fusese genul de băiat care să reziste ocaziilor de a-și enerva sora și pe prietenele acesteia – mai ales pe cea drăguță și serioasă pentru care avea, în secret, o mare slăbiciune.

– În regulă, ridică el încurajator sprâncenele, aplecându-se înainte. Cred că ar fi bine să repeți întrebarea.

Privi cum se îmbinau sprâncenele arămii ale lui Hayley, deasupra imensilor ei ochi verzi. Fata oftă, părând iritată, cu trăsăturile ei fine crispate.

Văzând că nu se grăbea să răspundă, Matt insistă:

– Nu cred... în fine, cred că nu te-am auzit bine, prima dată, îi explică el.

De fapt, nu „credea“ că n-o auzise bine pe Hayley. *Știa* că nu se putea s-o fi auzit bine.

Hayley nu spunea asemenea lucruri.

Dar, imediat, repetă aceleași cuvinte.

– Am *spus*, pronunță ea răspicat, că am nevoie de un soț.

Acum vorbea pe un ton aproape bătăios.

– Ești disponibil săptămâna viitoare, sau nu?

Matt continuă s-o privească fără expresie, peste birou, gândindu-se la faptul că relațiile lor din trecut abia dacă fuseseră amicale, necum romantice, în pofida dorurilor lui de băiat – doruri pe care le uitase de mult.

Mintea îi reveni cu ani în urmă. Nu încăpea nici o îndoială. În relația dintre ei, căsătoria ar fi reprezentat în mod clar un salt peste câteva etape.

– Disponibil? repetă el, tatonând cu prudență. Disponibil pentru ce?

Se rezemă de birou, cu coatele pe niște hârtii împrăștiate. Conchisese că era timpul să nu mai umble cu ocolișuri, clarificând lucrurile.

– Mă ceri cumva în căsătorie?

Nici nu știa dacă să fugă în vreo ascunzătoare, sau să se repeadă înainte, chiuind. Ceva nedefinit, în solemni-

tatea încremenită a ochilor verzi din fața lui, îl îndemna să rămână serios. Și-i promisese că n-avea să râdă, când o invitase să se așeze din nou.

Dar îi era nespus de greu să se abțină.

– Bineînțeles că nu! răspunse Hayley, surprinsă; și nemulțumită. Nu fi ridicol.

Matt nu avea nici un interes să-și pună pirostriile – cel puțin, nu în acea perioadă. Noua lui firmă de construcții abia își deschidea aripile. N-avea nevoie de diversiuni personale. Totuși, acel... acel *dezgust*, să zicem, față de perspectiva unei căsătorii cu el, i s-ar fi părut cel puțin cam jignitor, din partea altcuiva. Din partea lui Hayley, însă, îl făcea să izbucnească din nou în râs.

– Phii! se prefăcu Matt că-și ștergea fruntea.

Buzele gingașe, de culoarea piersicii, ale lui Hayley, se subțiară. Matt înțelese că tentativa lui de a glumi n-o amuza deloc.

Se reculese.

– Atunci, *ce* anume îmi ceri?

Înainte de a-i răspunde, Hayley se îndreptă puțin de spate. Dacă ar fi fost posibil așa ceva. Arăta deja de parcă ar fi înghițit un vătrai.

– Nu vreau să mă *mărit* cu tine, Matt, spuse ea, ca și cum acesta ar fi fost cel mai evident lucru.

– Atunci, ce vrei?

– Nu doresc decât să vii cu mine într-o lună de miere.

Matt reuși s-o privească zece secunde încheiate, înainte de a începe să râdă. Avusese o zi grea și obositoare, plină de interminabile detalii ale rezolvării ultimelor probleme cu complexul de apartamente. Nu

mai rămăsese de făcut decât curățenia, după care urma să-și scoată rulota de pe șantier, lăsându-l în seama decoratorilor de exterior.

Predarea proiectului în avans și cu economii financiare fusese pe cât de fericită, pe atâta de dificilă. În ultima vreme, mai mult dificilă. De săptămâni întregi, nu mai avusese nici un motiv de râs.

Privindu-l, Hayley rămase cu gura căscată. Își încleștă strâns degetele peste poșeta mică și compactă de pe genunchi.

Matt se aștepta să-i dea cu ea în cap. Și, probabil, o și merita.

Când colo, Hayley îl surprinse pentru a doua oară în ziua aceea.

Se ridică și ieși din rulotă.

Proasto, proasto, proasto, se dojenea Hayley, în timp ce ieșea ca o furtună din rulotă, lăsând ușa metalică să se trântească zgomotos în urma ei. Ar fi trebuit să știe că n-avea nici un rost să-i ceară ajutorul lui Matt Dryer!

Și o *știuse*. Beth era cea care insistase: „Roagă-l pe Matt. Matt o să te ajute".

Amintirea râsului sonor și copios al lui Matt îi provocă un nou val de enervare, în timp ce se grăbea cu pași apăsați peste pământul bătătorit dintre rulotă și stradă, unde-și parcase mașina. Apropiindu-se de drum, i se păru că auzea ușa rulotei deschizându-se în urma ei și spera ca lui Matt să nu-i fi venit ideea de a alerga după ea. Chiar atunci, de deasupra bubui un tunet.

Un vânt puternic, neobișnuit de rece pentru luna iunie în Texas, îi răvăși părul peste față. Ridicând mâna ca să și-l dea la o parte, simți o picătură mare de ploaie pe braț. Se uită în sus, fără a încetini pasul. Plafonul de nori negri plutea amenințător deasupra ei.

Aversa părea pe cale să izbucnească din clipă-n clipă – probabil, înainte de a reuși să ajungă la mașină. *Nemaipomenit*, pufni Hayley în sinea ei, revăzând în minte toate ghinioanele din ultimele câteva zile. Fusese părăsită de logodnic cu o săptămână înainte de cununie, fiind apoi nevoită să suporte oribila sarcină de a înapoia darurile de nuntă* și a le telefona tuturor invitaților, pentru a-i informa despre contramandarea ceremoniei. Rămăsese în brațe cu diverse facturi nupțiale nereturnabile. Era pe cale să-și piardă până și călătoria de vis – o lună de miere în Hawaii, pe care o câștigase la concursul unui post de televiziune.

Și, ca să le pună capac tuturor minunilor din acea săptămână, se umilise în fața lui Matt Dryer, iar acum o pândea și ploaia. Ce mai urma?

– Hayley?

Matt! Deci, pe *el* îl auzise ieșind din rulotă. Dădu să se întoarcă, dar tocurile escarpenilor de satin i se înfundară în pământul umed, încetinindu-i mișcarea. Mai degrabă ar fi petrecut un weekend într-o groapă cu crotali adâncă de trei metri, decât să mai aibă de-a face cu Matt.

---

* În Statele Unite, se practică obiceiul de a oferi unele daruri de nuntă în avans. (n.tr.)

Cerurile se desferecară tocmai când ajunse la bordură. Se dezlănțui o ploaie torențială de vară, udând-o până la piele, într-o clipă.

Până ocoli botul mașinii și ajunse la portiera de lângă volan, reuși să-și scoată cheile din poșetă. Așezându-se, trânti portiera și porni motorul, în același timp scuturându-și din ochi părul ud. Printre oscilațiile ștergătoarelor de parbriz, îl văzu pe Matt, leoarcă de ploaie, alergând spre ea.

Cu părul și hainele lipite de trup, apăsă pe accelerator, demarând. Chiar și prin zgomotul ploii, auzi bufniturile ritmice.

Hayley închise strâns ochii, disperată, apăsând pe frântă. O pană de cauciuc.

Îi deschise din nou când îl simți pe Matt, mai mult decât îl auzi, smucind de portiera din dreapta. Constatând că era încuiată, bătu nervos în geam.

Hayley stătu treizeci de secunde încheiate, gândindu-se dacă să deschidă sau nu, în timp ce-l privea cu oarecare satisfacție pe Matt cun se uda tot mai rău în ploaia de vară. Își aminti de roata de rezervă din portbagaj.

N-avea nici cea mai vagă idee cum se schimbă un cauciuc spart.

Oftând scurt, Hayley opri motorul și deblocă portiera. Matt intră, părând să aducă furtuna cu el în mașină.

– Îți mulțumesc că te-ai grăbit să-mi deschizi, glumi el sarcastic, în timp ce sub el, pe fotoliul-cupă de vinil, se forma o băltoacă.

Se rezemă de spătar, trecându-și nervos o mână prin părul blond închis, pentru a-și împinge de pe frunte șuvițele ude. Creștetul capului său aproape atingea plafonul mașinii.

– Nu eu ți-am cerut să vii după mine, îi aminti Hayley, încrucișându-și brațele pe piept.

Matt o privi pieziș.

– Nu, mi-ai cerut doar să mă însor cu tine.

Și-și șterse apa de pe frunte, cu mâna.

– Nu ți-am cerut să te însori cu nimeni! insistă Hayley, aprinzându-se din nou. Ți-am cerut numai...

– ...să mergem într-o lună de miere, completă Matt. Știu, știu.

Rămase privind-o, cu sprâncenele arcuite.

– Iar tu ai râs de mine.

Și părea pe punctul de a izbucni iarăși în râs. Hayley își încrucișă și mai strâns brațele.

– Iar ca să le pună capac la toate, mi s-a spart un cauciuc. Probabil am trecut peste-un nenorocit de cui.

Îi venea să-i spună că numai el era de vină. El și afurisitul lui de șantier. Cu cuiele sale blestemate.

Matt dădu din cap.

– Probabil.

Apoi, ridică din umeri.

– Imediat ce slăbește ploaia, am să-ți schimb cauciucul. Iar dacă reiese că a fost un cui, ți-l voi și plăti chiar.

Surâse.

– Fiindcă așa-s eu, băiat bun. Ai roată de rezervă, da?

– Da.

Hayley se simțea cam vinovată. Nici măcar nu fusese

nevoie să-i ceară ajutorul. Iar el se oferise până și s-o despăgubească, deși nu-l obliga nimeni. Uitase că putea fi cumsecade, uneori. Uneori.

– În portbagaj. Și am și un levier.

Ezită, recunoștința luptându-se cu enervarea care mai dăinuia.

– Îți mulțumesc.

– Nici o problemă.

Matt se răsuci în scaun, părând să se simtă incomod, cu hainele ude. Hayley îl înțelegea perfect. Ardea de nerăbdare să ajungă acasă și să se schimbe – dar era clar că trebuia să mai aștepte. Nu-i putea pretinde lui Matt să-i schimbe roata în ploaia torențială.

– Apropo de ceea ce discutam în birou... începu el.

– Las-o baltă, îl întrerupse Hayley. Făcuse o greșeală apelând la Matt. N-avea nici un rost să mai cotinue.

Matt oftă.

– Nu pot, Hayley.

Pe chip i se întipări preocuparea.

– Scuză-mă că am râs. Îmi pare foarte rău. Dar am avut o săptămână grea, iar tu m-ai luat pe nepregătite.

– Ți-ar prinde bine un curs de bune maniere, replică ea, cu vocea o idee mai dezghețată. Îi era greu să rămână supărată pe Matt. Aceasta era una din trăsăturile lui cele mai iritante.

Matt zâmbi, dăruindu-i o imagine a gropițelor și dinților lui albi.

– S-ar putea să ai dreptate, acceptă el; întinse o mână și-i despărți brațele, pentru a-i cuprinde degetele unei

mâini într-ale lui. N-am vrut să te jignesc, Hayley, o asigură, cu blândețe.

Hayley îi privi mâna uriașă și bronzată, în care a ei se vedea mică, palidă. Fără nici un motiv, după câte se părea, în minte îi reveni momentul când Matt o ținuse ultima oară de mână.

Avea cincisprezece ani, iar o pisică vagabondă o mușcase de picior, când încercase să-i dea ceva de mâncare, pe veranda din fața casei. Mama ei era plecată și, când țipase, Matt venise în fugă, din vecini. Bunica lui – femeia care îi crescuse pe Matt și Beth – o dusese cu mașina la doctor.

Hayley plânsese în tot timpul drumului până la cabinetul medical. Iar Matt o ținuse de mână. În ziua aceea, îi văzuse un alt chip. Blând. Afectuos. Desigur, nu durase mult. Cât ai bate din palme, revenise la tachinările lui, cu eforturi sporite, aproape ca și cum ar fi vrut să compenseze faptul că fusese mărinimos cu ea.

– Hayley? îi rosti încetișor Matt numele, abia auzit, prin ropotul ploii pe acoperișul mașinii.

Hayley ridică privirea și îi văzu ochii albaștri ațintiți asupra alor ei. Un fior mic îi străbătu șira spinării. Încercă să-l pună pe seama hainelor ude – nu pe al fierbințelii săgetătoare din privirea lui Matt.

Se simțea în ea ceva foarte intens. Ceva care o făcea să se foiască în scaun.

Își retrase mâna dintr-a lui Matt. Probabil că acea atingere intimă, cu care nu erau obișnuiți, declanșase senzații atât de bizare. Ea și Matt *nu* se atingeau. Nici măcar nu-și prea vorbeau!

– N-am nimic.

Nu avea nevoie ca Matt să-și facă griji pentru ea. N-avea ce face cu mila lui.

– Te rog să mă scuzi că te-am deranjat. Când va înceta ploaia, ți-aș fi recunoscătoare să-mi schimbi cauciucul, iar apoi vom uita că ne-am văzut astăzi.

Matt se încruntă. Deși Beth îl punea la curent, ocazional, cu evenimentele din viața lui Hayley, în ultimele câteva luni el lucrase practic zi și noapte la proiectul complexului de apartamente. Categoric, îi scăpase ceva – și, cu siguranță, ceva important.

Cu câteva momente înainte, în birou, Hayley îi pusese cea mai smintită întrebare pe care o auzise vreodată din gura ei. Voia să afle toată povestea.

Nu-i plăcea expresia rănită din ochii ei. Îi trezea cheful de a-l pocni pe cel care o cauzase. Ani de zile o sâcâise pe Hayley, în copilărie. O privise ca pe o soră – și, uneori, nu numai atât. Avusese sentimente protectoare față de ea.

Privirea îi coborî în josul făpturii ei ude leoarcă. Nu putu să nu observe cum i se lipea bluza ivorie de rotunjimile delicate ale sânilor, precum și peste adâncitura taliei înguste.

Nu luă în seamă șoapta înceată din străfundul minții, care-i spunea că nici una dintre aceste observații nu era frățească. N-avea timp să-și examineze gândurile răzlețe, să revadă dorurile uitate.

Ceea ce avea de făcut era să afle esența straniei vizite a lui Hayley pe șantierul lui de construcții.

– Hayley, îți voi schimba bucuros roata, spuse el, calm. Imediat ce-mi spui ce naiba se întâmplă.

Capitolul 2

Hayley își încrucișă din nou brațele, într-o atitudine sfidătoare. Matt presupuse că ultimatumul său nu-i făcea plăcere, dar de vreme ce știa că n-avea nici cea mai vagă idee cum să-și schimbe cauciucul spart – fiind astfel complet imobilizată, și udă din cap până-n picioare, pe deasupra – nu se miră când Hayley cedă.

– Perfect.

Privi spre ploaia torențială, prin parbriz, apoi întoarse capul către Matt.

– Am fost logodită, urmând să mă mărit în sâmbăta asta. Cu Joel Larson.

Matt înălță din sprâncene.

– Joel Larson?

Numele îi suna familiar. Probabil că Beth i-l pomenise, la un moment dat.

– Nu știam că urma să te căsătorești.

– Scuză-mă. Nu crezusem că ai fi vrut să vii.

Își mușcă buza de jos, roșind ușor.

– Totul era aranjat, continuă ea, părând să uite de hainele ude, de jena fizică, în timp ce relata tensiunile emoționale prin care trecuse. Biserica, florile, pastorul, rochia, invitațiile. Joel tocmai își deschisese cabinetul particular – e dentist – așa că era extrem de ocupat. Eu m-am ocupat de toate pregătirile.

Iar își roase buza.

– Și am câștigat o lună de miere, la concursul unui post local de televiziune. O vacanță în Hawaii. Cu toate cheltuielile achitate. Tot tacâmul.

Se întrerupse.

– Și? o îndemnă Matt.

O privi cum își strângea puțin mai tare brațele în jurul trupului. Din nou îi evita ochii. Afară turna cu găleata, șantierul pustiu transformându-se într-o suprafață noroioasă. Era abia cinci după-amiaza, dar părea mai aproape de opt, atât de tare întunecau norii cerul.

Deodată, Hayley ridică privirea, vulnerabilitatea dureroasă din ochii ei izbindu-l pe Matt ca un pumn sub centură. Era obișnuit s-o vadă însuflețită. Întotdeauna îi plăcuseră ciocnirile lor inflamabile. Asta făcea ca tachinările să fie atât de distractive.

Lui Matt nu-i plăcea deloc să vadă diluat acel spirit caustic. Nu în interesul său propriu, ci într-al lui Hayley.

Tânăra ridică ușor din umeri, cu falsă vitejie.

– Joel mi-a dat telefon luni seară. Era în Las Vegas. Cu asistenta lui de igienă dentară.

După trei zile, durerea lui Hayley se transformase în furie. Avusese încredere în Joel. Înainte de a fi discutat despre căsătorie, fuseseră prieteni. Avuseseră totul în

comun – interese, țeluri. Joel era un om serios, de nădejde. Cine și-ar fi putut dori un bărbat mai perfect?

Supraviețuitoare a numeroaselor divorțuri prin care trecuse mama ei, Hayley chibzuise îndelung și temeinic, înainte de a se logodi. Toate aspectele căsniciilor, pe care le observase în copilăria și adolescența ei, fuseseră negative. Ezitase să facă vreodată saltul matrimonial – nedorind să riște suferințele și abandonurile repetate prin care își văzuse mama trecând.

Propria ei experiență cu Joel păruse un avertisment. Trebuia să renunțe definitiv la orice gânduri de căsătorie. Poate că moștenise ghinionul nupțial al mamei sale. Sau putea fi chiar și un soi de blestem, conchisese ea. Când încercase să se mărite cu Joel, Soarta intervenise, pentru a o pune înapoi la locul ei.

Putea vedea că Matt încă mai aștepta să-și termine povestirea.

– Mi-a spus că tocmai se căsătoriseră, zise ea. La una din capelele alea rapide, le știi... A zis el ceva cum că se îndrăgostitse și n-avea ce face. Și pe urmă, a închis. Uite-așa.

Matt simți arsura unei furii mocnite în stomac. Joel era o jigodie. Înainte de a-și putea exprima această părere, Hayley continuă, cu voce mică și încordată:

– A trebuit să le telefonez tuturor. Și să înapoiez toate darurile de nuntă. Am încercat să contramandez aranjamentele – dar era prea târziu. N-am mai putut obține înapoi avansul de la biserică, nici de la restaurant. Și nici florile nu le-am putut returna. Magazinul nupțial n-a primit înapoi rochia de mireasă.

Pe ultimele cuvinte, vocea i se frânse, așa că trase aer în piept, rapid, adânc. Matt ar fi vrut să o ia de mână iarăși, dar se temea să nu-i respingă atingerea, ca prima dată.

– Iar luna de miere...

Lăsă fraza neterminată. Înghițind în sec, își mută privirea. Se simțea ca o idioată, etalându-și toată umilința în fața lui Matt.

– Ce-i cu luna de miere? o încurajă el.

Unde merge mia, merge și suta, reflectă Hayley.

– Cu celelalte – biserica, florile, rochia – nu mai pot face nimic. Dar încă aș mai putea face călătoria.

Îl privi. Ochii lui Matt stăteau ațintiți într-ai ei.

– Postul de televiziune plătește totul. Nu există decât o singură problemă.

Matt aștepta.

– Care? întrebă el, văzând că nu-i spunea.

Îi ceruse, adineaori, s-o însoțească în luna de miere. De ce?

– Dacă ai câștigat excursia, fă-o. Du-te.

Era complet nedumerit. Pentru ce avea nevoie de el?

Hayley oftă. Făcuse atâta drum. Își distrusese pantofii favoriți, în goana ei nebunească prin șantier. Putea foarte bine să meargă până la capăt.

– *Vreau* să mă duc, spuse ea repede. E singurul lucru pe care-l mai pot câștiga, din toată mizeria asta. Și mi-am luat deja liber de la serviciu.

Hayley era consultantă de decorațiuni interioare la cel mai elegant magazin universal din Fort Worth.

Totul păruse logic, absolut logic, când discutase planul cu Beth. Acum, însă, privindu-l pe Matt și gândindu-se la

furnicăturile pe care o făcuse să le simtă înlăuntrul ei atingerea mâinii lui – într-un mod de care atingerea lui Joel nu fusese niciodată în stare, cu siguranță! – Hayley constată că se întreba dacă nu cumva era cea mai smintită idee care-i venise în viața ei.

Matt continua să aștepte, așa că se avântă, totuși:

– Toată viața am vrut să merg în Hawaii, continuă ea, cu o repeziciune anormală; nu voia decât să termine mai repede. Problema e cameramanul.

– Care cameraman? întrebă Matt, complet zăpăcit.

– Postul T.V. trimite un cameraman, ca să filmeze voiajul de nuntă. Vor să folosească imaginile într-o serie de secvențe speciale, despre nunți. De-asta nu mă pot duce singură, deși, în sens tehnic, călătoria îmi aparține.

Matt dădu să vorbească, dar Hayley se repezi, mărturisind totul:

– Și nu m-ar deranja deloc ca Joel să afle și să creadă că și eu m-am măritat cu cineva, la fel ca el!

De fapt, nu încerca să se răzbune pe Joel. O avea pe micuța lui asistentă de igienă bucală, la urma urmei. Hayley nu dorea decât să-și salveze propria mândrie.

Ploaia slăbise, iar ropotul ușor al stropilor pe capota mașinii crea o atmosferă intimă, ca într-un cocon. Matt o privi lung, cu ochii săi albaștri indescifrabili. Hayley se întrebă dacă nu cumva îi luase piuitul cu declarațiile sale.

– Dacă vii, vor crede că ești soțul meu, explică ea. Vei avea parte de o săptămână de vacanță, cu toate cheltuielile achitate, continuă ea grăbită, și nu cred că opera-

torul va aștepta prea mult de la noi – doar câteva mici excursii turistice, unde să poată trage niște cadre, înțelegi.

Își impuse să continue:

– Va trebui să locuim în aceeași cameră de hotel.

Obrajii i se înfierbântară. Își înjură în sinea ei nenorocita aia de piele palidă și părul roșcat, care o predispuneau să-și trădeze astfel sentimentele.

– Dar va fi o cameră mare și frumoasă, cu mult spațiu, sunt convinsă. În cea mai mare parte a timpului, abia dacă va trebui să ne vedem.

Sau, cel puțin, așa spera. Păstrase pentru la sfârșit vestea cea mai proastă.

– Cameramanul nu va fi singurul care va crede că ne-am căsătorit...

Ezită. Matt își arcui o sprânceană.

– După ce vor transmite secvențele în emisiunea de actualități de-aici, toți cei care o vor vedea – nu numai Joel – vor crede și ei că suntem căsătoriți.

Dintr-o dată, se întrebă cum avea să-și convingă toți cunoscuții că era măritată cu un om ca Matt. Hayley își plănuia viața pas cu pas, cât putea de serios și meticulos. Și, în ciuda faptului că planurile ei păreau să aibă prostul obicei de a o lua razna, grija planificării o făcea să se simtă în siguranță. Acel Matt pe care îl cunoscuse fusese sangvin și impulsiv, trăindu-și viața așa cum i se oferea – o atitudine care o neliniștea enorm pe Hayley.

O adevărată căsnicie între ea și Matt ar fi fost un haos total. Nici nu-și putea închipui cum ar fi scos-o la capăt cu acea pretinsă lună de miere.

Din fericire, întrucât mama lui Hayley locuia în San Antonio, cu al cincilea soț al ei, nu era nevoie să afle și ea. Iar cei mai buni prieteni ai lui Hayley, Beth și un fost coleg de școală, Lyndon Harrison, cunoșteau deja planul. Asta avea să ușureze lucrurile. Cât despre toți ceilalți...

Mă rog, era mai bine așa, decât ca oricine-i ieșea în cale să plângă de mila bietei mirese seduse și abandonate. Joel o umilise public, luându-și tălpășița cu atât de puțin timp înaintea nunții.

Trase adânc aer în piept și continuă:

– Desigur, nu va trebui să trăim efectiv împreună. Iar după ce va trece câtva timp, am putea să...

– Să dăm de veste, discret, că am apucat-o fiecare pe altă cale?

Matt părea amuzat.

– Exact, reuși ea să ridice din umeri. Va fi foarte ușor, din moment ce n-o să fim căsătoriți cu adevărat. Nu se pune problema să avem nevoie de un judecător, sau așa ceva.

Încercă să zâmbească dezinvolt, dar îi ieși mai degrabă o grimasă.

Se simțea prost, cu Matt privind-o în felul acela. Oare avea să-și râdă iar de ea? Matt n-o luase niciodată în serios, practic își făcuse o artă din a-și râde de ea. Fusese o nebunie să i se adreseze lui. Doar avusese parte de umilințe destule, pentru o săptămână, nu?

Ridică puțin bărbia, adunându-și toate resturile mândriei terfelite.

– Ascultă, hai mai bine s-o lăsăm...

– Hayley...

– A fost o idee tâmpită.

Cum de se pusese într-o asemenea situație?

– Hayley...

– Uită că am...

– Hayley! se aplecă înainte Matt, apucându-i bărbia în mână; îi simți pielea fină, sub degetele lui înăsprite de muncă, asemenea petalei unui boboc de trandafir. Oprește-te! Hai să mai recapitulăm încă o dată, bine? Puțin mai rar, dacă nu te superi.

Hayley se foi în scaun, retrăgându-și bărbia din mâna lui Matt.

Se simțea prinsă ca într-o capcană.

– Ți-am spus, cred că ar fi mai bine s-o dăm uitării.

O zăpăcea. Când o atingea, nici nu mai putea gândi. Totul era mult prea nefamiliar, între ei. Prea... ciudat de neliniștitor.

Își mută privirea. În pofida ploii mărunte care continua, un crâmpei de soare se strecura vitejește printre doi nori plumburii, așternând o rază aurie peste strada plină de băltoace.

Matt vorbi, atrăgându-i din nou atenția.

– Cred că e cam târziu ca să tragem o asemenea concluzie.

Hayley își abătu privirea într-o parte, remarcând cum se amesteca mirosul de ploaie din mașină cu un iz vag masculin, la fel de greu de definit ca aroma unei brize răcoroase de vară. *Matt.*

– Ei bine, eu nu cred, și e problema mea, își încrucișă ea din nou brțele pe piept. În ultimele câteva zile n-am mai gândit limpede. Dacă o făceam, în veci n-aș fi venit la tine cu o asemenea propunere. Dar când Lyndon n-a putut...

– Lyndon?

– Lyndon Harrison.

Cum Matt nu păru să recunoască numele, îi explică:

– E un fost coleg de clasă, al meu și al lui Beth. Eram împreună la clubul de franceză. Am rămas prieteni.

Hayley își amintea că Matt fusese căpitanul echipei de fotbal. Sigur că n-avea cum să-l cunoască pe studiosul și seriosul Lyndon.

– Oricum, continuă ea, Lyndon n-a putut veni. Are o nouă iubită și nu credea că ar fi înțeles, așa că...

– I-ai cerut lui Lyndon să meargă cu tine? o întrerupse Matt.

Nu știa de ce îl deranja acest lucru, dar așa era. Se simțea... desconsiderat, oarecum. Nu el fusese prima soluție aleasă de Hayley.

Curios, cât îl mai râcâia gândul.

– Da...

– De ce n-ai venit la mine mai întâi?

– Matt!

Hayley își încreți fruntea. De ce nu venise la Matt mai întâi?! De ce n-ar fi trebuit să vină la el în nici un caz! Răspunsul i se părea absolut evident.

– Fiindcă mă temeam să nu râzi de mine. Și ai făcut-o! Niciodată nu iei nimic în serios...

– Iar tu le iei pe toate *prea* în serios, ripostă Matt.

Hayley trecu peste această remarcă. Ea și Matt aveau personalități total diferite. Și totul era bine și frumos – cu condiția de a nu trebui să se-nvârtească prea mult prin preajma lui.

O săptămână în Hawaii ar fi fost, categoric, prea mult. Revederea cu Matt îi clarificase această concluzie.

– Tocmai de-asta călătoria noastră împreună ar fi o catastrofă, sublinie Hayley.

Trebuia să existe o altă soluție. Își puse mintea la lucru.

– Am să găsesc eu o cale...

Lui Matt nu-i plăcea să fie expediat atât de ușor. Încă nu hotărâse ce părere să-și facă despre propunerea ei – ce naiba, nici măcar nu-i lăsase timp! Dar reacția lui viscerală consta în a fi... intrigat. Hayley își făcuse o artă din a-l evita, în toată perioada copilăriei... iar acum, avea șansa să petreacă o săptămână în aceeași cameră de hotel cu ea. În asemenea împrejurări, i-ar fi fost greu să-l ocolească.

– Altă cale? repetă el. Ca de pildă?

Aplecându-se înainte, Hayley își rezemă brațele de volan. Trebuia să facă ceva. Voia să meargă în acea călătorie. Mai mult, voia ca Joel să *știe* că făcuse călătoria.

– Știu! îi zâmbi ea radioasă. Am să mă duc la o agenție de plasare.

Rotițele minții îi țăcăneau cu toată viteza.

– Sau la o agenție de impresariat. Voi angaja pe cineva să joace rolul soțului meu.

Matt rămase cu gura căscată.

– Ți-ai pierdut mințile? strigă el, cu glas tunător.

Hayley clipi din ochi.

– Să nu țipi la mine!

Nici n-o luă în seamă.

– Nu poți angaja pe cineva să facă o călătorie ca asta cu tine! Ce, ești *nebună*? se încruntă el, furios; ce-i trecea prin minte?! Nu poți petrece șapte zile cu un străin. În aceeași cameră de hotel!

Ideea că Hayley – drăgălașa, micuța, vulnerabila Hayley – ar fi stat singură într-o cameră de hotel cu cine știe ce individ pe care nu-l cunoștea îl făcea pe Matt să-i fiarbă sângele-n vene. Dacă mizerabilul încerca să-și facă de cap cu ea?

Gura lui Hayley formase un mic *O* de uimire.

– Nu m-am gândit la asta, recunoscu ea, încet. Cred că de fapt nu m-am gândit deloc până la capăt.

Se simțea învinsă. Ce soluție îi mai rămânea?

Matt îi văzu în ochi expresia pierdută. Îi amintea de a unui cățel bătut. Mă rog, a unui cățel foarte sexy, oricum. Tremurul vulnerabil al gurii ei îl scotea din minți. Uluitor, își spuse, cât de ușor îl afecta nefericirea lui Hayley. Toată situația îl frustra. N-avea nevoie de diversiuni personale, mai ales acum.

Dar, oricât ar fi încercat, nu reușea să-și alunge convingerea că Hayley avea dreptate cel puțin într-o privință. Nu gândea limpede. Iar el n-o putea lăsa să fugă și să intre în cine știe ce belea, cu planurile ei neghioabe.

Se hotărî.

– Asta e. Vin cu tine.

– Nu vreau să-mi plângi de milă, îl privi furioasă Hayley. E problema mea. Mi-o rezolv singură.

– La fel cum îți vei repara și cauciucul ăla spart?

Hayley știa când era învinsă.

– O.K., deci nu știu să-mi înlocuiesc un cauciuc, oftă ea. Și, ai dreptate – nu pot lua cu mine un străin în excursia asta.

Îl privi bănuitoare.

– Dar nu-s sigură nici în legătură cu... noi.

– De ce nu?

Își dădu ochii peste cap.

Matt adoptă o expresie inocentă. Hayley încercă să nu observe cât de drăgălaș arăta. Iar simți acel mic fior pe șira spinării. Și nici măcar n-o atingea. De când începuse Matt să-i stârnească furnicături?

– Ai nevoie de mine, sublinie el. Și nici mie nu mi-ar strica o vacanță.

În timp ce rostea aceste cuvinte, își dădu seama cât de adevărate erau. Proiectul cu complexul de apartamente îi secătuise toate puterile. Putea să-și scoată rulota, să aducă echipa de curățenie, și era liber să plece – lăsând restul în seama antreprenorului de amenajări exterioare.

În ceea ce privea pretinsa căsătorie, nu avea nici o relație, nici măcar trecătoare – și nu-și făcea planuri de a schimba prea curând această situație. Singura lui rudă era Lilah Dryer, bătrâna bunică, firavă de-acum, care îi crescuse pe el și Beth după ce le muriseră părinții – locuia într-un cămin de pensionari din Texas, cu verișoara ei. Nu era nevoie să știe ce se întâmpla. Iar lui oricum nu-i păsa de părerile altora.

Nimic nu stătea în calea ajutorului acordat lui Hayley pentru a salva aparențele. Nimic – numai Hayley însăși, după câte se părea.

– Beth a spus că ți-ar prinde bine o vacanță, spuse meditativ, îngândurată, Hayley; oare chiar ar fi rezistat o săptămână întreagă cu Matt?

– Când începe călătoria?

– Duminică dimineața.

Cu o voce cam crispată, continuă:

– Nunta era programată pentru sâmbătă după-amiază. Urma să ne petrecem noaptea la Worthington Hotel, în centru, iar de acolo să mergem cu mașina la aeroport.

Își strânse pumnii, în poală.

– Măcar pe-asta am reușit s-o contramandez, fără să rămân cu o factură de achitat.

Matt simți din nou un val de mânie la adresa lui Joel. Se bucura că Hayley nu se măritase cu nesimțitul ăla. Joel Larson trebuia să fie cel mai mare mitocan din lume, s-o părăsească pe Hayley așa – ca să nu mai menționeze faptul că o lăsase cu toate notele de plată pe cap. Era într-adevăr o josnicie.

Nu-și putea imagina cum ar fi putut-o trata într-un asemenea hal un bărbat pe Hayley. Nu era perfectă – puțin rigidă, cam prea serioasă. Dar nu merita un asemenea tratament. Nimeni nu-l merita.

Voia să spună ceva, dar nu era sigur ce anume. Până la urmă, zise doar atât:

– Excelent. Pot fi gata duminică dimineața.

Hayley se răsuci spre el, privindu-l în ochi.

– N-ai nici o prietenă, așa-i?

– Ești deja geloasă, nevastă? zâmbi Matt.

Îl pocni în umăr, cu un pumn bine țintit.

– Știi bine ce vreau să spun! Nu există nimeni care-ar putea să se supere? Nu vreau să provoc suferințe nimănui.

Matt redeveni serios.

– Nu, Hayley. Îți dau cuvântul meu. Dacă aveam pe cineva, n-aș fi făcut-o.

Capitolul 3

– Asta...? ridică Hailey o rochie de cocteil scurtă și neagră, cu bretele subțiri, apoi continuă: sau asta? arătă ea o rochie de mătase bleumarin încrețită, în talie, din maldărul de haine de pe pat.

Beth Cooper, așezată într-un fotoliu moale și confortabil din colțul dormitorului lui Hayley, își țuguie buzele, analizând cele două variante pe care i le prezenta prietena ei. Își mută de pe un braț pe altul fetița de șase săptămâni, care dormea, mângâindu-i absentă părul blond-pal și pufos, mai deschis cu câteva nuanțe decât al ei, blond ca mierea și tuns paj.

Hayley uitase cât de mult semănau între ei Beth și Matt, după ce pe el nu-l mai văzuse de atâta vreme. Acum, n-o mai putea privi pe Beth fără ca în minte să-i apară fratele ei. Se uita la ea, însă îl vedea pe Matt, cu părul *lui* rebel, auriu ca razele soarelui, lung până la umeri. Și ochii *lui* albaștri ca două lacuri.

Zâmbetul *lui* ironic.

Ținea nespus la Beth, dar de fapt ar fi preferat ca ea să plece. Beth, însă, era hotărâtă să nu-și lase prietena singură în după-amiaza nunții ei contramandate.

Iar Hayley n-avea de gând să-i explice de ce ar fi dorit tocmai acel lucru.

– Nu știu. Amândouă îmi plac, ridică ușor Beth din umeri. Hayley... e sâmbătă. Nu-mi vine să cred că nu ți-ai făcut bagajele. Nu e în stilul tău.

– Ba mi le-am făcut.

Hayley alese rochia albastră și se aplecă s-o pună peste una dintre cele două valize deschise de pe podea. În mod normal, păstra o ordine proverbială în micul ei apartament cu un singur dormitor, din vestul orașului Fort Worth. Azi, însă, cu pregătirile de ultim moment pentru călătorie, arăta de parcă l-ar fi răvășit o tornadă.

– Dar acum e altceva.

– De ce? Fiindcă pleci cu Matt?

– Exact.

Se îndreptă de spate, privind-o pe Beth. Îi plăceau mult hainele – și avea flerul de a găsi oferte pe măsura bugetului ei strâmtorat. Își planificase trusoul de mireasă cu cea mai mare grijă. Iar acum, totul se schimbase.

– Cum ar fi ăsta, de exemplu, culese ea un neglijeu negru sumar, dintr-un vraf de pe pat, ridicându-l în fața lui Beth. Nu prea pot purta *așa ceva* la culcare, în aceeași cameră cu Matt!

Îi fusese greu să-și imagineze până și cum ar fi apărut cu el în fața lui Joel. Fuseseră prieteni. Prieteni buni.

Pasiunea nu era nici pe departe la fel de importantă ca o prietenie solidă. Mama lui Hayley avusese o mulțime de căsnicii pasionale. De fapt, acum ajunsese la a cincea.

Hayley considera că pasiunea avea aceeași putere de a rezista ca tendințele din moda adolescentină. Chiar dacă nici prietenia nu părea a fi cheia unui mariaj solid – cel puțin, nu pentru ea. Se temea că, în ceea ce-o privea, nu existau chei ale căsniciei.

Beth zâmbi.

– Păi și de ce să nu-l porți la culcare în aceeași cameră cu Matt? o tachină ea, în ochii ei albaștri cu un mic licăr vesel ce era o versiune ușor atenuată a celui propriu lui Matt.

Hayley își dădu ochii peste cap, apoi alese o cămașă de noapte decentă, de bumbac alb cu tiv dantelat, care avea s-o acopere de la gât până sub genunchi, și o aruncă peste grămada crescândă din valiză. Împingând la o parte alte haine împăturite ordonat, se așeză obosită pe plapumă.

– Matt o să mă scoată din minți, știi bine.

Nu-și putea alunga din gând călătoria.

Nu și-l putea alunga din gând pe Matt. Mai rău, își tot amintea acel fior mic și ciudat care se declanșase între ei.

Ce însemnase fiorul acela? Empatie? Ceva mai mult de-atât?

Respinse ideea, dar nu putu izgoni la fel de ușor și reacția fizică pe care i-o provocase gândul. Amintirea atingerii lui Matt îi făcea piele-de-găină pe brațe. Încrețituri mărunte, tensionate, *senzuale*.

– Eu găsesc că e grozav, declară Beth. Dintotdeauna mi-am dorit să fii sora mea. Iar acum, vei fi cumnata mea. Aproape același lucru.

În timp ce vorbea, mângâia părul fin de pe capul fetiței.

– Ha! Nu te atașa prea mult de ideea asta, ripostă Hayley. Nu va dura mult. Nici măcar nu va fi adevărat.

Clătină din cap.

– Sper numai să ne putem suporta o săptămână încheiată!

Beth zâmbi.

– Cred că va fi ocazia ideală pentru ca tu și Matt să lămuriți unele dintre vechile probleme din copilărie. Matt nu-i un băiat chiar așa de rău. Abia dacă l-ai văzut, de când a terminat liceul. Simplul fapt că nu v-ați înțeles atunci nu înseamnă că n-o să vă puteți înțelege nici acum. A mai crescut și el, în caz că n-ai observat.

Hayley trase aer în piept, amintindu-și cât de lat arătase pieptul lui Matt. Cât de mult fusese nevoită să-și încline capul pe spate, pentru a-l privi. Da, observase că Matt crescuse.

Când era vorba de Matt Dryer, termenul *masculinitate* spunea totul, categoric.

– Tot același Matt este, replică Hayley. Ți-am spus, a râs de mine, prima dată când i-am cerut să mă însoțească în călătoria asta!

Faptul continua s-o râcâie.

– Totuși, a acceptat, nu? sublinie cu blândețe Beth. O fi arătând el ca un fundaș dur, dar de fapt e un sentimental.

Fetița se mișcă, iar Beth și-o ridică pe umăr și începu s-o legene, privind spre Hayley.

– M-hmm... răspunse aceasta, fără convingere.

– Ba este! Să-l fi văzut, cu Audrey asta mică, arătă ea cu capul fetița. La un singur gângurit al ei, se topește cu totul. Mare păcat că e atât de hotărât să nu se însoare – cu adevărat, vreau să spun. Ar fi un tătic grozav. Atâta doar că îl captează atât de mult firma aia a lui... oftă ea.

– Ei, atunci măcar în privința asta putem fi de acord. De-acum încolo, și eu pun munca pe primul plan. M-am săturat de bărbați.

– Of, Hayley, nu-l lăsa pe Joel să-ți facă asta...

– Nu de Joel e vorba. Oi fi blestemată, cine știe. Fiecare tip cu care am avut relații s-a dovedit a fi un mârlan, mai devreme sau mai târziu.

Se ridică și începu să scotocească iarăși printre haine.

– E ceva genetic. De la maică-mea am moștenit-o. Chiar o fi cinstit să se transmită până la a treia generație? încercă ea să râdă, dar ieși mai mult un lătrat.

– Hayley...

– Lilah ce face? întrebă Hayley, schimbând vorba.

Pe fața lui Beth se așternu tristețea.

– Nu prea bine, oftă ea. Nu se ameliorează deloc cu inima.

– E destul de emoționată din cauza lui Audrey, nu-i așa?

– Da, zâmbi Beth. Nu mai șofează, știi, așa că imediat după ce s-a născut fetița, Matt a adus-o cu mașina. Pentru el a fost un drum lung, dus-întors, dar bunica abia aștepta să vadă copilul și era mult prea devreme ca

s-o luăm pe Audrey într-un drum lung cu mașina. Totuși, s-ar putea ca luna viitoare să merg cu Davis până acolo.

Mângâind capul fetiței, continuă:

– Vreau să mă asigur că bunica o vede cât mai mult posibil. Cu inima ei, nu se știe niciodată...

Hayley știa că-și amintea de infarctul lui Lilah din urmă cu un an. Cu toții trecuseră printr-o mare sperietură, dar Lilah o scosese la capăt. Totuși, sănătatea bătrânei rămânea precară.

Tăcură un moment, gândindu-se amândouă la Lilah, după care Beth spuse:

– Să știi că n-am să mă las.

Hayley, care aranja într-o valiză de pe jos un șort de excursie, ridică privirea spre prietena ei.

– Vreau să fii fericită.

– *Sunt* fericită, răspunse ea, continuând să împacheteze cu meticulozitate.

Beth scoase un fel de mormăit. Apoi, fetița gânguri.

– Mincinoaso, continuă Beth, bătând-o pe Audrey pe spate. Pur și simplu, Joel nu era omul potrivit pentru tine. Nu ți-am spus-o niciodată, dar îl găseam un plicticos. Tu ai nevoie de cineva interesant. De un stimulent. De umor. Ai nevoie de cineva ca...

– Cine? Matt? râse sonor Hayley.

Beth râse și ea.

– Mda...

Nu-și putu stăpâni zâmbetul.

– Auzi, să știi că s-ar putea. S-ar putea să-ți schimbi complet părerea despre Matt, înainte de sfârșitul călătoriei. Cred că e foarte drăguț, față de toată povestea asta.

În ochii lui Beth apăruse din nou luminița strengărească, acea licărire albastră care-i amintea lui Hayley de Matt.

– Cine știe, s-ar putea ca până la urmă să vă doriți o căsătorie adevărată! glumi ea.

Hayley își privi lung prietena.

– Nu cumva ai avut tu niște motive ascunse, când mi-ai propus să-i cer lui Matt ajutorul cu călătoria asta?

Beth părea teribil de fericită.

– Hayley! se arătă ea sincer jignită. Nu-s eu de vină că Lyndon n-a putut.

Era logic.

– Iartă-mă, ai dreptate, oftă Hayley. Și cred că Matt *este*, într-adevăr... drăguț.

Cuvântul *drăguț* părea să i se fi înțepenit în gât. Ieși ca un fel de croncănit.

Trânti capacul valizei. Nu voia să se gândească la Matt, și cât de drăguț era.

Nu voia să se gândească deloc la Matt.

Dar nu-și putea lua mintea de la el. Și punea totul pe seama lui Beth.

Peste trei ore, Hayley conchise că singura cale de a putea dormi peste noapte – și a scăpa de gândurile la Matt – ar fi fost aceea de a i-o lua înainte, dându-i un telefon. După toate comentariile lui Beth despre cât de drăguț era Matt, Hayley începuse să se simtă vinovată de faptul că nu-i mulțumise niciodată cum se cuvine pentru că o însoțea în acea lună de miere.

În fond, îi făcea o favoare.

Se dădu jos din pat, lipăi desculță până în bucătărioara apartamentului ei și scoase cartea groasă de telefon a orașului Fort Worth. Punând degetul pe numele lui Matt, îi formă numărul de-acasă, la telefonul de pe perete.

Matt răspunse după trei apeluri, iar Hayley își dădu seama imediat că-l trezise din somn.

– O, scuză-mă, îngăimă ea. Eu sunt. Hayley. N-am vrut...

– N-are nimica, mormăi Matt, trântindu-și capul la loc pe pernă, cu receptorul la ureche. Se frecă la ochi, surprins să audă la celălalt capăt al firului vocea lui Hayley.

Toată ziua supervizase ultimele operațiuni de curățenie pe șantier și era frânt. Dar nu atât de frânt încât să-i scape tremurul de vulnerabilitate din vocea înceată și răgușită a lui Hayley. Detesta felul cum îl hărțuia încontinuu fondul vulnerabil de sub aparențele ei ca de oțel, încercând să-i redeștepte sentimente de mult apuse.

Voia s-o ajute, dar în viața lui nu exista loc pentru atașamente. Nici chiar cu o... în fine, un fel de prietenă din copilărie. Matt era complet absorbit de afacerile lui – și avea de gând să rămână astfel.

Nici măcar afecțiunea bunicii sale nu camuflase greutățile unei copilării fără bani. Desigur, nu fusese vina lui Lilah. Femeia nu se așteptase să ajungă să crească singură doi nepoți orfani. Matt și Beth o întrețineau acum confortabil, într-un apartament al unui elegant cămin de pensionari din Lubbock, unde Lilah

locuia împreună cu verișoara ei, iar Matt se hotărâse să-și creeze o bază solidă înainte de a se gândi, măcar, la întemeierea unei familii proprii.

– Știi, Matt, eu... ăă... îi întrerupse Hayley șirul gândurilor.

– Hayley? S-a-ntâmplat ceva?

Îi simțea deslușit nota de tulburare din voce.

– Nu. Am...

Ezită.

– Hayley?

Nervoasă, Hayley își înfășura cablul telefonului pe degetul arătător. O durea, așa că-l desfăcu la loc. Acum, când îl găsise pe Matt la telefon, trase concluzia că greșise sunându-l, dar era prea târziu.

– Am sunat doar ca să-ți mulțumesc, izbucni ea, năvalnic; imediat, se simți ca o proastă. Adică, nu ți-am mulțumit nicicum, alaltăieri când ai acceptat să vii cu mine în călătorie... și toate celelalte, se referi ea cuprinzător la toată înțelegerea cu căsătoria.

– Nici o problemă.

Matt se gândea cât de senzuală suna vocea ei. Se întrebă oare ce avea pe ea.

Apoi, își aminti că urma să vadă destul de curând cum se îmbrăca la culcare. Îl cuprinse fierbințeala, într-un loc foarte incomod.

Din nou își dori ca din vocea ei să dispară acel mic tremur de vulnerabilitate. Era clar că avea efecte ciudate și nedorite asupra trupului lui!

Hayley tăcea de atâta timp, încât Matt se întrebă dacă mai era la aparat.

– Hayley?

– A, da, sunt aici, începu ea să-și înfășoare iarăși firul telefonului pe după deget. Și, ăă, mai voiam oarecum să te întreb, să mă asigur...

Se fripsese prea rău cu trădarea lui Joel pentru a evita să pună următoarea întrebare.

– Voiam să fiu sigură că mai vrei să vii. Că nu te-ai răzgândit.

Matt își încreți fruntea.

– Bineînțeles. Ți-am spus că vin. Vrei să spui, te temeai să nu te las baltă?

Nesiguranța ei evidentă îl făcea să simtă o ușoară duioșie. Se reculese.

– Nici în ruptul capului n-aș rata o excursie pe gratis, glumi el, pe un ton cam defensiv.

– Aha...

Hayley își scoase iarăși degetul din cablul strâns, cu dificultate. Își spuse că era o prostie să fie decepționată de acea ultimă referire la călătoria gratuită. În fond, era câștigul lui din toată învoiala. Ar fi trebuit să se bucure că nici nu se gândea să renunțe.

– O.K. Atunci, ne vedem mâine.

Și închise repede telefonul.

Nervozitatea care-i alungase somnul înainte de convorbire continua s-o sâcâie. Crezuse că, dacă auzea glasul lui Matt, dacă îi mulțumea și se încredința că avea s-o ia dimineața, urma să se odihnească mai ușor.

Se înșelase.

– Bună, scumpo, o salută Matt, a doua zi dimineața la ora șapte. Arăta mai vioi, în bermude și cămașă cu imprimeuri tropicale, scoasă din pantaloni, în stil insular.

Măi să fie! Părea să fi venit deja din Hawaii, își spuse Hayley, mai iritată ca oricând. De Matt puteai fi sigur că mergea întotdeauna până la capăt.

– Nu-mi spune scumpo, îi aruncă ea o privire rece, aplecându-se să-și ia geanta de voiaj. Matt luă cele două valize.

– Două valize? Plus geantă? Ai luat haine pentru toată lumea de pe insulă, Hayley?

Săltă valizele în mâini și se strâmbă.

– Ce-ai pus aici, bolovani? Și, apropo, încercam doar să mă port ca mirele tolomac care ar trebui să fiu.

Scânteierile din ochii lui erau de-a dreptul orbitoare. Hayley se gândi dacă n-ar fi fost frumos să-i trântească puțin geanta pe picior.

Totuși, închise ușa și ieși pe palier, trecând cu geanta pe lângă el. Matt răspândea un miros masculin și estival, în aerul răcoros al dimineții.

Își dorea să nu mai tot observe asemenea amănunte.

– Ți-am spus – ponderat, îi aminti ea, ieșind înaintea lui pe trotuar. Și-n plus, acum suntem singuri, așa că nu-ți irosi forțele.

Întoarse capul spre el.

– Și să știi că n-am nici un fel de bolovani. Și nici haine pentru toată insula. Numai cât să-mi ajungă mie, mulțumesc.

Știa că-și luase mult prea multe, dar îi plăcea să fie pregătită pentru orice eventualitate.

Ajunseră în parcaj. Uriașa camionetă a lui Matt nici nu încăpuse în primul spațiu de parcare de lângă trotuar. Hayley observă că Matt avea un geamantan mic și un sac de costume, aruncate la întâmplare în bena camionetei. Părea să călătorească doar cu strictul necesar.

– Hopa-sus! o invită el deschizându-i portiera din dreapta, în timp ce se întreba fugar dacă nu cumva Hayley avea să se răsucească pe călcâie, fugind înapoi în apartament. Cu sandalele și rochia ei simplă de bumbac arăta cam ca o fetiță pierdută, cu ochi enormi și o gură fragilă. Bănuia că avusese o noapte îngrozitoare, dar preferă să n-o menționezee. Nu arăta tocmai abordabilă.

Hayley oftă și se urcă în camionetă, gândindu-se că statura ei măruntă nu-i prea ușura trecerea de pe trotuar în cabina mașinii. Nu-și amintea când călătorise ultima oară cu o camionetă. Oare erau făcute pentru giganți, sau ce?

O privire laterală spre Matt îi aminti că, da, pentru giganți erau. Arăta mult mai firesc acolo, decât în mașinuța ei, unde stătuse ca o sardină în cutie. Aici, picioarele lui lungi și musculoase aveau loc să se întindă. Să se-ntindă și să se tot întindă.

Hayley își feri privirea. Nu era treaba ei să caște ochii la picioarele lui Matt.

Ajunseră la aeroport fără a fi conversat prea mult pe drum. Matt părea să-i accepte tăcerea, nedând semne că l-ar fi jignit. După ce-și predară bagajele, trecură în sala de îmbarcare. Pe când Hayley se instala într-unul dintre fotoliile de plastic din fața unei ferestre cât peretele, cu

vedere spre piste, Matt se duse să ia două cafele. Hayley se uita după operator, prea neliniștită ca să mai simtă nevoia de cafeină. Deja se simțea plină de nevricale.

Spera să aibă timp pentru o discuție cu el, ca să afle ce anume aștepta de la ea și Matt, ca pereche în luna de miere. Din păcate, cameramanul apăru în ultimul moment și cu toții se urcară în avion, așezându-se în luxoasele fotolii de la clasa întâi, înainte ca Hayley să fi apucat să afle fie și doar numele operatorului.

Se numea Hank Fredericks, descoperi ea, în timpul decolării. Avea un păr șaten lung și lățos, ochi cenușii pătrunzători și o cameră video cât toate zilele. Stătea de cealaltă parte a culoarului și începu să filmeze din clipa când avionul își luă zborul.

– Probabil nu vom folosi imaginile astea, explică el, când Hayley se arătă surprinsă. Dar nu se știe niciodată. Vrem să obținem un sentiment general al experienței lunii de miere.

Lui Hayley începură să-i pocnească urechile. Aruncă o privire afară și observă cât de mult se micșorau toate cele de la sol. Texasul se întindea sub ei, cu câmpii gălbui, aparent moarte, despărțite prin șiruri de copaci închiși la culoare și, pe alocuri, întrerupte de lacuri scânteietoare.

Nu zbura prea des și își mută repede privirea, mirată de greața pe care o simțea. O puse pe seama nopții nedormite.

– Te simți bine? întrebă Matt, de pe locul alăturat. I se părea că Hayley se purta ciudat de când o luase. Ciudat chiar și pentru ea.

Se întrebă dacă nu cumva era tulburată din cauza jigodiei ăleia de Joel Larson, gândindu-se cum ar fi trebuit să facă acel voiaj împreună cu el. Văpaia arzătoare din pieptul lui ar fi putu să însemne gelozie, dar alungă ideea. Nu-i plăcea să vadă pe nimeni suferind, asta era tot.

Hayley înghiți cu greutate și dădu din cap.

– Nu-mi prea priesc zborurile, îngăimă ea.

Matt o luă de mână. Era o senzație caldă și liniștitoare pentru mâna ei răcită dintr-o dată.

Din amplificatoare de auzi glasul căpitanului. Anunța zborul cu destinația Honolulu International Airport, calculând timpul de călătorie și altitudinea de croazieră. La Honolulu se anunțau temperaturi blânde. Zborul avea să dureze aproape toată ziua.

Erau în drum spre Oahu. Lui Hayley i se făcu iarăși rău.

– Ce e, ți-e bine? întrebă Hank din partea cealaltă a culoarului, aplecându-se s-o vadă mai bine, în timp ce-și dădea jos camera video de pe umăr.

Hayley ridică privirea. Matt o bătu pe dosul mâinii.

– E obosită doar, îl asigură el pe cameraman, mișcând din sprâncene. Noaptea nunții, înțelegi...

Hayley reuși să-l calce pe picior, fără vlagă. Operatorul nu păru să observe. Îi adresă lui Matt un zâmbet complice.

– Mda, nici nu mă mir.

Își puse camera pe locul liber de alături, în timp ce stewardesa aducea căruciorul cu micul dejun.

– Termină! îi șuieră Hayley lui Matt.

– Cu ce? făcu el pe neștiutorul.

– Știi bine cu ce!

În obrajii lui apărură gropițele.

– Nu știu. Cu ce?

– Încetează cu aluziile sexuale, șopti ea jenată, privind cum stewardesa îi dădea lui Hank o tavă cu mâncare.

– Hayley, el ne crede căsătoriți, îi răspunse Matt, tot în șoaptă.

Operatorul se repezi asupra mâncării. Matt îi zâmbi lui Hayley din nou.

– După toate probabilitățile, își închipuie că avem relații sexuale.

Încercă să nu râdă de expresia ei nemulțumită.

Hayley nu se putu hotărî cum să-i răspundă și fu salvată de stewardesă, care se întoarse să le pună în față tăvile cu micul dejun, întrerupând conversația. Matt se apucă să înfulece cu poftă. Hayley abia ciugulea.

Avea presentimentul neliniștitor că acea lună de miere nu urma să meargă conform planului. Cameramanul era puțin mai zelos decât se așteptase. Matt era puțin mai... *Matt* decât se așteptase.

Iar *ea*...

Hayley își rezemă furculița pe tavă, privindu-l cu coada ochiului. Arăta incredibil. Bronzat de anii petrecuți sub razele soarelui, în formă, chipeș. Și sexy.

Intrase într-o *mare* belea.

Capitolul 4

– Ce faci? se aplecă Matt spre Hayley, așezată în fotoliul de alături, arătând cu capul spre volumul subțire din poala ei. Hayley răspândea un miros gingaș și curat, iar Matt abia se putea stăpâni să nu se aplece, dornic să-și îngroape fața în părul arămiu ce i se revărsa pe umeri.

Stewardesa luase tăvile de la micul dejun, iar rumoarea emoționată a pasagerilor care călătoreau în insule se liniștise. Nu mai rămăsese decât murmurul motoarelor... și Hayley.

Părul mătăsos al lui Hayley, pielea ei netedă...

Matt nu-și dădea seama decât abia acum că tachinările sale dinainte, față de cameraman, în legătură cu presupusa lor noapte a nunții, se întorceau împotriva lui însuși. Avea mintea plină cu imagini de care nu putea să scape – Hayley în pat, Hayley deschizându-și brațele în fața lui, Hayley fără nici o haină pe ea.

– E un dicționar hawaiian, îi explică Hayley, ridicând privirea spre el; agită cartea cu o mână. Îl studiez.

– Studiezi?

Matt era nedumerit, dar de bucura că găsise un alt subiect de gândire.

– Pentru ce? Vei da vreun examen, la sfârșitul călătoriei?

Buzele lui Hayley se subțiară.

– Nu.

– Să știi că și acolo se vorbește engleza, continuă el.

– Știu că în Hawaii se vorbește engleza, mulțumesc, spuse Hayley, alături, cu privirea ei de smarald serioasă și sinceră. Mă gândeam doar că ar fi interesant să învăț câteva dintre cuvintele și expresiile băștinașilor. Știi că alfabetul hawaiian are doar douăsprezece litere?

Matt își încreți fruntea, amintindu-și a treia regulă de bază a lui Hayley. *Va trebui să punem la punct un anumit respect reciproc pentru părerile noastre divergente,* așa spusese. Dintr-o dată, se simți vinovat. Acceptase s-o ajute și, probabil, până acum nu-i făcuse impresia că se descurca prea bine.

Trebuia să se cumințească. Pentru Hayley. Pentru el însuși. Cel puțin, concentrarea de a învăța hawaiiana avea să-i alunge din minte alte subiecte, mai periculoase. Poate că nici nu era o idee prea rea, în fond.

– Douăsprezece litere. Chiar așa? întinse Matt mâna spre carte. Ia să văd și eu.

Ochii lui Hayley se dilatară de mirare, dar îi dădu micul volum.

– Ce? nu se putu abține el. Mă știi doar, îmi place să învăț.

– Exact, murmură Hayley, cu o expresie bănuitoare.

– *Aloha*, spuse Matt, fără a se uita măcar în carte. Vezi? Deja sunt poliglot.

Hayley oftă sonor.

– Ești incorigibil, spuse ea. Îți mulțumesc pentru ajutor.

Și, cu această încheiere sarcastică, întinse mâna să ia cartea înapoi.

Matt nu se grăbi să i-o dea. Răsfoi rapid dicționarul.

– *Mahalo*, continuă el.

– Poftim?

– *Mahalo*, îi zâmbi Matt. Înseamnă „mulțumesc".

– Aha, zâmbi Hayley pe neașteptate. *Mahalo*.

Matt simți o mică tresărire în măruntaie. Ceva străin... și totuși familiar, într-un fel. O stare pe care prefera să n-o exploreze.

Își reaminti ce avea de făcut și întoarse în continuare paginile.

– *Holo holo*. Și asta-i una bună. Înseamnă, să mergi să te distrezi. Vom avea parte de-o mulțime de *holo holo*, așa-i?

– *Holo holo*, repetă încet Hayley. În vocea ei se simțea o anume timiditate, ca și cum n-ar fi fost tocmai sigură dacă Matt era serios sau nu, dar ochii îi străluceau ca și cum ar fi sperat că era. Matt era mândru de sine. Își dădu seama, în chip ciudat, că reușita de a o bucura pe Hayley putea fi aproape la fel de distractivă ca sâcâirea ei.

Petrecură aproape toată dimineața făcând schimburi de cuvinte și fraze hawaiiene. După masa de prânz, începu filmul din timpul zborului. Hayley își puse casca audio, concentrându-se asupra palpitantului *thriller*. Matt

făcu același lucru, dar să se concentreze asupra intrigii filmului, nici pomeneală. Se simțea mulțumit și, în același timp, stânjenit. Contradicția de emoții provenea din ciudățenia unei dimineți petrecute cu Hayley, uniți în scopul de a-și întipări în minte câteva crâmpeie din limba arhipelagului.

În trecut, toată relația lui cu Hayley se bazase pe starea conflictuală – tachinări, hărțuiri, farse. Fusese modul lui băiețesc de a-și limpezi sentimentele tulburi față de cea mai bună prietenă a surorii lui mai mari. Iar acum, el și Hayley trebuia să se comporte ca soț și soție – cu alte cuvinte, să conviețuiască în armonie. Și n-avea voie să uite că nu făceau decât să se prefacă. Cum de acest lucru îi păruse atât de simplu, în Texas? Și de ce acum părea atât de complicat?

Matt nu avea nici un răspuns în ceea ce-l privea pe el, și tocmai când reuși să facă efortul de a-și îndrepta atenția asupra filmului, simți o atingere ușoară pe umăr. Se întoase și o văzu pe Hayley, cu capul rezemat de el și ochii închiși. Casca îi căzuse de pe urechi, rămânând agățată în cascada arămie a părului.

Ridică mâna și-și scoase și el casca, renunțând definitiv la film. Îi înconjura murmurul monoton al avionului. Ceilalți pasageri dormeau, citeau sau urmăreau captivați acțiunea de pe ecran. Până și Hank trăgea un pui de somn. Matt nu-și putu închipui că juca teatru, de ochii camera-manului, când cedă ispitei și-și aplecă fața spre creștetul capului lui Hayley, când îi inhală mireasma delicată de floare, când îi atinse părul incredibil de mătăsos. N-o făcea pentru Hank. Pentru el însuși o făcea. Și plăti prețul – o săgeată fierbinte, străpungându-l drept sub pântec.

Se afla acolo ca s-o apere pe Hayley, ca s-o ajute, ca să fie fratele ei mai mare – nu un amant. Atâta numai că de fapt nu era fratele ei mai mare. Își retrase mâna, eliberând șovăitor șuvițele mătăsoase.

N-avea s-o mai atingă decât atunci când mergea camera de filmat, își făgădui el. Greșise cu ceea ce-i spusese lui Hayley – uneori, vacanțele *aveau* nevoie de reguli.

– Deșteptarea! Am ajuns.

Hayley clipi din ochi, zăpăcită, încercând să înțeleagă sensul cuvintelor rostite de Matt. Ridică privirea spre ochii lui albaștri. Ochii lui albaștri, aflați atât de aproape. Prea aproape.

Își schimbă direcția privirii și se pomeni uitându-se direct la umărul lui, îmbrăcat țipător în cămașa cu modele tropicale, și-și dădu seama că dormise – cu capul pe umărul lui Matt!

– A! Scuză-mă, se smuci ea, îndreptându-se, în timp ce simțea cum i se înfierbântau obrajii.

– Nici o problemă.

Matt îi adresă un zâmbet nepăsător. Ar fi trebuit s-o mai liniștească, dar nu reuși. O făcea să se gândească din nou la noaptea care urma, la aranjamentele lor de dormit, în hotel. Încă nu rezolvaseră problema, iar Hayley știa că, închizând ochii, n-o făcea să dispară de la sine.

Nervii i se încordau tot mai mult, în timp ce debarcau pe aeroportul din Honolulu. Un reprezentant al hotelului le ura tuturor bun venit, cu câte o jerbă de flori frumos mirositoare, iar după ce își luară bagajele, fură urcați într-o limuzină cu destinația Waikiki.

Drumul de șaisprezece kilometri era prea scurt pentru Hayley, care cu fiecare secundă se încurca tot mai strâns în plasa pe care singură și-o țesuse – știind, acum, că se întinsese mai mult decât îi era plapuma. Se concentră asupra peisajului, asupra frumuseții curate a edenului insular de dincolo de fereastră. De la edificiile înalte din Honolulu până la palmierii cu frunze unduitoare din Waikiki, totul o fermeca. Oriunde privea, vedea numai vegetație luxuriantă și imense flori multicolore, crescând în mijlocul forfotei hotelurilor, a restaurantelor și a magazinelor. Oceanul nemărginit, de un albastru viu, scânteia în jurul tuturor, în timp ce goneau pe șoseaua paralelă cu plaja.

Hotelul era uluitor de elegant și, la sosire, pe Hayley o impresionă plăcut grandoarea stațiunii tropicale, situată pe o întindere perfectă de plajă mărginită cu palmieri. Avea să se simtă ca în paradis. Numai să scape de Hank... și de Matt.

– Abia aștept s-o șterg la plajă, anunță ea, după ce-și făcură formele de cazare. *Singură*, adăugă, în sinea ei.

Ultimul lucru pe care-l dorea era să se fâțâie pe plajă cu Matt și trupul lui musculos, bronzat, uns cu loțiune, aproape gol. De ce nu câștigase în locul acelei călătorii una în Alaska?

– Aș vrea să trag câteva cadre cu tinerii căsătoriți sosind în cameră, le spuse Hank, în timp ce se îndreptau toți trei spre ascensor.

Hayley nu înțelegea ce-o fi fost atât de interesant la intrarea lor în camera de hotel, pentru prima oară. Găsiră numărul, iar Matt descuie ușa. Începu s-o deschidă.

– Stai! clătină din cap Hank. Doar n-o să intrați așa, hodoronc-tronc!

Matt îl privi, la fel de nedumerit pe cât se simțea și Hayley.

– Cum adică? întrebă ea.

Hank își îndreptă privirea pătrunzătoare spre Matt, în timp ce-și sălta camera pe umăr.

– Trebuie s-o treci pragul în brațe, îl instrui el. Romantism – asta vor oamenii să vadă.

Hayley clipi din ochi. S-o ducă în brațe peste prag! Privirea îi săgetă spre Matt. Văzu în ochii lui albaștri surprinderea, înlocuită apoi, treptat, de un licăr strengăresc. Îi cunoștea acea expresie. I-o văzuse de prea multe ori.

Își linse buzele, apoi înghiți în sec. O panică irațională o încremeni pe loc.

Gândurile îi alergau nebunește, căutând o scuză, un motiv, orice motiv, pentru care nu puteau, nu trebuia s-o facă. Dar singura explicație care-i veni în minte era cea adevărată, și anume, că se temea îngrozitor de ceea ce avea să simtă, ținută în brațele lui Matt. Iar acesta era unicul motiv pe care nu-l putea exprima în fața lui Hank. Nici într-a lui Matt, la o adică.

Iar în clipa următoare fu prea târziu, era în brațele lui Matt, unde afla întocmai cum anume se simțea. O ridicase ca pe un fulg, strângând-o la piept, cu ochii luminoși, strengărești, provocatori. Hayley îl cuprinse cu brațele pe după gât. Simți o însuflețire stranie, parte frică, parte altceva – ceva misterios. Și ciudat. Plutea, dar nu numai pentru că picioarele i se ridicaseră de la pământ.

Înregistră în minte faptul că se simțea bine și că nu era deloc înțelept ceea ce făcea, dar nu avea încotro căci, chiar în acel moment, nu mai era stăpână pe trupul ei. Ca într-un cocon, se afla în brațele lui Matt, era încălzită de ochii lui Matt și, când Hank vorbi, aproape nu-și putu da seama ce se întâmpla.

Uitase cu totul de Hank.

– Perfect, acum ce-ați zice de-o sărutare? îi îndemnă cameramanul.

Inima lui Hayley începu să bată în viteza a treia. Se întrebă dacă nu cumva o pândea un infarct. Privirea lui Matt deveni mai profundă, mai întunecată, dintr-o dată fără a mai fi glumeață. O mie de licurici i se treziră la viață în stomac, răspândind mici șocuri electrice spre extremitățile trupului.

Chipul lui se apleca deasupra ei. Nu avea unde să fugă, nici o scăpare. Cel puțin, își închipuia că acesta era motivul pentru care nu încercă să-i evite buzele.

Avu doar câteva secunde ca să se întrebe cum săruta Matt. Câteva secunde – apoi, știu.

Capitolul 5

Hayley se așteptase la un sărut jucăuș, rapid, nepăsător sau feroce, dar se alese cu ceva întru totul diferit. Buzele lui Matt i le atinseră pe ale ei atât de ușor, încât în primul moment avu o decepție. Numai de-atâta lucru era în stare sărutul lui Matt? Pentru asta își făcuse atâtea griji?

Apoi, sărutarea deveni mai profundă, iar Hayley înțelese că atingerea abia simțită pe buze nu fusese decât un preludiu. Seducția acestui sărut consta în gingășia lui, își dădu ea seama. Căldura senzuală o cuprindea cu încetul, cu tandrețe și atâta putere încât se moleși toată. Niciodată în viața ei nu mai avusese o senzație atât de intensă. Nici măcar o dată. Sărutul era blând, dar în același timp sălbatic. Și cu un efect euforizant instantaneu. Era cel mai puternic drog din lume. Era Matt.

Nervii îi vibrau efectiv de plăcere erotică. Nu era sigură, dar i se părea că auzea un scâncet, un geamăt, și presupuse că al ei era.

Avu impresia că auzea o ușă închizându-se, își spuse că probabil Matt se mișcase, dar cum să poată fi sigură de ceva, când tot trupul îi luase foc, ca o flacără plutitoare pe o mare de lavă a senzațiilor? Întreaga făptură i se topi în îmbrățișarea strânsă a lui Matt. Un tremur de dorință trădătoare îi străbătu trupul, fiecare vibrație în sine alăturându-se celorlalte pentru a forma o adâncă fântână de căldură în nucleul feminității sale.

Ceva se clătină sub ea – Pământul? Imediat, însă, își dădu seama, cu o claritate șocantă, că nu era Pământul, ci o saltea, iar realitatea năvăli prin ceața hipnotică a atingerii lui Matt.

Se smuci înapoi, desprinzându-și gura de a lui, și privi în jur. Se simțea pierdută, zguduită. Înspăimântată.

Stăteau culcați pe un imens pat de proporții regale, într-o cameră luxoasă – cu ușa închisă. Undeva, pe parcurs, publicul lor – operatorul – ieșise din spectacol. Iar ea și Matt continuaseră.

– Gata. Ne putem opri. Acum, cameramanul nu ne mai vede.

Hayley ducea o luptă eroică să se exprime coerent. Gura abia-i mai era în stare de funcționare, după asaltul erotic al lui Matt. Gândurile îi alergau nebunește. Chiar îi plăcuse? Înroșindu-se ca focul, se retrase tremurător de sub Matt și se ridică în picioare, impunându-și ca genunchii să nu i se îndoaie, în pofida slăbiciunii care n-o mai părăsea.

Matt se ridică și el, cu un efort de a înțelege ce se întâmplase. Nu intenționase așa ceva. Mă rog, voise s-o ia pe Hayley în brațe și s-o treacă pragul. Așa ceva se înscria

în limitele stabilite – s-o atingă pe Hayley numai când erau filmați. Dar, la un moment dat, pierduse contactul cu planul. Abia dacă mai ținea minte cum închisese ușa și o dusese pe Hayley până la pat. Nu și-o mai amintea decât pe Hayley, buzele ei, senzația formelor ei suple în contact cu trupul lui, bubuiturile inimii, în același ritm cu ale inimii lui.

Femeia aceea era de-a dreptul ucigătoare. Se lichefiase în brațele lui, răspunzându-i cu o promptitudine și putere care-l spulberaseră. Aceasta era Hayley din fanteziile lui. Mare belea. Aparatul se oprise din funcțiune, iar el continuase s-o atingă, s-o sărute. Întotdeauna se întrebase cum ar fi fost s-o sărute pe Hayley și așa ar fi trebuit să rămână, un vis adolescentin. Realitatea era prea intensă. Nu mergea, nu mergea, nu mergea!

Trebuia să-și înfrâneze acea reacție biochimică. Ce se întâmpla cu el? Era pe punctul să uite că nu era o *adevărată* lună de miere.

– Perfect, se ridică el, trecându-și o mână prin păr, și o privi. Era roșie în obraji și avea buzele tumefiate, dar cu excepția acestor două amănunte care o dădeau de gol, părea la fel de calmă ca întotdeauna. Matt detesta faptul că arăta atât de calmă. Nu se simțise și ea afectată la fel ca el? La urma urmei, își imaginase doar dorința ei? Apoi, îi observă tremurul mâinilor.

– N-a fost necesar, spuse Hayley, încrucișându-și strâns brațele peste piept, cu mâinile îndesate la subsuori.

Matt recurse la umor, pentru a risipi atmosfera stânjenitoare.

– Ce n-a fost necesar? făcu el pe neștiutorul.

Gura lui Hayley se crispă.

– Știi doar: să mă săruți așa.

– Hank mi-a spus să te sărut.

– Dacă Hank îți spune să m-arunci într-o prăpastie, sper că n-ai să-i faci cheful, replică ea rece.

Matt înclină capul.

– Ești furioasă fiindcă ți-a plăcut, asta e.

Voia s-o audă recunoscând. Nu analiza motivul pentru care dorea acest lucru, îl dorea și gata.

– Ai halucinații.

– N-aș prea crede.

– Mai scutește-mă! Filma...

– N-a filmat tot timpul.

Hayley își strânse buzele.

– Bine, cum vrei, încercă ea să încheie subiectul.

Dar nu se putu abține să redeschidă discuția, pentru o ultimă împunsătură.

– Ce mai orgoliu avem!

La ușa camerei se auzi o bătaie puternică.

– Probabil e Hank, o tachină Matt. Ne-o fi auzit că ne certăm și își face griji pentru căsătoria noastră.

Se duse la ușă. Intră liftierul, împingând un cărucior cu bagajele. Descărcă valizele – în majoritate, ale lui Hayley. Matt îi dădu bacșișul și închise ușa în urma lui.

Între timp, Hayley se refugiase pe balcon, punând capăt conversației. Matt conchise că era mai bine așa. Nu era în interesul nimănui să discute mai departe dacă le plăcuse sau nu să se sărute.

– Frumos peisaj, comentă el neutru, urmând-o pe *lanai*. De pe balconul camerei de hotel se vedea o fabuloasă priveliște marină, o lume de albastru care se întindea spre infinit.

– E o minune, spuse încet Hayley, privind Pacificul. O perfecțiune absolută.

Se întoarse, privind înăuntru, pe lângă el. Spre deosebire de peisaj, camera rămânea o problemă.

Conținea două fotolii și o masă, dar nici o canapea. Hayley era convinsă de-acum că nu putea risca să doarmă în același pat cu el. Mai ales după sărutul acela dezastruos! Nu-i venea să creadă că își întinsese încă o capcană, în legătură cu care Matt s-o tachineze. Se trădase prea ușor, reacționase prea instinctual. Niciodată nu mai reacționase astfel la un sărut, din partea nimănui, așa că nu fusese pregătită să-i reziste.

De-acum încolo, avea să fie gata. Iar asta începea cu a nu folosi împreună același pat.

Intră, trecând pe lângă Matt.

– Merg să dau un telefon, să ne aducă un pat pliant, spuse ea, când Matt o urmă.

– Nu e nevoie.

– Ba e nevoie, ridică Hayley receptorul.

– Am să mă culc pe un fotoliu, pe jos, văd eu...

Hayley clătină din cap.

– Ai să te culci în pat, spuse ea, formând numărul de interior al personalului; înainte ca Matt să se opună, adăugă: ești prea înalt pentru un pat pliant, pentru fotolii, pentru orice.

Era hotărâtă să rezolve rațional situația. Cineva îi răspunse la telefon. Hayley ceru patul și închise.

Nu mai așteptă alte comentarii din partea lui Matt, ci deschise imediat valiza și scoase un costum de baie. Intrând în baie, cu trusa de cosmetice, închise ușa și o

încuie. Se rezemă de această stavilă zăvorâtă, privind drept înainte, spre oglinda cât peretele. În ce se băgase?

Nu răspunde, se preveni ea singură. Nu era convinsă că dorea să știe în ce se vârâse. Nu era sigură că era *gata* să știe. Indiferent de motiv, nu-i rămânea decât să abordeze problema fragmentar, în porțiuni ușor de rezolvat. Începând chiar din acea după-amiază. Avea să se ducă la plajă, singură, și să se reculeagă.

O dată planul stabilit, în câteva minute luă pe ea costumul bikini cu margarete, și un halat subțire. Încălță sandalele albe și, cu părul împletit la spate, ieși din baie.

– Mă duc la plajă, îi spuse ea veselă lui Matt care stătea întins pe pat, într-un slip bleumarin pe care și-l luase în lipsa ei. Nu trăsese cuvertura, dar nu conta. Hayley știa de-acum cu certitudine că n-ar fi putut dormi în pat. Imaginea lui Matt culcat acolo i se întipărise în creier. Probabil că așternutul avea să rămână impregnat de mirosul lui. Simplul gând îi stârnea furnicături prin coapse și-i făcea stomacul să se dea peste cap într-un șir de tumbe. Cu toată instalația de aer condiționat a hotelului, se simțea încinsă toată.

– Excelent. Vin și eu cu tine, sări Matt în picioare.

– Nu e nevoie.

Hayley își mușcă buzele. O rodea vinovăția.

– N-am vrut să par nepoliticoasă, adăugă ea.

Înainte ca Matt să răspundă, se auzi o bătaie în ușă. Hayley deschise. În prag apăru un angajat al hotelului, cu patul pliant.

Capul lui Hank se ivi din spatele lui.

– Ăsta pentru ce e? arătă el spre patul pliant.

Hayley înghiți în sec. Mintea i-o luă la galop.

– Nu știu, murmură ea.

– Cineva din camera asta a comandat un pat pliant, spuse omul de la hotel. Încercă să intre cu patul, dar Hayley nu se clinti din loc, blocând ușa.

– Cred că e o confuzie, spuse Matt, venind în spatele ei. Noi suntem în luna de miere, înțelegi...

Și-și aruncă un braț, dezinvolt, peste umerii lui Hayley.

Halatul îi alunecă ușor de pe umăr. Simți brațul lui Matt, cald și dur, pe piele. Îi era recunoscătoare pentru intervenție și nu-i putea da brațul la o parte în fața lui Hank.

Cel puțin, asta-și spunea pentru moment.

– N-ați cerut pat pliant? își consultă omul carnetul, sceptic.

– Nnă, făcu Matt, strângând-o și mai tare pe Hayley cu brațul.

Angajatul se încruntă. Plecă, luând cu el și patul pliant. Hayley abia își înfrână imboldul de a fugi după el. *Unde se ducea cu patul ei?*

Hank se apropie. Matt o strânse ușor de umăr. Ridică privirea spre el. Ochii lui scânteiau. Întotdeauna arăta de parcă s-ar fi distrat nemaipomenit de bine. Acea falsă căsnicie nu părea să-l deranjeze câtuși de puțin.

– Voiam doar să mă asigur că știți despre *luau*, diseară pe plaja hotelului, spuse Hank. Aș putea trage niște cadre excelente, acolo.

– Sigur, încuviință Matt.

Hank plecă. Cu agilitate, Hayley se strecură de sub brațul lui Matt.

– Acum, mă duc la plajă. Voi încerca să obțin totuși patul, mai târziu.

– Lasă-l încolo de pat, replică Matt. Găsim noi o formulă.

– Ca de pildă? vru să știe Hayley, începând să-și piardă calmul. Nimic nu ieșea așa cum intenționase.

Matt ridică din umeri.

– Nu știu. Relaxează-te. Ești prea încordată.

– Ba nu-s încordată deloc! strigă Hayley, proptindu-și mâinile în șolduri.

O privi, cu o sprânceană arcuită.

– Ascultă, îmi place doar să fac planuri, atâta tot, se apără Hayley. Asta nu-nseamnă că sunt încordată. Înseamnă doar că sunt pregătită.

Matt se rezemă de tocul ușii.

– Nu poți fi pregătită chiar pentru toate, comentă el. Uneori, trebuie doar să te lași în voia instinctelor, să faci ce simți că e bine.

– Cred că ceea ce simt că e bine pentru mine, în momentul de față, e să mă duc la plajă. Să fiu singură. Așa că, ne vedem mai încolo.

Și, ocolindu-l, se îndreptă spre lifturi.

Matt observă ceva pe podea și se aplecă să ridice obiectul. Era un unguent contra soarelui. Ridică privirea, tocmai la timp pentru a o vedea pe Hayley dispărând în ascensor.

Capitolul 6

Ești prea încordată.

Hayley nu știa de ce o sâcâia atâta comentariul lui Matt, dar n-avea încotro. Se afla într-una dintre cele mai frumoase stațiuni litorale ale lumii și, în loc să se distreze, o obseda un lucru spus de Matt.

Trecu grăbită prin holul hotelului, spre ușile deschise de la intrare. Când ieși în lumina soarelui, aerul tropical îl izbi pielea cu căldură și umiditate. Ridică fața spre soare câteva secunde, cu ochii închiși, încercând să-și fixeze gândurile asupra unui subiect liniștitor.

Inhalând încet, încercă să-și elimine toate gândurile negative. N-avea să se lase afectată de nimic din cele spuse de Matt. Oricum era un netot.

Nu era deloc încordată. Era organizată. Era meticuloasă. Era... cu fălcile încleștate, își dădu ea dintr-o dată seama, deschizând brusc ochii.

Făcu un efort de a-și relaxa mușchii faciali și porni spre plajă. Nisipul alb – de import, după cum citise în

ghidul turistic – se întindea în ambele direcții, din fața hotelului. Atât plaja, cât și marea, erau ticsite de oameni.

Ajungând pe plajă, Hayley își scoase sandalele și le luă în mână, pornind în căutarea unui loc plăcut, care să nu fie prea aproape de nimeni. Își întinse prosopul, se dezbrăcă de halat și se întinse, căutând prin geantă după loțiunea de soare.

Scotoci câteva minute, înainte de a ajunge la concluzia că, cine știe cum, o uitase în cameră. Pufni nervoasă.

Așezându-se pe prosop, își studie pielea palidă. O păștea o arsură zdravănă – de-asta își adusese cea mai eficientă loțiune de protecție contra soarelui care se găsea.

– Ai pierdut ceva?

Ridică privirea, punându-și o mână streașină la ochi. Silueta lui Matt se profila pe cerul luminos. Ținea în mână o sticlă de loțiune.

– Da! înhăță ea sticla. Îți mulțumesc, adăugă, mai îmblânzită. Poftim, își făcea numai gânduri negre cu el, voia să fie singură, iar el fusese nevoit să vină după ea pentru a-i face o favoare.

– Probabil ai scăpat-o la plecare, spuse Matt. Am găsit-o în hol.

Aruncă un prosop pe nisip, lângă ea, și începu să și-l întindă.

– Bănuiam că ai nevoie de ea, îi aruncă el o privire. Te deranjez dacă stau și eu aici? Ești la plajă. Și eu sunt tot la plajă... Mi se pare o prostie să nu facem plajă împreună, nu?

Hayley ridică din umeri. Ce-ar fi putut spune? Adevărul, că avea nevoie de un mic respiro, fiindcă sărutul lui îi făcuse capul să se învârtească?

– Ai dreptate, ar fi o prostie, spuse ea în schimb.

Îl privi cum se așeza, întinzându-și picioarele lungi. Avea abdomenul plat și întins, și pieptul sculptat cu mușchi. Era incredibil de viril... și bronzat. Lângă el, se simțea palidă – printre altele.

– Sunt albă ca brânza, poți s-o și spui, zise ea.

Bănuia că voia s-o tachineze pe tema asta.

– Albul e la modă în zilele astea, nu? Găsesc că arăți superb.

Hayley deșurubă capacul sticlei cu loțiune. *Superb.* Găsea că arăta superb. Nu știa de ce o deranja asta. Cuvântul „superb" suna atât de... anost. Atât de ca-ntre surori. Cum, desigur, era și relația ei cu Matt, în pofida sărutării din camera de hotel. Sărutarea aceea făcuse parte din piesă.

Turnându-și loțiune în palmă, își întinse un strat subțire protector pe picioare și brațe, apoi pe burtă și piept. Își răsuci un braț, încercând să ajungă la spate.

– Stai să te-ajut, se oferi Matt.

Îi luă loțiunea înainte de a apuca să obiecteze. Mâinile lui calde și ferme îi creau o senzție minunată, senzuală, în timp de se mișcau stăruitor în josul șirei spinării, apoi din nou în sus. Când ajunse la umeri, măruntaiele i se făcuseră ca de gelatină. Închise strâns ochii, încercând să nu savureze atât de cumplit de mult atingerea lui.

– O.K., sunt sigură că ajunge-atât, spuse ea pe neașteptate, răsucindu-se din poziția așezată, pentru

a înhăța loțiunea înapoi de la Matt. O fi fost doar efectul insulelor Hawaii, își spuse. În arhipelag, totul devenea hiper-senzual. Amplificat față de proporțiile reale.

– Ai făcut vreodată bodysurfing? o întrebă Matt.

Hayley își rezemă coatele pe genunchi, privind spre mulțimile din apă.

– Nu.

– Vrei să înveți?

Analiză ideea timp de treizeci de secunde în cap.

– Îmi place să mă uit la ocean, dar nu mă simt tocmai la largul meu în el. Și mai ales nu-mi surâde ideea de a mă arunca cu capul înainte într-un val mare, intenționat. Mi se pare cam periculos.

– Nu e periculos deloc, clătină Matt din cap, ridicându-se. Haide.

Hayley îl privi cu ochi mari.

– Ba n-aș prea crede.

– Tăiește și tu puțin, o provocă Matt. Distrează-te. Dacă nu faci decât să stai jos aici, puteai la fel de bine să rămâi în Texas.

Hayley își aminti ce spusese el, că era prea încordată. Ne neașteptate, vru să-i arate că se înșela.

– O.K.

Îi luă mâna pe care i-o întindea și se ridică. Observă că Matt nu-și retrase mâna, ci rămase cu degetele înlănțuite printre ale ei, în timp ce mergeau spre marginea apei. Probabil se temea să n-o ia la sănătoasa, dacă n-o ținea lângă el. Și se prea putea să aibă dreptate.

– Vezi cum fac? se aplecă Matt la urechea ei, ca să-l audă peste vuietul oceanului și zarva oamenilor din jur, arătând spre înotătorii care făceau bodysurfing în apă. Trebuie să devii una cu valul. Vezi cum cresc valurile și-i prind înainte de a se sparge, purtându-i înainte?

– Da, văd cum fac. Sunt nebuni.

– E foarte distractiv, ripostă Matt, cu ochii albaștri strălucindu-i viu în soare.

Hayley își dădu ochii peste cap.

– Bine, hai să mergem.

Dădu să intre în apă. Își dădu seama că Matt continua s-o țină de mână, așa că și-o desprinse. Matt se grăbi, luându-i-o înainte, și îl urmă cu pas nesigur. Prima oară când îl văzu aruncându-se într-un val, respirația i se opri în gât, iar inima i-o luă la goană. Dar el se simțea minunat, râdea, chiar în timp ce valul îl propulsa înainte.

Îl mai privi de câteva ori, apoi se hotărî să facă o încercare. Prima oară, se sperie și nu prinse valul. Încercă din nou, de astă dată aruncându-se pe micul dâmb de apă tocmai la timp. Inima îi bubuia în piept. Era înfricoșată și înviorată, iar când resturile valului se sparseră dincolo de ea, spre mal, se ridică în picioare, clătinându-se, șiroind de apă.

– Ai reușit! strigă Matt, grăbindu-se prin apa până la genunchi, ca să ajungă lângă ea.

– Mhm, așa e, confirmă Hayley, mândră.

Și porni din nou spre larg. Matt o urmărea cu privirea. Observă un val mare care se apropia. Pentru început, Hayley încercase cu unul mic.

Se întoarse și-i făcu cu mâna. O întârziere de câteva secunde, dar era prea mult. Când se răsuci din nou, valul i se rostogolea peste cap.

Lui Matt îi sări inima din piept.

– Hayley!

Creasta lichidă se răsturnă, mugind, iar Hayley dispăru dedesubt. Matt o luă la fugă prin apă, activat de adrenalină.

Valul se rostogolea spre nisip în spatele lui, iar Hayley apăru din nou, chinuindu-se să se ridice pe picioare.

– Slavă Domnului! se apropie Matt în goană. N-ai pățit nimic?

O trase spre mal. Dacă i se întâmpla ceva...

– Nu, nimic, răspunse ea, tușind; se înapoiară la prosoape, iar Hayley se prăbuși pe al ei. Am făcut o prostie. Nu trebuia să-mi iau privirea de la val.

Matt dădu din cap. Nu voia să-i țină predici. Era prea ușurat că nu pățise nimic.

– Vrei să mai faci o încercare?

– Nu!

Hayley nici nu trebuia să stea pe gânduri.

– Cred c-am să mă las de sportul ăsta cât timp mai sunt în viață, mulțumesc, îl informă ea.

– Te-a răsturnat și pe tine o dată. Nu lăsa un mic accident ca ăsta să te sperie. Fii doar atentă ce faci, data viitoare.

– Cred că e timpul să mă duc la hotel, serios, replică Hayley, evitându-i privirea; o considera o fricoasă, o lașă încordată; dar ce-i păsa ei de părerile lui? Chiar și cu loțiunea, nu trebuie să abuzez de soare din prima zi.

„Sau de Matt“, adăugă ea, în gând. O convinsese să facă fel de fel de nebunii – sărutări, bodysurfing... ce mai urma?

Nici nu voia să știe.

– Vin și eu cu tine, se oferi Matt.

– Nu e nevoie. Nu suntem frați siamezi, să știi.

Se temea ca vorbele ei să nu pară prea brutale. Nu o dorise, dar nici nu și le retractă.

Matt o privi lung.

– Bine. Ne vedem mai târziu.

Și se culcă la soare, închizând ochii.

Hayley nu-și dădea seama dacă nu-i păsa, sau dacă era sonat. Revenind la hotel, se preumblă prin diversele magazine din holul imens, străduindu-se să nu se gândească deloc la Matt.

Era fascinată de artizanatul local, de colierele din scoici și sculpturile primitive în lemn, și mai ales de îmbrăcăminte. Se îndrăgosti de saronguri, fâșiile de pânză multicoloră drapate cu multă artă, și sfârși prin a-și cumpăra unul.

În camera de hotel domnea o liniște absolută. Făcu câțiva pași.

Matt lipsea.

Simți în stomac un mic junghi de dezamăgire. Trase concluzia că era o prostie – ar fi trebuit să se bucure că-și găsea o ocupație în altă parte. Scoase sarongul din sacoșa de cumpărături și începu să se pregătească pentru seara care urma.

Când Matt intră în cameră, Hayley îl aștepta pe balcon. Se opri lângă ușă, închizând-o fără zgomot în urma

lui, cu privirea spre Hayley. Dincolo de ea, oceanul scânteia albastru și auriu în lumina asfințitului, încadrând-o în văpaia lui.

Apoi, Hayley se întoarse și intră, iar lui Matt i se opri respirația. Era mai frumoasă decât înainte, dacă se putea așa ceva. Își lăsase părul arămiu despletit în jurul umerilor. Trăsăturile ei fine erau scoase subtil în evidență cu ajutorul machiajului. O fâșie subțire de pânză îi cuprindea trupul, în stil insular, învăluindu-i silueta zveltă într-un mod ispititor.

– Unde-ai fost? îl întrebă. Vom întârzia.

– Acum chiar că parc-ai fi o nevastă, replică Matt, trecând imediat la tachinările sale obișnuite; petrecuse ultimele câteva ore încercând să se convingă că plecarea ei de la plajă nu-l deranja cu nimic. M-am interesat de activitățile hotelului. Am aflat că au instructori de scufundări...

– *N-am* de gând să mă scufund, anunță Hayley.

– Dar de cursurile de hula, ce zici? Ai putea face o încercare.

Și-o și imagina pe Hayley rotindu-și trupul în acordurile senzuale ale muzicii polineziene.

– Eu, să dansez hula? făcu ea o mutră neîncrezătoare. N-aș crede.

– De ce nu? nu se putu abține Matt să insiste.

Întrebarea lui o făcu să pară nedumerită, apoi iritată, și schimbă subiectul.

– Nu crezi c-ar fi timpul să te pregătești? îi propuse ea.

Matt făcu un duș și se schimbă repede, luând pe el altă cămașă tropicală și un șort de doc albit la spălat. Se

întâlniră în hol cu Hank, care îi urmă pe plajă. Briza ușoară purta o aromă de porc fript. Din megafoane urla muzică polineziană. În mâini le fură îndesate *mai tai*-uri, iar Hayley se pomeni cu un boboc colorat după ureche. Domnea o atmosferă sărbătorească și zgomotoasă – câtuși de puțin romantică, spre incredibila ușurare a lui Hayley. Ambianța era mult prea aglomerată, zgomotoasă și plină de viață, pentru așa ceva. Se făceau demonstrații de jocuri și meșteșuguri hawaiiene, după care Hayley asistă la un instructaj de confecționare a *lei*-urilor, în timp ce Matt cobora lângă ocean pentru a învăța cum să arunce plasele de pescuit conform tehnicii indigene. Reveni ud și vesel, cu ochii săi albaștri strălucind. Hayley îi petrecu un *lei* pe după gât. Se simțea într-o dispoziție generoasă. Matt era fratele celei mai bune prietene a ei, iar toate celelalte nu erau decât o plăsmuire a propriei sale imaginații.

– Pentru tine, spuse ea cu un surâs, amintindu-și să-i fie recunoscătoare lui Matt pentru că îi dăduse posibilitatea de a face acea călătorie. Îi acordase un mult prea mare credit de a-i controla emoțiile și reacțiile fizice. Poate că avusese dreptate s-o acuze că era prea încordată. Avea să se destindă și să se bucure de călătorie. Din partea lui Matt n-o pândea nici un pericol.

Făcuse prea mult caz de sărutul acela. Matt nu-l luase în serios și nici ea nu trebuia să-l ia.

– Îți mulțumesc, spuse el, zâmbindu-i la rândul său.

Mirosea a pește, ceea ce n-ar fi trebuit să fie deloc atrăgător, dar era. Masculinitatea îi emana prin toți porii. Hayley se înfioră, în pofida aerului cald al serii. Niciodată

în viața ei nu mai fusese atât de conștientă de prezența unei alte ființe omenești. Ce se întâmpla cu ea?

Atâta despre lipsa oricărui pericol! Amintirile sărutului lui o cotropeau.

– Ți-e foame? întrebă Matt, iar Hayley observă că oamenii se așezau la coadă pentru a-și lua mâncarea de la bufet. Matt o cuprinse cu un braț de talie. Dintr-o dată, se simți plină de viață și lihnită de foame, fiindu-i poftă nu numai de ospățul hawaiian. Dar în avion nu prea mâncase, așa că se concentră asupra foamei pe care și-o putea astâmpăra cu mâncăruri exotice. Pe cealaltă trebuia să învețe să și-o renege.

Își îndreptă atenția spre ciudata masă – porc copt într-un cuptor subteran, cartofi dulci, un sos gras vinețiu despre care i se spuse că se numea *poi*, surprinzător de gustos, și altele, ale căror nume nici măcar nu le află. Masa se încheie cu prăjitură de cocos și ananas proaspăt.

După aceea, începură să admire un spectacol polinezian, inclusiv un dansator cu flăcări. Peste plajă se lăsa noaptea, întunericul fiind risipit de lumina focurilor și costumele multicolore ale artiștilor. Vârfurile de ac strălucitoare ale stelelor spuzeau bolta cerească.

Hank păstra distanța, dar era prezent tot timpul în gândurile lui Hayley. Când Matt o cuprinse cu un braț de mijloc pentru a o conduce la bufet, știu că o făcea pentru că Hank îi observa. Când își petrecu brațul pe după umerii ei, în timpul numărului de dans cu flăcări, știu că tot din cauza lui Hank o făcea.

Iar când reprezentația se sfârși, hotel începând să se audă până pe plajă muzică romantică toridă, Matt o invită la dans, și știu că și acest lucru i se datora tot lui Hank.

Și, din pricina lui Hank, acceptă. Sau, poate din cauza *mai tai*-urilor – nu era sigură. Știa doar că ajunsese la limita rezistenței.

Matt o cuprinse cu brațul pe după talie și o trase la pieptul său lat. Fiori de emoție îi dansau prin șira spinării. Îmbrățișarea lui se strânse și începură să se miște încet, în ritmul lent, hipnotic, al muzicii.

Creierul ei lansă un mesaj de avertisment. Stop! Se apropie un pericol!

Matt.

Avu nevoie de câteva secunde pentru a-și da seama că nu-i rostise numele cu voce tare.

– Matt... îngăimă ea.

Matt rămase nemișcat și o privi. Avea o expresie atât de tenebroasă, atât de intensă, încât lui Hayley i se înmuiară genunchii.

– Mi-e...

Cu gândirea complet incoerentă, se chinuia să caute o scăpare din încurcătura în care intrase. O ieșire din brațele lui. Dădu drumul primului gând care-i veni în minte.

– Mă simt rău. Trebuie să mă întorc în cameră.

Capitolul 7

Era o lașă. Și putea să se împace cu gândul, conchise Hayley, în timp de se îndrepta ață spre hotel. Cele cu care nu se putea împăca erau consecințele faptului de a rămâne în brațele lui Matt încă un minut.

Îi plăcuse mult prea mult.

– Crezi că nu ți-a căzut bine vreo mâncare? întrebă Matt, cu ochii plini de îngrijorare.

Hayley se simțea îngrozitor. Poftim, acum își mai făcea și griji pentru ea.

– Nu știu. N-aș crede.

Ceea ce îi făcea rău nu era din vina hotelului, cu siguranță.

– Am avut doar o zi cam obositoare. Ar fi mai bine să mă bag în pat.

Intrară într-un ascensor. Cabina se puse în mișcare, purtându-i în sus. Patul. *Patul!* Încă nu rezolvase problema patului.

Își dădu seama dintr-o dată că la *luau* îi fusese mult mai bine. Acum, iarăși trebuia să aibă de-a face cu Patul.

– Nu trebuie să te retragi și tu, numai fiindcă eu sunt obosită, îi spuse ea lui Matt. Ar fi nedrept. E încă devreme.

Matt arcui o sprânceană.

– Suntem în luna de miere, Hayley. Nu te prea pot expedia la culcare de una singură. Ce impresie ar da?

– Ciudată, cred, recunoscu ea.

Liftul ajunse la etajul lor. Merseră încet spre cameră. Matt descuie ușa, cu cartela.

Hayley intră. Se micșorase cumva camera, sau se mărise patul? Părea să domine tot spațiul.

Se așeză într-unul din fotoliile de lângă masă. Fusese, într-adevăr, o zi grea, dar ea era mult prea agitată ca să adoarmă. Și-i era cald. Oare se încinsese camera în lipsa lor?

– Ce zăpușeală e aici, comentă Matt. Nu te superi dacă deschid puțin ușa, nu?

El, unul, știa de ce îi era cald, și nu credea să aibă vreo legătură cu temperatura propriu-zisă din cameră. Puterea sugestiei era aceea care-l înfierbânta așa. La urma urmei, erau în luna de miere.

– Nu, te rog, îl îndemnă Hayley.

Matt deschise una dintre ușile care dădeau pe balcon.

– Voi comanda ceva de la room service, anunță ea pe neașteptate. Se gândea că un ceai de plante o putea ajuta să-și calmeze nervii întinși la limită. Oricum, ar fi amânat scadența aranjamentelor pentru dormit.

– O.K. Eu iau o bere, spuse Matt.

Se duse la valiză și cotrobăi prin ea, în timp ce Hayley telefona la room service. Apoi, intră în baie și se schimbă. Când ieși, avea pe el un tricou alb simplu și un șort de boxer cu personaje din desenele animate.

– Tu cu astea te culci? îl întrebă Hayley.

Matt îi adresă un zâmbet, arătându-și dinții albi și gropițele.

– Mhm. Totuși, de obicei dorm gol.

Hayley înghiți în sec. Matt, gol. Era prea mult. Încercă să-și alunge imaginea din minte.

– Tu ce porți la culcare? se interesă Matt, așezându-se în celălalt fotoliu.

Hayley se bucura că-și amintise să renunțe la neglijeul negru pe care și-l împachetase pentru luna de miere, înlocuindu-l cu o cămașă de noapte pudică, din bumbac alb.

– Nu fi impertinent, replică ea.

Matt râse.

– De parcă n-o să aflu, îi aminti.

Noroc că în același moment se auzi o bătaie în ușă. Matt se ridică și-i deschise ospătarului.

– Unde doriți s-o pun? întrebă acesta.

Îl îndrumă spre masa de lângă Hayley. Tânărul puse tava pe masă, iar Matt semnă nota de plată, adăugând și un bacșiș.

– Mulțumesc, domnule.

Închise ușa în urma lui.

Hayley își făcea de lucru cu ceaiul. Avea frișcă, zahăr și lămâie. Și-l pregăti, apoi luă o sorbitură din lichidul

fierbinte. Matt destupă berea și trase o dușcă răcoritoare, direct din sticlă.

Dintr-o dată, în cameră se lăsase o tăcere desăvârșită.

Matt începu să spună ceva, în același timp în care vorbi și Hayley. Cuvintele li se încălecară și tăcură amândoi.

– Haide, insistă ea.

Oricum nu era sigură ce voia să spună. Atâta numai că tăcerea o stânjenea.

Matt ridică din umeri.

– Voiam să te-ntreb ce planuri ai pentru mâine, îi adresă el un zâmbet ironic. Sunt sigur că ți-ai făcut *planuri*.

Hayley ridică aproape imperceptibil din umerii ei supli.

– Să-mi iau ghidul.

Se ridică și traversă odaia, scoțând din poșetă ghidul turistic gros.

– Am aici o hârtie cu lista lucrurilor pe care vor să le facem cei de la televiziune, spuse ea, așezându-se la loc.

– Și dacă ai lăsa în pace televiziunea aia? Ce-ai *vrea* să faci?

Hayley îl privi lung.

– Nu pot lăsa în pace postul de televiziune, Matt. Ei sunt cei care achită nota aici, cum știi. Ei, hotelul și nu știu ce agenție de voiaj. Cred că ideea e să le arate tuturor ce bine ne-am distrat în Hawaii – postului de televiziune îi crește audiența, hotelul și agenția se aleg cu noi clienți. Prin urmare, cu cât vizităm mai repede obiectivele astea turistice, cu atât ne va lăsa în pace și Hank

mai curând. Nu trebuie decât să ne jucăm rolul, după care Hank va considera că și-a făcut datoria și, în continuare, poate vom reuși să ne vedem fiecare de ale lui.

– Încerc să nu iau ca pe ceva personal faptul că abia aștepți să scapi de mine, spuse în glumă Matt. Vreau să zic, mi-aș putea face adevărate complexe.

– Nu-mi fac eu griji pentru amorul tău propriu, ripostă Hayley.

Era destul de sigură că Matt avea mai multă încredere în sine decât i-ar fi fost necesară. Unul care putea umbla în chiloți cu maimuțoi pe ei și reușea totuși să pară cel mai sexy bărbat în viață n-avea de ce să se teamă.

– În plus, sunt sigură că nu-ți face o plăcere deosebită să te ții agățat de mine, adăugă ea, sec.

– Ba da, insistă sincer Matt.

– De ce? fu singura replică de care era Hayley capabilă.

Matt descoperi că Hayley părea să nu-l creadă. O privi cum îi aștepta răspunsul, jucându-se cu o șuviță lungă de păr.

– De ce nu? ripostă el.

Nu era sigur cum să-i explice. Știa că trebuia să păstreze distanța față de Hayley, atât pe plan emoțional, cât și fizic. Îl afecta foarte intens, până-n adâncurile ființei. Probabil din cauza slăbiciunii pentru ea, din copilărie. Încercase să-și alunge toate aceste gânduri, dar nu mergea. Poate că soluția cea mai bună ar fi fost aceea de a-și permite să exploreze atracția toridă dintre ei. Atunci, curiozitatea urma să-i fie satisfăcută. Se întrebă ce părere ar fi avut Hayley dacă-i făcea o asemenea sugestie.

– Nu știu, răspunse ea, în sfârșit, la întrebare; ridică un umăr, apoi îl coborî la loc. Pur și simplu nu vreau să te simți obligat față de mine. Îmi pot purta și singură de grijă.

– Știu, replică Matt. Dar nici o lege nu ne împiedică să umblăm împreună. Azi n-a fost chiar atât de rău, nu-i așa?

Hayley analiză întrebarea. Își aminti cum se trezise din somn în avion, cu capul rezemat pe umărul puternic al lui Matt. Cum fusese sărutată de Matt în camera de hotel, cum dansase cu el pe plajă. *Era* „atât de rău". Foarte, foarte rău – fiindcă totul fusese foarte, foarte bine.

– Voi fi cum nu se poate mai cuminte, îi promise Matt, cu o lucire în ochii săi albaștri. Pe cuvânt de cercetaș.

Cum reușea să fie atât de infantil și totuși sexy, în același timp? O făcea să se moleșească toată pe dinăuntru.

– N-ai fost niciodată cercetaș, îi aminti ea.

– Îmi cunoști prea bine viața, i-o întoarse Matt, clătinând din cap. Tebuie să fiu mai atent. Cu tine, nu-mi pot folosi nici unul din textele obișnuite.

Texte? Ca textele pe care le folosea cu femeile? Flirta cu ea? Sau o sâcâia doar?

– Ce texte? Ia s-aud, mai luă Hayley o gură de ceai, încercând să pară blazată. Da, o tachina, nimic mai mult.

– Ți-aș spune, dar pe urmă ar trebui să te omor, glumi Matt, trăgând și el încă o duș că de bere. Te mai simți rău? schimbă el subiectul.

Dacă o ținea pe aceeași direcție, îl așteptau necazuri serioase. Simplul fapt că *el* dorea să exploreze atracția nu însemna că Hayley ar fi fost de acord.

– Acum mi-e bine, răspunse ea, ascunzându-și un căscat.

– Ți-e somn, constată Matt ceea ce se vedea și cu ochiul liber. De ce nu te culci?

Hayley nu se mai împotrivi. Oricum, nu credea că ar fi putut sta trează toată noaptea.

– Mai telefonez o dată după un pat.

Matt se încruntă, dar nu avu nici o obiecție. Hayley dădu telefonul și-și termină ceaiul, în timp ce aștepta. Matt luă telecomanda televizorului și începu să se plimbe pe canale.

Când sosi, patul fu adus de același angajat dinainte, care o privi suspicios pe Hayley, când îi deschise.

– Ați cerut un pat pliant? întrebă el.

Hayley tocmai deschisese gura să spună că da, când pe culoar apăru Hank.

Matt se înființă în spatele ei.

– Ți-am mai spus o dată că n-avem nevoie de nici un pat, se răsti el, luând o atitudine enervată, de ochii lui Hank.

Angajatul hotelului se uită urât la Matt, apoi la Hayley. Bombăni ceva printre dinți, nu tocmai binevoitor, Hayley era sigură, și porni înapoi, cu pat cu tot.

– Mă-ntrebam dacă nu cumva plănuiți ca mâine să admirați unele peisaje, explică Hank. Iertați-mă că n-am discutat programul mai devreme.

Își dădu la o parte din față o șuviță lățoasă a pletelor sale peste măsură de lungi. Părea cam roșu în obraji, iar lui Matt îi trecu prin minte că, probabil, trăsese la măsea cam multicele *tai*-uri.

– Nici o problemă, spuse el. Cred că mâine mergem la o plimbare. Ce zici, îți dăm un telefon dimineață? Avem numărul.

– Sigur, perfect, fu Hank de acord.

– Noapte bună.

Și îi închise ușa în nas.

Hayley se proțăpi în mijlocul camerei, fierbând.

– Nemaipomenit!

– Ideea cu patul era oricum proastă, Hayley, o temperă Matt. Mi-aș fi rupt spatele încă din prima noapte și...

Ridică mâna, văzând-o gata să-l contrazică.

– ...și oricum nu te lăsam pe tine să dormi în el, iar eu să mă lăfăiesc într-un pat de două persoane. Suntem oameni în toată firea, să știi. Patul e enorm. Vom încăpea foarte bine în el.

Capitolul 8

În același pat? Cu Matt?

– Nu putem dormi în același pat, se răsuci Hayley spre Matt, cuprinsă de cea mai pură panică.

Privirea i se abătu dinspre el către pat, apoi îndărăt. Își imagina cum ar fi stat culcată lângă el în patul acela imens, sub același acoperământ. Un val de fierbințeală nedorită o străbătu prin tot trupul.

– În nici un caz! explodă ea.

– Mă rog, nici eu nu mă culc *în nici un caz* pe jos, sau în fotoliu, când avem la dispoziție un pat de cea mai bună calitate, anunță Matt cu un calm iritant. Și nici tu n-ar fi cazul. Nu avem nici un motiv să nu stăm amândoi comod, uite-aici, în patul ăsta.

Hayley putea găsi o puzderie de motive ca să nu se simtă deloc comod uite-acolo în patul ăla, și toate începeau cu Matt. Matt și incredibilii săi umeri. Matt și pieptul lui musculos. Matt, cu picioarele lui puternice...

Cum ar fi putut petrece o noapte întreagă lângă toată acea masculinitate uluitoare, și să mai și *doarmă*, pentru numele lui Dumnezeu? Sau, mai rău, dacă adormea totuși și, în toiul nopții, i se trezeau instinctele cele mai josnice? Putea începe pe jumătatea ei de pat, dar cine putea spune unde avea s-ajungă când nu mai știa de ea?

Și mai recunoștea, cu un șoc, că nu comportamentul lui Matt în așternut era cel care o îngrijora. Nu al lui, deloc, ci al ei! Nu avea încredere în sine, cu Matt alături. Toate gândurile și reacțiile ei normale păreau să zboare drept pe fereastră, când el era în apropiere.

Nu voia să-i explice toate acestea. Nici măcar sieși nu și le putea explica pe deplin.

– Nu... se cade, încercă ea.

– Nu se cade?

Matt izbucni în râs. Dar își dădea seama că Hayley nu găsea nici pe departe situația la fel de amuzantă, așa că făcu un efort să se abțină. Și-așa era destul de enervată, iar el se adâncise deja în propria-i bătălie personală de a nu lua prea în serios aranjamentele de dormit. Dacă le lua în serios, fie și doar pentru o secundă, nu știa cum avea să reziste până dimineața.

– Chiar așa, nu se cade, repetă Hayley cu încăpățânare. Nu suntem...

– Căsătoriți? Păi toată lumea crede că suntem.

– Noi știm că nu suntem.

– Exact, știm că nu suntem, așa că ne vom comporta ca atare. Dar toți ceilalți de pe-aici cred că suntem căsătoriți, deci nimănui n-o să i se pară că *nu se cade*

să dormim în același pat. Ăla pliant e cel pe care oamenii l-ar găsi ciudat, la un cuplu în luna de miere.

Îi captă privirea și o susținu, provocator.

– Ce-i cu tine? Ți-e teamă că n-ai să poți rămâne în partea ta de pat, asta e?

Se sili să miște din sprâncene, ca și cum ar fi luat-o în râs

– Așa? Bine! se repezi Hayley, ridicându-și bărbia, gata să accepte provocarea. Nu mi-e câtuși de puțin greu să stau în partea mea de pat. Pur și simplu nu sunt sigură că salteaua asta regală e destul e mare pentru toți trei: eu, tu și orgoliul tău.

Matt râse.

– Eu nu-mi fac griji.

– Perfect.

Hayley se încruntă în sinea sa. Cum, necum, tocmai acceptase să se culce în același pat cu el. Și nu era deloc sigură cum se întâmplase! Dar n-avea de gând să-i spună că nu se credea în stare să facă față. Dacă el era capabil de asta, atunci și ea era. Și se săturase să-l tot facă s-o considere o mironosiță.

– Bine, atunci cred că mă pregătesc pentru culcare.

O invită spre baie, cu un gest curtenitor. Hayley se refugie dincolo de ușa închisă. Se întrebă dacă nu cumva, până întârzia ea cu pregătirile, Matt ar fi putut să adoarmă. Asta i-ar fi prins bine – dacă, la ieșire, îl găsea trăgând la aghioase. Atunci nu mai era nevoie să-l vadă, să-i vorbească... să-l dorească.

Putea foarte bine să-și închipuie că nu era decât o pernă în plus pe pat. O pernă uriașă, musculoasă, pe care n-avea voie s-o atingă, în care nu-și putea îndesa obrazul...

Ideea cu perna era cea mai tâmpită analogie, conchise ea. Trebuia să și-l imagineze ca pe ceva mai puțin tentant. Poate că soluția cea mai bună era să-l ignore complet, să-și închipuie că era invizibil. Avea să-și imagineze că era singură în pat. Un pat imens, cum subliniase el. Erau doi oameni în toată firea, care se cunoșteau din copilărie. Nici o problemă.

Se duse la valiza pe care și-o adusese în baie și deschise capacul, începând să-și caute cămașa de noapte – cea albă și cuviincioasă, cu care înlocuise neglijeul.

Și n-o găsi.

Întoarse pe toate fețele hainele din valiză, căutând cu înverșunare. Agățase pe umerașe rochiile pe care și le luase cu ea, lăsând înăuntru numai pantalonii scurți, maiourile, bikinii și lenjeria intimă. Nici urmă de cămașa albă de noapte.

Vârî mâna în buzunarul interior și scoase ceva mătăsos, închis la culoare...

Era neglijeul negru!

Rămase cu gura căscată, holbându-se la materialul ca un voal de abanos. Cum să poarte așa ceva, în pat cu Matt?!

Dar altceva nu mai avea. Ce se întâmplase cu cămășuța ei albă?

Buzele i se strânseră, pradă unei suspiciuni de moment. Beth! Sora lui Matt fusese lângă ea, în timp ce-și făcea bagajele. Era oare modul lui Beth de a da un mic ghiont prieteniei dintre ea și Matt?

– O, Doamne, șopti Hayley.

Ce-avea să se facă? Halal *nici o problemă!* Avea „o

problemă"! O problemă cât toate zilele! În pofida faptului că-și adusese două valize, nu luase la ea nici un tricou. Păstrase loc în bagaje pentru tricouri cumpărate ca suveniruri din insule.

Gândul îi zbură la halatul de plajă. Îl putea folosi ca pe un capot ad-hoc... dacă nu l-ar fi lăsat pe un scaun, în cameră.

Matt închise ușa spre balcon, apoi se întoarse și privi prin cameră. Era un interior superb, romantic. Înainte, la lumina zilei, nu păruse atât de... trădător. Mirosul florilor, al lui Hayley, îi inunda nările, și văzu că-și scosese bobocul de plumeria din păr, lăsându-l lângă pat. Alte flori proaspăt culese se aflau într-o vază de pe masă, iar pe fiecare pernă din patul pregătit ca o invitație de către cameristă erau depuse frunze ale arborilor de cacao.

În baie curgea apa, dar cu excepția acestui sunet, domnea tăcerea. Avea să fie și mai liniște, când Hayley închidea apa și se vâra în pat.

Luând telecomanda televizorului, Matt se așeză și iar începu să schimbe canalele. Nu găsea nimic care să-l intereseze. Mai apăsă o dată pe buton și îi atrase atenția un geamăt. Două trupuri goale și înfierbântate umplură tot ecranul.

Mută repede pe alt program. Deja era în suprasarcină senzorială.

În baie, apa se opri. Câteva minute, se lăsă iar liniștea. Matt și-o imagină pe Hayley pieptănându-și încet părul arămiu bogat, ale cărui bucle i se unduiau grele în jurul

umerilor. Se încruntă, nemulțumit de sine însuși, încercând să-și îndrepte atenția spre canalul de știri.

Încuietoarea ușii de la baie țăcăni ușor, iar ușa se deschise. Hayley ieși, încă îmbrăcată complet.

Își înhăță halatul de plajă de pe scaun și se înapoie direct în baie, cu materialul subțire drapat pe braț.

Într-o clipă, Matt simți un val de fierbințeală prin vene. Având în vedere că halatul era atât de subțire, dacă Hayley își închipuia că fâșiuța aceea de material era mai decentă decât ceea ce intenționa să poarte la culcare, îl așteptau niște torturi fizice serioase.

Hayley închise ușa, iar peste câteva momente o deschise din nou. Cu multă pompă, Matt se duse la televizor să regleze imaginea. Toate terminațiile nervoase din trupul lui urlau să se întoarcă și s-o vadă cum făcea cei câțiva pași dintre baie și pat, dar n-o făcu. Avea să se poarte ca un gentleman. Și-n plus, cine avea nevoie să i se întipărească în creier cu fierul roșu imaginea lui Hayley într-o cămașă de noapte sumară și un halat subțire? El, în nici un caz. Îi era destul de greu să facă față propriilor sale fantezii. Realitatea nu putea fi decât și mai dificilă.

Când în sfârșit se întoarse, Hayley era culcată în așternut, cu cearșaful și pătura trase până la bărbie. I se vedeau numai ochii luminoși, obrajii palizi și părul revărsat pe pernă. Alcătuia o imagine ispititoare. Prea ispititoare. Dacă o mai privea mult, se temea că avea să uite de toate promisiunile pe care tocmai și le făcuse.

Se răsuci pe călcâie, intră în baie, închise ușa și începu să se spele pe dinți. Când reveni, Hayley stinsese

veioza și închisese ochii. Se ghemuise cât mai departe de jumătatea lui de pat, ajungând atât de aproape de margine încât Matt se întrebă dacă până dimineața n-avea să cadă.

Stinse televizorul, apoi și veioza de pe noptiera lui, și se strecură în așternut. Stătu astfel un timp, până când îl răpuse curiozitatea.

– Noapte bună.

Voia să știe dacă adormise sau nu.

– Noapte bună, răspunse Hayley în șoaptă.

Matt își împreună mâinile sub cap, rămânând cu privirea în întuneric. Se întrebă dacă și lui Hayley îi era la fel de greu să-și potolească trupul ca lui. Era atât de conștient de prezența ei în pat. Atât de aproape – și, în același timp, atât de departe...

Închise ochii și se lăsă în voia gândurilor. Se afla într-o casă. Era o casă pe care el însuși o construise, dar unele părți din ea nu erau terminate. Peste tot se vedeau copii, copilași cu părul roșcat și ochii verzi, în haine zdrențuite. El mergea prin casă, căutând-o pe mama lor. Vag, conștientiză faptul că aceia ar fi trebuit să fie copiii lui, iar mama lor îi era soție. Numai că n-o găsea nicăieri. Casa era un labirint de camere.

În sfârșit, găsi bucătăria. Acolo stătea o femeie, cu o oală mare, goală, în brațe. Avea părul roșu dar, oricât de atent o privea, nu-i putea distinge trăsăturile.

„Iubitule, n-am ce le da de mâncare copiilor," spunea ea. „Nu ne-a mai rămas nici un ban. Avem de achitat atâtea facturi."

Facturi, facturi, facturi.

Matt își scoase din buzunarul de la spate portofelul, dar acesta era gol.

„Nu vom avea bani ca să achităm notele până nu se pune pe picioare firma mea“, îi răspunse el.

„Înțeleg“, zise femeia, calmă. „Nu avem ce mânca.“

Nu avem ce mânca. Nu avem ce mânca.

Matt se trezi cu o tresărire, deschizând ochii în bezna din cameră. Încercă să se dezmeticească.

Niciodată nu avusese visuri atât de vii, visuri pe care putea să și le amintească. Desigur, acela nici nu fusese un simplu vis. Fusese un coșmar.

Se răsuci, pentru a-și schimba poziția, străduindu-se să-și limpezească mințile. Auzea respirația ușoară și regulată a lui Hayley, dinspre cealaltă margine a patului. Nu părea să aibă probleme cu somnul. Într-un târziu, ațipi din nou.

Hayley era înconjurată de flori, munți de flori frumos mirositoare. Și muzică. Era marșul nupțial, îl recunoscu ea dintr-o dată. Se afla într-o biserică înțesată de lume. Cineva o luă de braț. Ridică privirea și văzu că era Joel.

„Ești gata?“ o întrebă el. „E timpul să te dau în primire.“

Îi stătea pe limbă să răspundă sarcastic că o dăduse deja în primire când fugise la Vegas, dar nu putea vorbi, oricât de tare ar fi încercat. Joel o conducea prin naos. Era un culoar incredibil de lung, iar Hayley își spunea că în veci n-avea să ajungă la capăt.

În fața altarului o aștepta un bărbat. Purta o haină de smoching și pantaloni scurți. Nu se întoarse, așa că nu

putu să-i vadă chipul. Mama ei stătea așezată în prima strană. Alături erau toți cei cinci soți ai ei.

Hayley ajunse la altar, dar mirele dispăruse, mistuindu-se ca și cum nici n-ar fi fost.

„Unde s-a dus?“ întrebă.

Mama ei apăru lângă ea.

„Nu prea avem noroc la bărbați, așa-i, draga mea?“ comentă, bătând-o pe spate. „O fi un blestem la mijloc...“

Blestem, blestem, blestem.

Se trezi, tresărind, cu un mic țipăt. Clipind din ochi, își dădu seama imediat că zăcea pe jos. Cu siguranță, căzuse din pat!

Mă rog, bine că se rostogolise pe jos, nu în direcția opusă, își spuse ea, buimacă. Matt respira adânc și regulat; dormea, deci nu-i observase jenanta căzătură.

Se încruntă în întuneric. Visase ceva, dar acum nu-și mai amintea ce anume. Oboseala o învinse și adormi din nou.

Hayley se cuibări mai bine, apoi se întinse, trezindu-se încet, în prima ei dimineață pe insula Oahu. O aștepta paradisul. Și totuși, îi plăcea prea mult în pat pentru a se grăbi să se scoale. Pernele din hotelul acela erau fabuloase, își spuse ea, cu mintea încețoșată. Atât de tari, de calde, cu parfum de mosc...

Mosc?

Deschise ochii.

– Matt! chițăi ea, când îi întâlni privirea, la doar câteva degete de fața ei. Ce faci?

Și-și trase capul de pe umărul lui mult prea confortabil.

– Ce fac? Ce faci *tu*? se aprinse în ochii lui o luminiță drăcească. Știam eu că nu ți-e ușor să rămâi în partea ta de pat.

Hayley nu avea ce explicații să-i dea. Temerile ei se adeveriseră – în somn, alunecase inconștient în brațele lui Matt. Ce situație umilitoare!

Se rostogoli și coborî din pat, hotărâtă să ajungă cât mai departe posibil de Matt și umărul lui ispititor. Ochii lui, mai întâi dilatați, apoi întunecându-se, o înștiințară că făcuse încă o greșeală.

Uitase complet de neglijeu, iar acum stătea în fața lui Matt, practic goală, numai cu cămășuța transparentă pe ea – în lumina zilei, nici mai mult, nici mai puțin.

Obrajii i se împurpurară.

– Nu te superi dacă fac eu un duș mai întâi, nu-i așa? îl întrebă ea politicoasă, silindu-se să arboreze cea mai falsă expresie cu putință.

– Dă-i bătaie, răspunse Matt, privind-o în continuare cu un interes vădit. Eu comand micul dejun.

Hayley fugi în baie. Se întrebă cât timp petrecuse ghemuită lângă Matt. Și cât timp fusese el conștient de acest lucru.

Capitolul 9

Matt își mai verifică o dată cravata în oglinda de deasupra biroului din camera de hotel. Hayley era în baie, îmbrăcându-se. Petrecuseră toată ziua împreună, sub ochiul atent al lui Hank și al camerei lui video, admirând peisajele din jurul orașului istoric Honolulu și, apoi, făcând o drumeție până pe Diamond Head. Hayley propusese să comande cina de la room service, dar Matt recursese la propriul său ghid turistic, pentru a o îmbia la o cină într-unul din celebrele restaurante de pe plaja din Oahu.

Ziua fusese absolut ireală, de la deșteptarea cu Hayley cuibărită pe umărul lui și până la orele de plimbare prin palatul regal hawaiian și muzeul maritim, ținându-se de mână, urmate de excursia până în vârful străvechiului crater. Mica lor versiune a piesei cu tinerii căsătoriți avea asupra lui Matt un efect îmbătător.

Îi era nespus de greu să țină minte că nu era *cu adevărat* soțul ei.

În minte îi reveni visul din noaptea trecută. Oare era îngrijorat, în subconștient, că dacă dădea curs atracției față de Hayley putea ajunge într-o situație pentru care încă nu era pregătit? Se mai simțise atras de nenumărate femei, în trecut – și își urmase imboldul fără a-și face nici cea mai mică grijă în acest sens. De ce, când era vorba de Hayley, se ridica o asemenea problemă?

Hayley ieși din baie. Arăta răpitor, într-o rochie bleumarin ce cădea în unduiri lascive de-a lungul siluetei sale zvelte. Își lăsase părul despletit, revărsat în jurul umerilor. În timp ce se apropia, îl învălui senzualul ei miros feminin. Sângele i se aprinse în vene.

– Arăți superb, spuse el încet.

Privirea îi stărui asupra materialului mătăsos al rochiei, contemplând felul cum i se mula pe sâni, pentru ca apoi să-i cuprindă în coborâre talia și șoldurile. Gura i se uscase ca iasca. Se mira ce nervozitate îl apucase dintr-o dată. Pe el, femeile nu-l nelinișteau nici în ruptul capului.

Hayley își trecu mâinile peste rochie, părând puțin cam jenată.

– Mulțumesc. Și ție îți stă bine.

Începea să regrete că acceptase să ia cina cu Matt. Să se prefacă soția lui în timpul zilei, de față cu Hank, era una. Dar să meargă la restaurant, numai ei doi, era cu totul altceva. Începea să pară ca... o întâlnire amoroasă.

Însă de-așa ceva nici nu putea fi vorba. Matt îi era ca un frate, pentru numele lui Dumnezeu.

Numai că felul cum o privea în acest moment nu arăta deloc fratern. Poate din cauză că tot teatrul lor cu luna de miere îi deforma percepția realității.

Sau poate din cauza felului letal de sexy în care îi stătea lui Matt în costum.

Hayley se strădui să-și abată gândurile de la neliniștitoarea atracție a sexualității lui Matt, în timp ce ieșeau în hol și luau liftul să coboare. De dimineață, închiriaseră o mașină pentru a circula mai ușor pe insulă în timpul sejurului. Matt o aduse de la parcare, în timp ce Hayley îl aștepta în hol, apoi coborî ca să-i deschidă portiera. Restaurantul se afla la doar câteva minute distanță, pe plajă.

Imensele ferestre de plexiglas ale localului păreau să aducă Pacificul verde-albăstrui înăuntru, printre ei. Plafoanele susținute pe bârne neacoperite, candelabrele de cupru, fântânile arteziene și muzica de pian întregeau atmosfera romantică.

Ospătarul le aduse o tavă cu delicatese și două pahare de apă. Comandară vin. Hayley luă o îmbucătură din știuletele miniatural de porumb și privi spre ocean.

– E fabulos, șopti ea.

Matt surâse cu căldură.

– Mă bucur că-ți place.

– Ce plăcut e, să stau jos și nimic mai mult. Azi am umblat enorm.

Hayley avea o senzație ciudată, ca o palpitație în stomac. Sau îi era cu adevărat foame, sau era neliniștită. Și, fiind destul de sigură care era cauza, știa că mâncarea nu avea să-i rezolve problema.

Chelnerul sosi aducându-le vinul, iar după ce plecă din nou, Hayley își aminti că nici măcar nu se uitase în menu. Își îngropă nasul în el, bucuroasă că avea și alt subiect de analiză decât ochii vrăjitori ai lui Matt.

– Te-ai decis ce vrei? o întrebă el, după câteva minute.

Pe tine, fu răspunsul care-i trecu prin minte lui Hayley, neînfrânat.

Clipi din ochi. De unde-i mai venise și ideea *asta?*

– Ăă, peștele, pește proaspăt din insule, răspunse ea, fierbând de furie. Nu-și amintea nici un cuvânt din menu.

Ospătarul reveni. Hayley luă o sorbitură de vin, în timp ce Matt se interesa de peștii pescuiți în ziua aceea. Chelnerul îi informă că specialitatea zilei era *ahi*, un soi de ton. Matt o privi întrebător. Hayley dădu din cap, iar el comandă *ahi* de două ori.

După plecarea chelnerului, Matt întâlni privirea lui Hayley, peste masă. Câteva secunde, o luă efectiv cu amețeli, un val de fierbințeală înălțându-se pentru a-i încețoșa mintea, în același timp în care prin tot trupul o străbăteau fiori mărunți de emoție. N-avea cum să se fi îmbătat. Nu băuse decât două înghițituri de vin.

Căută în minte un răspuns, un subiect de conversație asupra căruia să-și focalizeze gândurile.

– Vorbește-mi despre munca ta, îl alese ea pe primul, la întâmplare.

Matt o privi sceptic.

– Vrei să auzi despre firma mea de construcții?

Hayley mai luă o înghițitură de vin, începând apoi să se joace cu piciorul paharului.

– Sigur.

Își dădu seama că o interesa sincer să audă cum devenise om de afaceri puștanul poznaș cu care copilărise.

– M-am apucat să lucrez în construcții vara, pe vremea liceului, începu el. Nu prea aveam bani, așa că n-am ales chiar de bună-voie munca. Imediat ce am crescut îndeajuns, am știut că trebuia să încep să contribui la întreținerea familiei.

Hayley dădu din cap. Știa că Beth și Matt copilăriseră în condiții destul de strâmtorate. Și ea trăise la fel. Mama ei dusese o viață haotică, oscilând în funcție de soții ei de moment.

– Bunica mea merită o medalie pentru felul cum ne-a crescut, la vârsta ei, continuă Matt. Știu că eram o mare belea pe capul ei – mai ales eu. Și n-avea bani nici cât să-și acopere singură necesitățile, necum și pentru doi copii pe care nu se așteptase să-i crească.

– Lilah e extraordinară, fu Hayley de acord; bunica lui Matt și a lui Beth îi fusese și ei aproape ca o bunică adevărată. Îi mai ții minte pe părinții tăi?

Nu-l auzise niciodată vorbind despre ei.

– Nu atât de bine pe cât aș dori. Îmi amintesc clar accidentul. Beth și cu mine eram în aceeași mașină. Părinții noștri au fost aruncați afară și au murit. Noi doi stăteam pe bancheta din spate. Aveam centurile de siguranță. Ei nu și le puseseră.

Vorbea pe cel mai firesc ton, dar în ochi i se citea o anumită tristețe.

– Îmi pare atât de rău, murmură Hayley, pradă unui val de compasiune.

Matt dădu din cap.

– Și cum ai ajuns de la muncile estivale în construcții la întemeierea propriei tale firme? continuă ea.

Matt mâncă un ardei roșu dulce de pe platoul cu aperitive, înainte de a răspunde:

– La colegiu nu prea mă puteam înscrie, așa că, după absolvirea liceului, am continuat pur și simplu să lucrez în construcții. Era singura meserie la care mă pricepeam și-mi și plăcea. Nu mă vedeam stând așezat toată viața la un birou. Prefer activitatea în aer liber. Mi-am scos licența de antreprenor acum câțiva ani și mi-am fondat propria firmă.

Hayley bău din vin, ascultându-l. Îi admira conturul ferm al bărbiei, încrețiturile mărunte din jurul ochilor. Și-l imagina pe un șantier de construcții, fără cămașă, cu mușchii lui magnifici lucind de sudoare...

– Dar tu? întrebă Matt dintr-o dată, schimbând vorba. Nu te-am văzut prea des, de când ai terminat liceul.

Hayley clipi din ochi, smulgându-și gândurile de pe calea trădătoare pe care o apucaseră.

– Cam prin acea perioadă, mama s-a recăsătorit, îi spuse ea. S-a mutat la San Antonio, iar eu am locuit într-un apartament comun cu câteva prietene, în timp ce urmam cursurile de decorațiuni interioare la seral.

– Nu mi-e greu să te văd ca decoratoare, comentă Matt. Pun pariu că ești foarte talentată.

Hayley deveni mai cordială.

– Mulțumesc. Îmi place într-adevăr foarte mult. E așa de minunat să intru în casa cuiva și să fac ordine din haos, scoțând la iveală frumusețea. Toate îmi plac – materialele, vopselele, furniturile... E foarte distractiv.

– Îți place să te joci cu lucruri drăguțe, spuse Matt.

– Iar ție îți place să te joci în noroi, replică Hayley. Avea impresia că flirta cu el, dar se distra prea bine ca să înceteze.

Chiar atunci sosi mâncarea. Un timp, mâncară în tăcere, savurând peștele delicios și muzica de pian. Soarele apunea, poleind apa cu aur strălucitor.

Lui Hayley îi trecu prin minte că, de fapt, Matt nu mai era același cu băiatul nesuferit din copilăria ei. Imaginea ei despre el rămăsese neschimbată, abia acum își dădea seama. N-ar fi putut să-și întemeieze propria firmă, dacă nu se maturiza. De ce nu observase mai-nainte?

Pentru că fusese prea ocupată să constate celelalte moduri în care se maturizase, își răspuse tot ea, cu o iuțeală nesuferită. Celelalte privințe în care nu mai era un copil – cum ar fi fost pieptul lat, brațele puternice, sărutările blând-sălbatice...

Simplul fapt că îi veneau aceste idei nebunești despre Matt dovedea cât de mult se schimbase. Arăta incredibil de sexy și era o companie plăcută.

– Cum de nu mai ai relații sentimentale cu nimeni?

Lui Hayley nu-i venea să creadă că-i pusese o asemenea întrebare. Totuși, dorea să audă răspunsul, așa că n-o retractă.

– Am relații, ridică Matt din umeri. Sigur, după ce se va difuza filmul lui Hank, toate femeile din Dallas/Fort Worth Metroplex vor crede că m-am căsătorit. Ceea ce o să-mi cam bage bețe-n roatele vieții amoroase.

Hayley nu se gândise la asta.

– Îmi pare rău.

De fapt, nu-i părea deloc rău, dar nu zăbovi să-și examineze adevărata stare.

– Nici o problemă. Oricum, nu ard de nerăbdare să mă însor.

Chelnerul veni să strângă farfuriile goale. Îi întrebă dacă doreau desert și amândoi căzură de acord că se săturaseră.

– Nu știam că te gândești, măcar, să te însori, urmă Hayley. Beth vorbește întotdeauna despre tine ca și cum ai fi jurat să rămâi toată viața burlac.

– Prefer s-o las cu impresia asta, îi aruncă Matt o privire conspirativă. Altfel, ar încerca să mă coleze cu toate prietenele ei.

Hayley se gândi la micul neglijeu negru care, cumnecum, își găsise din nou drumul spre valiza ei. Nu se îndoia nici un moment de ceea ce spunea Matt. În timp ce se plimbau admirând peisajele, reușise să cumpere niște tricouri cu câteva numere mai mari, pe care intenționa să le poarte la culcare până la sfârșitul săptămânii.

– Adevărul este, continuă Matt, că nu vreau să mă așez la casa mea până nu-mi voi pune firma pe baze mai solide, până nu sunt sigur că dispun de securitatea financiară pentru întemeierea unei familii. Copiii mei nu vor duce lipsă de nimic...

– Îți dorești copii? îl întrerupse Hayley.

În minte i se și formă imaginea unei case pline de copilași blonzi, cu ochi albaștri și șmecheri.

– Cândva, preciză Matt. De ce, nu crezi că am stofă de tătic?

– A, te pot vedea ca pe un tătic extraordinar, replică ea, dându-și seama, chiar în timp ce rostea acele cuvinte, cât erau de adevărate. Matt, cu temperamentul lui iubitor de distracții, ar fi fost un tată fabulos.

Matt se simțea cam stânjenit, vorbindu-i lui Hayley despre visele lui de viitor. Avusese relații cu o mulțime de femei, dar cu nici una dintre ele nu discutate dorința sa de a avea cândva o familie. Întotdeauna avea grijă să nu se atașeze de nici o parteneră, să nu-i dea impresia că aștepta de la ea și altceva înafară de plăcerea temporară a legăturii. Și-atunci, de ce-și dezgolea sufletul în fața lui Hayley?

La această întrebare nu putea răspunde, așa că schimbă subiectul.

– Dar tu?

Hayley rămase tăcută.

– Uită că te-am întrebat, bătu el repede în retragere. Ai avut dreptate – am nevoie de un antrenament în materie de bun-simț. Se presupune că asta e luna noastră de miere. E clar că îți doreai să te măriți, să ai copii.

Spre surprinderea lui, Hayley răspunse încet:

– Te înșeli. Probabil că nici măcar să mă logodesc n-ar fi trebuit. A fost o greșeală îngrozitoare.

– Ce vrei să spui? Numai fiindcă a reieșit că Joel era un nesimțit?

Nu era dispus să-i acorde nici o circumstanță atenuantă.

– Nu, n-a fost vina lui. De fapt, eu am fost de vină. Poate că sunt blestemată.

Cât de sincer o spusese! Matt era nevoit s-o ia în serios, deși cuvintele rostite de ea nu aveau nici un sens.

– N-ai vreau să-mi explici? o întrebă, cu răbdare.

– Mama mea a fost măritată de cinci ori, începu Hayley. Până acum. Și a divorțat de patru ori. Tot până acum. Pur și simplu, căsătoria nu e de nasul oricui, iar pentru copii, divorțurile sunt un infern. Zburam de la un „tătic" la altul. Adevăratul meu tată a dispărut când eram mică, știi. Nici măcar nu mi-l mai amintesc.

Matt știa că mama lui Hayley fusese măritată de mai multe ori. Locuind în vecini, îi cunoscuse pe câțiva dintre frații ei vitregi. În copilărie, însă, nu se gândise niciodată cum puteau s-o afecteze acele frământări repetate.

– Și pe urmă, ai fost și tu părăsită, de Joel, adăugă el.

– Cu atât mai bine, spuse Hayley cu înverșunare. Probabil că așa n-am făcut decât să scap de mizeriile unui divorț.

– Simplul fapt că mariajele mamei tale au eșuat până acum nu înseamnă că și al tău va avea aceeași soartă, sublinie Matt. Joel n-a fost omul potrivit, și nimic mai mult.

– Poate că nici nu există un om potrivit pentru mine, murmură Hayley, cu vocea dintr-o dată mai înceată, mai răgușită. Dragostea, căsătoria – sunt excelente ca materiale pentru romane. În realitate, însă, nu reușesc întotdeauna.

Îi luceau cumva lacrimi în ochi? Matt o privi, peste masă, cu inima frântă de compasiune.

– Am încercat să procedez altfel decât mama mea, să știi, continuă ea; vocea ei redeveni puternică. Mama se lăsa întotdeauna guvernată de sentimente – se mărita din pasiune. Prin urmare, eu mi-am folosit capul – am ales un cetățean serios, cu baze solide. Joel avea un serviciu bun, o reputație aleasă în comunitate...

– N-ai fost îndrăgostită de el? interveni Matt.

Voia s-o audă spunând că nu fusese, că nu ofta după Joel, că nu se gândise la acesta când o sărutase el...

– Nu, nu l-am iubit, recunoscu. Îmi plăcea și îl respectam. Credeam că aveam bazele unei prietenii solide – care să dureze, spre deosebire de pasiune. Nu ca mariajele mamei mele. Dar nici asta n-a ieșit, nu-i așa? Nu sunt sigură că am să mă mărit vreodată.

– Și-atunci, ce planuri ai? insistă Matt. Să trăiești toată viața ca o călugăriță?

Nu găsea că ar fi fost o călugăriță deosebit de reușită. Era mult prea sexy.

Hayley nu mersese cu gândul atât de departe.

– Nu știu. Poate voi avea unele aventuri.

Ideea era atât de insolită, încât fu ea însăși șocată.

Matt părea și el năucit.

– Aventuri? Cu cine?

– Nu știu.

O credea incapabilă să-și găsească un bărbat cu care să aibă o relație intimă, dacă așa voia ea? Dintr-o dată, nu mai dori să afle părerea lui Matt în acea problemă. Putea s-o deprime.

– Oricum, așa cum spuneai, deocamdată toți cei de-acasă vor crede că ne-am căsătorit, încercă ea cu disperare să

schimbe vorba; clătină din cap. Deși nu cred că o va înghiți nimeni care ne cunoaște cu adevărat. Suntem complet opuși.

Matt păru să-și regăsească echilibrul.

– N-ai auzit niciodată? o provocă el. Contrariile se atrag.

Tonul său era ironic, dar cuvintele o afectară totuși pe Hayley. O cuprinse o energie stranie, un amestec ciudat de fierbințeală și fiori reci.

– Cred că e timpul să mergem, spuse ea. E târziu.

Afară se întunecase, iar Hayley nu se îndoia că avusese parte de Matt cu vârf și îndesat pentru o singură seară.

Matt dădu din cap. Ieșiră din restaurant și se întoarseră cu mașina la hotel. În timp ce străbăteau coridorul tăcut, spre camera lor, Hayley simți degetele lui Matt strecurându-se printre ale ei.

Prima sa reacție fu instinctivă, de apărare – să-și smulgă mâna dintr-a lui. O deruta, o zăpăcea. O afecta în feluri care nu-i plăceau, pe care nu le înțelegea. Sentimente pe care credea că le ținea sub control îi *scăpau*, dintr-o dată, de sub control, atunci când o atingea Matt. Când o atingea el, abia dacă mai putea să *gândească*.

– Nu e cazul, spuse ea încet.

– Ce nu e cazul?

– Să mă ții de mână. Hank nu-i aici, să știi. Nu e nevoie să faci lucruri din-astea când el nu ne vede.

Avuseseră o seară reușită, dar nimic mai mult. O singură seară. Știa că n-avea să mai urmeze nimic și era în interesul ei să nu piardă din vedere acest fapt.

– Știu, îi susținu Matt privirea, preț de câteva lungi bătăi de inimă. Simplul fapt că nu e nevoie s-o facem nu înseamnă că nu putem. Îmi place să te țin de mână.

Hayley nu știu ce să spună. O privea cu incredibilii lui ochi albaștri, producând fisuri subțiri cât firul de păr în pavăza din jurul inimii ei.

– Nu cred că e o idee prea bună, spuse ea, retrăgându-și mâna când ajunseră la ușa camerei lor. Își scoase cartela din poșetă și deschise, cu nervii dansându-i în stomac. Trebuia să înceteze a mai lua atâta în serios atingerile și sărutările lui Matt. Toate făceau parte din jocul tachinărilor pe care îl practica întotdeauna cu ea.

Iar motivul din care acest lucru o durea atât de mult rămânea un mister pentru Hayley.

– Ți-a spus cineva vreodată că gândești prea mult? întrebă Matt, urmând-o înăuntru.

– Nu susțin decât că ar trebui să păstrăm scenariul pentru momentele când e și Hank de față, atâta tot, replică Hayley, crispată; își aruncă poșeta pe masă. Intru eu mai întâi la baie.

Și dispăru, închizând ușa.

Frustrat, Matt își trecu degetele prin păr. *Scenariu?* Credea că dorința lui de a o ține de mână făcea parte dintr-un scenariu? Cuvintele ei îl iritau îngrozitor.

Enervat – pe ea, pe sine, pe toată situația – deschise ușa și ieși pe balcon. Rezemându-se cu palmele de balustradă, privi spre Pacificul luminat de lună.

Se *prefăceau* că erau doi soți în luna de miere, măcar cu atâta lucru Hayley avea dreptate. Dar mai era și altceva, ceva real, care ardea mocnit imediat sub aparențele jocului. Ceva care ieșise deja la suprafață, de câteva ori.

El o știa. Întrebarea era: cum ar fi putut-o convinge și pe ea?

Capitolul 10

Petrecură dimineața următoare la Hanauma Bay. Era un loc popular pentru scufundări, datorită apelor sale limpezi și azurii, pline cu bancuri de pești multicolori și recife de corali. Hayley nu se mai scufundase niciodată, dar făcu o încercare, pentru că așa îi era mai ușor să evite strania senzație de dor pe care i-o provoca Matt. Apele liniștite ale golfului ferit și peștii blânzi, care mâncau direct din mâna ei bucățele de pâine, prezentau un pericol incomparabil mai mic decât Matt.

După-amiază, când golful se aglomeră prea mult ca să se mai simtă bine, porniră într-un tur al satelor polineziene autentice de la centrul cultural al insulei. Demonstrațiile pitorești de meșteșuguri, cântece și dansuri ofereau o diversiune binevenită. Hayley se bucura că avea o ocupație. Încerca să păstreze o distanță cât mai mare posibil față de Matt, dar îi era greu să ignore

complet un om care trecea drept soțul ei. Când se opriră să bea ceva la o grădină de pe faleză, în drum spre hotel, Hank încă nu se despărțise de ei.

Se așezară la o masă și comandară un rând de băuturi. O formație locală tocmai ataca primele acorduri, într-un capăt al barului în aer liber. Se apropia asfințitul, iar localul atât de popular din Waikiki se umplea cu repeziciune.

Hayley se scuză și merse până la toaletă. În oglindă, observă că nasul i se înroșise vizibil. Înainte de a fi plecat din golf, se schimbase într-o rochie de vară, la cabine, și își împletise larg părul într-o coadă, dar după câteva ore de mers prin centrul cultural, acesta arăta ca o claie ciufulită. Scoase din poșetă un ruj de culoare deschisă, ca piersica, și o perie. Se pieptănă și-și retușă machiajul, după care se întrebă pentru cine se dichisea de fapt.

Pentru Matt? În ciuda făgăduielilor pragmatice pe care și le făcuse sieși în noaptea trecută, era îngrozitor de dificil să-și petreacă ziua cu Matt, fără a plăsmui tot felul de viziuni nerealiste despre cum ar fi fost dacă se simțea cu adevărat atras de ea...

Revoltată pe sine, își îndesă peria și rujul la loc în poșetă și ieși la bar.

Cocteilul slab de rom cu fragi pe care-l comandase era pe masă, și de cum se așeză luă o înghițitură. Matt își petrecu un braț peste spătarul scaunului ei, aproape fără a părea să-și dea seama ce făcea. Pentru el, nu era decât un gest mașinal. Aplombul nepăsător cu care își juca rolul de proaspăt căsătorit o nemulțumea și mai mult.

– Tocmai îl întrebam pe Matt cum v-ați cunoscut voi doi, o informă Hank. El și Matt comandaseră bere, iar operatorul trase o dușcă, privind-o pe Hayley, în așteptarea răspunsului.

Hayley clipi din ochi. Subiectul n-o încânta deloc.

– A...

Aruncă o privire spre Matt, amintindu-și înțelegerea lor de a menține cât mai simple posibil răspunsurile cu privire la „căsătorie“.

– Ne cunoaștem de când eram mici, spuse, sperând ca acest răspuns vag să fie de ajuns.

Sprâncenele lui Hank se îmbinară a nedumerire.

– Parcă spuneai că v-ați făcut o curte nebunească, îl privi el pe Matt.

Inima lui Hayley se opri un moment în loc. Nu stătuse să se întrebe dacă nu cumva Matt răspunsese deja la întrebarea lui Hank. În orice caz, contribuția lui înflorită nu-i plăcea.

Matt ridică ușor din umeri.

– Așa e, răspunse el. Am crescut în vecini, ne-am pierdut urmele, ne-am revăzut recent și...

Ridică o sprânceană, în direcția lui Hayley.

– Pur și simplu nu știam ce ne-a pocnit, nu-i așa, iubito?

Neprimind un răspuns prompt, insistă:

– Iubito?

Hayley îl privi lung.

– Exact, spuse ea într-un târziu. Nu știm ce ne-a pocnit.

În sinea ei, adăugă că el n-avea să știe ce-l pocnea, dacă o mai ținea mult cu aiureala aia.

Jocul începuse să-i displacă. Era prea ușor pentru el, prea greu pentru ea. Și nu ajunseseră nici măcar la jumătatea săptămânii.

– Aha, făcu Hank, cu o expresie interesată. Ați fost amorezi încă din copilărie?

– A, nu, răspunse Matt cu umor. Când eram mici, nu mă putea suferi.

– Ei, nu zău?

– Era fratele celei mai bune prietene ale mele, îi explică Hayley, vorbind repede. Prima dată când l-am cunoscut, m-a tras de păr. Mereu făcea figuri de-astea, sau mă tachina în toate felurile. Dar am crescut, ne-am căsătorit, iar acum, iată-ne aici, făcu ea un efort să ajungă mai repede la concluzie. Excelent, cocteilul ăsta, continuă, aruncând la bătaie un posibil subiect de conversație. Da' formația, cum vi se pare?

Din păcate, pe Hank continua să-l frămâne problema flirtului lor.

– Și când a început să se schimbe situația? i se adresă el lui Matt.

Acesta aruncă o privire spre Hayley. Observă că părea nemulțumită – ceea ce reprezenta un pas înainte, după părerea lui, față de felul cum îl ignorase aproape toată ziua. Cel puțin, se comporta ca și cum ar fi știut că era viu.

Lui Matt îi trecu prin minte că răspunsul cel mai cinstit la întrebarea lui Hank era acela că situația dintre el și Hayley nu se schimbase în nici un fel. Trebuia s-o provoace ca să-i atragă atenția, întocmai ca în copilărie. Chiar și când căuta să-i demonstreze că ținea la ea, ca în seara trecută, cu încercarea de a o lua de mână, ea îl res-

pingea. Nu-l lua în serios. Și habar n-avea cum să schimbe lucrurile, cum s-o facă să înțeleagă că atracția lui către ea nu avea nimic de-a face cu nici un joc. Era reală, la fel de reală ca întotdeauna, de când erau mici.

Dar soluția i se dezvălui într-o clipă, cât se poate de evidentă.

– Relația noastră n-a progresat decât foarte recent, spuse el. Dar, în copilărie, avusesem o mare slăbiciune pentru ea.

Față de nici o ființă omenească nu mai recunoscuse vreodată acest lucru și avea o vagă senzație că era gol. Nicicând, în relațiile cu femeile, nu avusese probleme de amor propriu, însă Hayley era cu totul altceva. Motiv pentru care, presupunea el, avusese nevoie de atâția ani ca să-i mărturisească slăbiciunea pe care o avusese față de ea.

Îi urmări reacția.

Hayley, care tocmai sorbea din pahar în timp ce el vorbea, fu gata-gata să se înece.

– S-a-ntâmplat ceva? întrebă Matt.

– Nimic.

Nimic pe naiba! Ceea ce spunea Matt părea cât se poate de serios. Știa că nu era așa, dar își dorea să fi fost, iar acest fapt o înfuria – și pe el, și pe ea însăși.

Matt o privea intens.

– De-asta o tachinam atât de mult, de-asta n-o lăsam în pace, continuă el, mai încet; îi vorbea lui Hank, dar ochii îi stăteau îndreptați spre ea. Era singurul mod în care îi puteam atrage atenția. O consideram cea mai frumoasă fată din lume.

Hayley privi drept în ochii lui, complet topită de acele cuvinte. Apoi, clipi. Ce făcea? Totul era o scorneală. Iar se lăsa furată de joc.

– N-am putea merge acum la hotel? întrebă ea, cu bruschețe.

Matt se încruntă. Dorise o reacție, dar nu tocmai asta. Părea nebună de furie.

– N-ai terminat de băut.

Hayley împinse paharul la o parte și se ridică.

– Tocmai mi-am dat seama că sunt frântă de oboseală, spuse ea înțepată. Te deranjează cu ceva?

Matt se ridică, privind spre Hank.

– Eu iau un taxi, spuse operatorul. Mergeți voi înainte.

Și se rezemă de spătar, scrutând terasa. Matt presupuse că își căuta o distracție pentru seara aceea.

O urmă pe Hayley la mașină. Nu erau departe de hotel și parcurseră distanța în tăcere.

Ajunseră la ușa camerei, iar Matt o descuie cu cartela lui. Hayley intră cu pași mari, continuând să-l trateze cu aceeași răceală.

– Vrei să-mi spui și mie ce anume te-a înfuriat în halul ăsta? o întrebă el, după ce închise ușa. Începea să se enerveze la rândul său.

– Nu m-am înfuriat deloc, replică Hayley, învrednicindu-l cu imaginea spatelui ei. Își puse poșeta pe masă și-și aruncă pantofii din picioare.

– Te-ai supărat pentru ceea ce i-am spus lui Hank, stărui Matt. Nu se lăsa. Trebuia să se lămurească imediat.

Hayley se răsuci spre el, cu furia izbucnind la vedere.

– Perfect, sunt furioasă. N-aș spune că-ți apreciez favorabil poveștile inventate despre relația noastră. Am

stabilit ca totul să rămână cât mai simplu – aproape se înecă ea cu cuvântul „simplu“; de când fusese ceva simplu în toată situația lor? Era vorba să respectăm adevărul cât mai mult posibil, ca să n-ajungem să ne contrazicem.

– A fost adevărul.

– O curte nebunească?

– Da, se apropie Matt de ea. Aș zice că sosirea ta la locul meu de muncă și stabilirea acestei aventuri în interval de o oră au fost destul de nebunești, nu ți se pare?

Sistemul lui logic o irita și mai mult.

– Nu mai încetezi odată cu tachinările! se aprinse ea. Sunt detestabile.

Începea să simtă o impulsivitate prostească și la fel de detestabilă.

– Nu te tachinez! strigă Matt, exasperat. N-ai auzit nimic din tot ce i-am spus lui Hank la bar?

– Am auzit tot ce i-ai spus lui Hank la bar, mulțumesc foarte mult, replică tăios Hayley, încrucișându-și brațele pe piept.

– Și am *respectat* regula cu simplitatea. I-am spus lui Hank adevărul. *Tot* ce i-am spus lui Hank era adevărat.

Semnificația afirmațiilor lui o lovi pe Hayley în plin. Înghiți un nod dureros. Voia să-l creadă. Dar, dacă îl credea, iar el nu vorbea serios, se îndoia avea să-și mai poată reveni. Era îngrozită – de a-l crede pe Matt, de a izbucni în plâns...

Fugi în baie.

Matt o urmă. O găsi stând în fața poliței de marmură a lavaboului, cu un șervețel pe ochi.

– Hayley...

Simțindu-se neputincios, întinse mâinile și o întoarse cu fața spre el. Nu știa ce să spună.

– Mi-e rușine, scânci ea. Mă simt ca o idioată, să plâng așa... adăugă, trăgându-și nasul.

– N-am vrut să te fac să plângi, o asigură Matt cu bândețe.

– Chiar vorbeai serios – că ai avut o slăbiciune pentru mine când eram copii?

Îi aștepta răspunsul, cu inima oprită din bătaie.

– Da.

În ochii lui Matt strălucea o solemnitate tandră.

Hayley eliberă aerul pe care nu-și dăduse seama că îl ținea în piept.

– Categoric, ai avut un mod ciudat de a te manifesta.

Matt zâmbi.

– S-ar putea ca talentul la comunicare să nu fi fost cea mai mare calitate a mea. Dar ceea ce i-am spus lui Hank e adevărat. De-asta te tachinam atâta, ca să-ți atrag atenția.

Ridicând o mână spre fața ei, îi urmări cu degetul conturul obrazului. Hayley își simți tot trupul scăldat de un tremur cald, când celălalt braț al lui îi cuprinse talia.

– Prima oară când te-am văzut, mi-am spus cât erai de frumoasă, continuă el, cu glasul răgușit. Mă fascinai. Aveai un nimb de păr roșu, iar mie mi se părea că arătai ca un înger. Tu, însă, nu-mi dădeai nici o atenție, așa că te-am tras de păr.

– Ceea ce m-a înfuriat, completă Hayley.

Colțurile gurii lui Matt se arcuiră în sus.

– Știu. Și după aceea, m-ai ignorat, așa că a trebuit să găsesc încontinuu mijloace de a-ți cuceri atenția. Eram complet captivat de tine – și atunci, și acum.

Îi mângâie spatele, apoi se aplecă s-o sărute pe buze. După care se retrase, privind-o în ochi.

– Nu e teatru, Hayley, spuse el. Am nevoie de tine. Îmi ies din minți de atâta dorință.

Trăgând-o mai aproape, îi simți inima bătând, repede și cu putere. Gingășia delicioasă a sânilor ei îi apăsa pieptul. O sărută din nou. Hayley scoase un sunet slab, din adâncul gâtlejului, un geamăt, în timp ce sărutul lui Matt devenea mai profund, cu limba mișcându-se prin gura ei. Avea un gust dulce, îmbătător, ca romul slab cu fragi pe care-l băuse la bar. Își înălță brațele să-l cuprindă pe după gât, năucindu-l cu pasiunea sărutării ei de răspuns.

Matt simți un asalt al dorinței atât de puternic, încât abia reuși să n-o ridice în brațe, scoțând-o din baie. Voia să facă dragoste cu ea și știa fără umbră de îndoială că dovada dorinței sale o apăsa ferm pe Hayley. Iar ea n-o lua la fugă.

Înălță capul, privindu-i ochii verzi, languroși.

– Hayley, în noaptea asta nu vreau să mai rămân în partea mea de pat.

Capitolul 11

Hayley știa că putea fi o nebunie. Se îneca în pasiunea lui Matt și nici măcar nu încerca să se salveze. Dintr-o dată, totul părea absolut firesc. În mintea ei nu mai era loc pentru temeri. Nici rețineri, nici autocontrol. Nu mai era decât Matt.

Numai Matt.

– Nici eu nu vreau să rămâi în jumătatea ta de pat, șopti.

Matt reacționă sărutând-o din nou, insistent, flămând. Semnalul inconfundabil al dorinței lui o apăsa. Matt o dorea.

Și îl dorea și ea. Ușurarea de a mărturisi acest lucru era imensă. Și toată acea ușurare se revărsa în pasiunea de a răspunde sărutărilor lui Matt. O strângea la piept, limba lui invadând-o cu un delirant abandon de sine. Când se retrase din nou, privind-o în ochi, era moleșită complet. El îi zâmbi, cu acel surâs fermecător și vesel care era semnul lui distinctiv.

– În fanteziile mele nu te seduceam într-o baie, spuse.

– Ți-ai făcut fantezii cu mine? murmură fericită Hayley.

Matt o ridică în brațe.

– De-un milion de ori. Dar asta va fi o minune mai mare decât orice fantezie, îți făgăduiesc.

O nerăbdare delicioasă își croi drum pe șira spinării lui Hayley. Până la pat avură de făcut doar câțiva pași iuți. Matt o depuse ușurel în mijlocul saltelei, apoi se așeză lângă ea. Secunde îndelungate, o privi în adâncul ochilor. Adineaori, la intrarea în cameră, nu aprinseseră lampa, iar umbrele se amestecau cu ultimele raze de lumină ale zilei ce intrau pieziș de afară.

– Încă mai poți să te răzgândești, spuse el. Dar, dacă ai de gând s-o faci, vrei, te rog, să nu mai întârzii? Fiindcă, încă un minut și cred c-am să mor.

Hayley clătină din cap. Toate terminațiile nervoase din trup îi strigau după atingerea lui. N-avea să se răzgândească. Nu putea să se răzgândească.

Avea nevoie de el. Acum, pe loc. Cu disperare.

Cu frenezie.

– Nu, răspunse ea fără ezitare. N-am să mă răzgândesc.

Atunci, Matt își pogorî gura peste buzele ei. Sărutul fu altfel decât cel dinainte. Era intens, plin de nevoie dezlănțuită, de patimă năvalnică.

Mâna îi coborî pe umerii ei, alunecând pe bumbacul rochiei, apoi mai jos, până la pielea dezgolită a brațelor. Degetele sale bătătorite de muncă erau aspre la atingere, stârnind senzații erotice. Mișcându-și mâna spre sânii ei, îi atinse abia simțit prin bumbac, apoi zăbovi, strângând

ușor. Deodată, ajuns la capătul răbdării, își întrerupse sărutul și o ajută să se ridice, în timp ce-și ducea mâinile la spatele ei să-i deschidă fermoarul rochiei.

Hayley se ridică în picioare, lăsând rochia să-i cadă în jurul gleznelor. Matt o trase înapoi pe pat, întinzându-și palmele sub abdomenul ei plat, înainte de a aluneca în sus. Degetele lui iscoditoare întâlniră stavila sutienului de dantelă.

Încercă să desfacă încheietoarea, cu mișcări dornice și nesigure. Hayley îl ajută.

– Nu-mi vine să cred ce neîndemânatic sunt, spuse el cu glas tremurător.

Lui Hayley îi plăcea că era la fel de nervos ca ea.

– Nu mă deranjează, răspunse, eliberându-se din strânsoarea sutienului. Apoi întinse mâna spre el, atingându-i erecția prin șort. Matt gemu, strecurându-și degetele sub elasticul chiloților ei.

Hayley oftă cu voluptate.

– O, Matt...

– O clipă... spuse el cu glas scrâșnit, ridicându-se.

Îl privi, tremurând și cuprinzându-și trupul cu brațele. Știa că pusese stăpânire pe ea o stare sălbatică, aproape animalică. Nu se mai putea gândi decât la Matt, îl dorea, avea nevoie de el.

Matt își scoase cămașa, șortul și pantofii, înainte de a reveni la ea. Era un specimen masculin magnific. Inima lui Hayley își acceleră bătăile, în timp ce el se instala din nou alături.

Rezemându-se într-un cot, se aplecă, în timp ce ea se lăsa pe spate. O atinse, slab la început, cuprinzându-i un sân în căușul mâinii lui mari și calde. Apoi se înclină mai

mult, depunându-și buzele mai întâi pe un vârf trandafiriu, apoi și pe celălalt, săgetând cu limba pentru a descrie cercuri și rotocoale în jurul mugurilor sensibili. Hayley trase aer printre dinți, pe măsură ce intensitatea mângâierilor lui creștea. Era o tortură dulce, aproape insuportabilă.

Se întinse spre Matt, dornică de împărtășire, de a-i înapoia ceea ce-i dăruia el. Presiunea fierbinte a nevoii lui îi întâmpină atingerea. Îl cuprinse prin chiloți, după care, strecurându-și degetele pe sub betelie, îi trase în jos. Matt îi satisfăcu dorința, intervenind pentru a și-i scoate și arunca pe jos. Apoi soase și chiloții ei, amândoi rămânând complet goi.

Luând inițiativa, Hayley îl încolăci cu un picior, împingându-l înapoi, pe când se ridica deasupra lui. În ochii lui licăreau flăcări albastre. Îl simțea, fierbinte și dur, sub ea, pulsându-i în centrul feminității. Spirale de dor intens se descolăceau din adâncurile ei.

Se aplecă să-i găsească gura, încinsă, toridă, nerăbdătoare. Brațele lui o învăluiră, strângând-o cu putere la piept, pentru a potrivi cele două trupuri unul peste altul. Se sărutară, cu limbile dansând tangoul nebunesc al pasiunii, în timp ce Matt își cobora o mână de-a lungul ei, spre a-i strecura degetele între coapse.

Lunecă în locul ei tainic, aprinzând un fulger de pulsații pătimașe. Prin mintea lui Hayley scăpără revelația că nu era doar cea mai intensă experiență sexuală din viața ei. Era mai mult de-atât... Gândul o distrase doar o secundă, până când degetele lui se mișcară iarăși într-însa și nu mai putu decât să simtă.

Matt o explora și o excita, până o aduse în pragul unei nebunii a extazului. Degetele lui sondau, găsindu-i micul centru al pulsațiilor, pe care începură să-l mângâie cu o lentoare dureros de sublimă. În toată făptura ei se acumula o dulce tensiune.

Până când nu mai putu suporta. Eliberându-i gura, își apropie mâinile de trunchiul tare al dorinței lui, cuprinzându-l în amândouă și călăuzindu-se pe sine însăși deasupra. Coborî dintr-o singură mișcare puternică. Surpriza se dezvălui în dilatarea ochilor lui. Nu se aștepase la o asemenea cutezanță, iar Hayley îi zâmbi delicat, după care începu să se miște, stabilind ritmul.

Matt o încercui cu brațele, strângând-o puternic la piept, pe când începea să alunece înăuntrul ei, potrivindu-și răspunsul în același tempo. Senzația învăluirii în trupul lui Hayley era atât de electrizantă, de o stranie familiaritate. Fiecare impuls părea să-l potrivească la locul lui. Nu era un act sexual necugetat și fără sens. Niciodată nu-și închipuise că dragostea putea fi atât de minunată, atât de perfectă. Ajungea dincolo de tărâmul fizic. Cu Hayley, devenea o experiență aproape spirituală.

Iar apoi încetă să mai gândească, se cutremura, își pierdea controlul și totuși încă mai încerca disperat să continue. O trase pe Hayley mai aproape, în timp ce sfâșietoarea plăcere îl înălța pe culmi de neîndurat. Opintindu-se mai repede, mai adânc, se repezi vertiginos împreună cu ea spre pisc. Hayley țipă, cu o clipă înainte ca Matt să se reverse într-însa, și își încleștă trupul în jurul lui.

Apoi totul se sfârși, iar ea tremura, prăbușită peste el. Rămaseră uniți un lung răstimp, cu inimile bubuind în

piepturi, incapabili să se clintească. În cele din urmă, Hayley se lăsă să alunece într-o parte, cuibărindu-se lângă umărul lui. Scoase un sunet de mulțumire pură.

– A fost... începu ea.

– Ai grijă, o preveni încet Matt.

Își spunea că fusese cea mai splendidă partidă de sex din toată viața lui, iar dacă Hayley nu era de aceeași părere, se îndoia că ar fi putut să suporte.

– O fi orgoliul meu mare, dar nu e chiar *atât* de mare, adăugă el.

Hayley râse.

– Voiam să spun că a fost uluitor. N-am știut că poate fi... așa.

O cuprinse și mai strâns.

– Nici eu, recunoscu el.

Ar fi vrut să spună mai mult, dar ezită, nesigur, încă uluit de ceea ce se întâmplase, de ceea ce împărtășiseră între ei.

Era atât de firesc, atât de real, atât de... copleșitor.

Și deodată, nu mai vru să comenteze, nu mai vru să scoată o vorbă. Nu era gata să examineze pe deplin ceea ce tocmai se întâmplase între ei și bănuia că nici Hayley nu era pregătită.

Îi depuse un sărut ușor pe creștetul capului. Ea oftă, ghemuindu-se alături.

– Te gândești la ce mă gândesc și eu? îl întrebă, după câteva minute.

– Da, dacă te gândești că vrei s-o mai facem o dată.

Hayley îi dădu o palmă jucăușă pe braț.

– Eu mă gândeam că mor de foame. Ai uitat? N-am mâncat nimic de cină.

Matt întinse mâna spre telefonul de pe noptieră.

– Bine, mâncăm și pe urmă repetăm figura.

Îi aruncă o privire provocatoare. Hayley simți roșeața inundându-i tot trupul.

– Ce comandăm? o întrebă.

– Ăăă... *nachos*, răspunse la nimereală Hayley. Și vin.

Puțin îi păsa ce mâncau. Nu se gândea decât că avea să-și petreacă tot restul nopții în brațele lui Matt.

– *Nachos* și vin, zâmbi el. O.K.

Formă numărul de la room service și făcu comanda, apoi se sculă din pat.

Hayley îl privi cum intra în baie. Trase cearșaful peste ea, încrucișându-și brațele deasupra.

Începuseră ceva, dar nu era sigură ce anume. Nu era sigură nici măcar dacă voia să știe. Nu încă, cel puțin.

Știa că în acel moment nu avea putere să înfrunte realitatea. Nu când îl avea pe Matt alături, în aceeași cameră, în același pat.

Auzi dușul începând să curgă și coborî din pat. Matt zâmbi când o văzu intrând în baie. Făcură duș împreună, uitând complet de room service, dar mai târziu găsiră comanda pe tavă, lângă ușă.

Mâncară *nachos*, băură vin și se uitară la canalul de filme sexy pe care îl descoperise Matt, după care făcură din nou dragoste.

Târziu, mult mai târziu, când Hayley adormi cu capul pe umărul lui, Matt se gândi, ascultându-i ritmul regulat al respirației, cât de perfectă avea să fie deșteptarea cu ea în brațe.

Capitolul 12

Hayley strânse mâna lui Matt, în timp ce priveau maiestuoasa cascadă cu apă limpede care se revărsa de pe o faleză înaltă, prăvălindu-se în lacul adânc, presărat cu bolovani. Orientându-se cu ajutorul unei hărți, merseseră pe jos o oră prin aerul răcoros al dimineții, pentru a ajunge la cascada izolată.

Era ultima lor zi întreagă în Hawaii, iar Matt se hotărâse s-o petreacă singur cu Hayley. Presupusese că Hank n-ar fi vrut să-i însoțească într-o excursie de acel gen, și avusese dreptate. Prin jurul hotelului, chiar și pe plajă, niciodată nu aveau de unde ști când putea să-și facă apariția zelosul cameraman.

Așa că Matt anunțase o activitate despre care spera că avea să necesite suficient efort fizic ca să-l descurajeze. Iar operatorul nu-i înșelase așteptările.

Cărarea până la cascadă urmase matca unui râu, purtându-i în sus prin pădurea tropicală deasă. Întâlni-

seră câțiva alți drumeți, dar în cea mai mare parte acel colț de paradis le oferise o binecuvântată discreție.

– E mirifică, șopti Hayley, cu ochii spre lumina strălucitoare a soarelui care se depăna prin spărtura pădurii luxuriante, creată de cascadă și lac.

Matt dădu din cap.

– Fascinantă, confirmă el, deși nu la cascadă se gândea.

Se gândea cât ar mai fi dorit s-o culce pe Hayley chiar acolo, în vegetația bogată, înconjurați de însuflețitoarea splendoare a naturii. Era cel mai potrivit fundal pentru măreața putere a dragostei lor.

– La cascadă mă refeream, replică Hayley, dar luminițele din ochii ei îl înștiințară pe Matt că n-o deranja să știe că la *ea* se gândea.

– Haide, o cuprinse el cu un braț de mijloc, trăgând-o mai aproape, în timp ce porneau spre iazul scânteietor; de deasupra, cascada vuia în jos. Aș putea rămâne aici toată viața, adăugă, savurând felul senzual cum i se potrivea sânul ei în îndoitura brațului.

– Eu nu. E prea multă umezeală. Mi se încrețește părul.

Matt îi dădu un sărut apăsat, fierbinte.

– Iar gândești prea mult, Hayley.

– N-am ce face, zâmbi ea.

– Ei bine, încetează. Vino-aici, o chemă el pe un ton jucăuș, vreau să-ți arăt ceva.

O trase de pe potecă, după un banyan uriaș, unde era o poieniță izolată. Frunzișul tropical dens îi ascunse imediat de vederea eventualilor trecători pe cărare.

– Îți arde de glumă, spuse Hayley, când Matt o culcă pe solul afânat al pădurii luxuriante. Ochii lui îi sfredeleau arzători pe ai ei. Hayley își simți orice rezistență topindu-se sub asaltul lui senzual. Iar apoi, îi ridică bluza, deschise sutienul și, luând un sân în gură...

– Fac pariu că aici sunt insecte, gângănii cât toate zilele...

Își aplică buzele pe sfârc și începu să sugă. Plăcerea se răspândea în valuri concentrice din nucleul feminității ei.

– ...și păianjeni...

Continuând să-i adore sânii, își strecură degetele în jos spre talia ei, apoi și mai departe, în pantalonii scurți, pentru a-și potrivi palma peste cuibul moale dintre coapse. Degetele i se furișară înăuntru.

– Vai de mine...!

Apoi, uită cu totul de insecte. Era prea ocupată să-și smulgă de pe trup hainele, și pe ale lui Matt. Conștiința faptului că se aflau la nici doi metri distanță de un traseu turistic public părea dintr-o dată excitantă, periculoasă. Reprezenta un risc. Îl reprezenta pe Matt.

Hayley îl dorea nespus. Nerăbdarea o birui și îl trase peste ea, cuprinzându-i talia cu picioarele, strâns, posesiv. Îi apucă bărbăția, călăuzind-o într-însa.

– Așteaptă, murmură el și se rostogoli, întorcând-o deasupra, cu el culcat la pământ astfel încât s-o protejeze înainte de a-și începe dansul pasiunii.

Când termină, Hayley alunecă peste el și-i zâmbi, privindu-l în ochi, după care începu să se balanseze.

– Matt... Matt!

El preluă ritmul, călărind pe creasta furtunii ce-i

zguduia până-n adâncurile sufletelor, apoi explodă, luând-o cu el, cutremurându-se încleștați laolaltă.

Se prăbuși pe pieptul lui, așa cum stătea întins pe pământul moale, izbucnind într-un acces de chicoteli.

– A fost... feroce, spuse ea.

Tremura toată, scăpată de sub control, mai descătușată decât oricând în fața lui.

– A fost perfect, replică Matt, continuând să gâfâie de efort.

Apoi, Hayley începu să observe într-adevăr insectele, așa că se îmbrăcară și reveniră pe cărare. Își aduseseră în rucsacuri mâncare pentru un picnic și, lângă cascadă, găsiră o stâncă mare și plată. Își întinseră masa și prânziră în liniște, delectându-se cu frumusețea peisajului și bucuria de a fi împreună.

Avionul ateriză la Dallas/Fort Worth International Airport în seara următoare, la ora șase. Peisajul secetos era frapant de diferit, în comparație cu ambianța luxuriantă din Hawaii. Pe tot parcursul zborului, Hayley repetase în minte ce avea să-i spună lui Matt.

Când taxiul îi lăsă în fața locuinței ei, emoția îi contractase gâtul așa de tare, încât n-avea idee cum ar fi putut scoate o vorbă.

Matt îi duse valizele până la ușă. Hayley descuie, aprinse lumina și intră în apartament. Își puse geanta cu cosmetice pe măsuța de cafea. Matt lăsă valizele în micul antreu al casei.

– Nu ard de nerăbdare să merg acasă, singur, comentă el.

Se obișnuise să doarmă cu Hayley, cu trupul ei gingaș cuibărit lângă al lui. Se mira cât de însetat după ea era, deși tocmai petrecuseră împreună o săptămână încheiată. Niciodată nu mai simțise așa ceva pentru o femeie.

– Poate-ar fi mai bine nici să nu mă duc, continuă, cu speranță.

– Ba eu cred că ar fi mai bine să te duci, replică Hayley, privind prin apartament. Eu trebuie să-mi desfac bagajele și să mă pregătesc pentru luni, când reiau serviciul...

Matt își îngustă ochii. Ceva nu era în regulă. Categoric, fusese nervoasă încă din ajun, conchise el, iar în avion păstrase o tăcere neobișnuită.

– S-a întâmplat ceva? o întrebă.

Hayley își mușcă buzele.

– Mă gândeam doar că, poate, ar trebui...

– Ce? Poate ar trebui ce?

Nu-i plăcea deloc cum suna.

– Poate ar trebui doar să facem o pauză, izbucni Hayley.

– O pauză? repetă el, descumpănit.

– Da, o pauză.

– Asta ce mai înseamnă?

Hayley se întoarse ușor, ferindu-și privirea.

– Cred că amândoi avem nevoie de câtva timp ca să chibzuim bine. Ceea ce s-a întâmplat între noi în Hawaii nu făcea parte din plan. N-a fost o realitate. A fost...

– Ce? Ce-a fost?

– Nu știu! Or fi fost doar... hormonii.

Matt se strâmbă. Hormonii!

– Parcă ne înțeleseserăm că între noi nu era doar o relație sexuală, îi aminti el, încordat.

– *Tu* ai spus asta, sublinie Hayley, și imediat se simți îngrozitor, fiindcă nu dorea să-l rănească pe Matt – dar nu voia nici ca el să vadă cât de mult suferea ea. Avea nevoie de gândire și era aproape sigură că n-o putea face bine deloc când îl avea pe Matt în apropiere.

Matt o mai privi câteva momente. Își amintea ce spusese în legătură cu aventurile. Se simțea ca un nătărău. Tot timpul crezuse că începeau că construiască împreună ceva.

– Înțeleg, spuse el încet.

– Matt... întinse Hayley o mână, atingându-l pe braț. În momentul de față, nu prea știu ce vorbesc. Nu vreau să te fac să suferi. Am doar nevoie de timp ca să... ca să-mi limpezesc mințile.

– Mhm...

Era complet uimit. Dădu s-o sărute la despărțire, apoi conchise că poate nu era cel mai potrivit gest.

– Noapte bună.

Și, fără să mai adauge nimic, se răsuci pe călcâie și ieși din apartament.

Capitolul 13

– Beth, va trebui să te sun eu mai târziu, spuse Hayley luni dimineața, cu receptorul proptit între ureche și umăr. În timp ce vorbea, continua să frunzărească un biblioraft ticsit cu hârtii din biroul ei, căutând originalul comenzii unei cliente căreia i se livraseră alte draperii decât cele cerute, în timpul săptămânii petrecute de ea în Hawaii. Femeia, una dintre clientele de lungă durată ale lui Hayley, era extrem de nefericită, fiindcă își planificase o mare petrecere pentru weekend-ul următor și dorea să-și aranjeze casa impecabil.

– Dar, Hayley, trebuie să-ți vorbesc, insistă Beth, mai stăruitoare decât era în mod normal. Lilah...

– Revin eu mai încolo, Beth, repetă Hayley, văzând că se aprinsese și beculețul celeilalte linii telefonice. Acum trebuie să te las.

Apăsă pe buton, rugându-se să nu fi început o nouă criză.

Nu apucă s-o mai caute pe Beth. Prima zi după întoarcerea la slujbă era un haos de recuperări și, în mare parte, Hayley se bucura. Voia să fie ocupată. Nu-l mai văzuse pe Matt, nici nu primise vreo veste de la el, de sâmbătă seara, când ieșise din apartamentul ei, iar faptul că ea era cea care-i spusese să plece n-o împiedica să-i fie dor de el.

Duminică, la actualitățile de la ora zece, postul de televiziune difuzase un montaj sumar al materialelor filmate de Hank în Hawaii, în cadrul serialului special din luna iunie, despre nunți. Hayley urmărise primele câteva minute. Începuseră cu un interviu despre posibilitățile de a petrece luna de miere, la o agenție de voiaj, apoi trecuseră la cadrele cu tinerii căsătoriți câștigători ai concursului, Matt și Hayley, pe insula Oahu, angajați în diverse activități. Hayley nu putea să se uite. Era prea deprimant.

Dar auzi destule despre emisiune, de la colege. Nici un moment nu fusese conștientă cât de dificil avea să-i fie să facă față tuturor întrebărilor – despre nunta cu Joel, contramandată atât de brusc, despre neașteptata „căsătorie“ cu Matt. Se străduia să răspundă cât mai scurt posibil, ușurată din nou că era prea ocupată ca să aibă timp de conversații prelungite.

În timpul după-amiezii, Beth telefonă din nou, dar Hayley plecase să le dea telefoane clienților și, când reveni în magazinul universal, la sfârșitul zilei de lucru, nu găsi decât un mesaj înregistrat, de o stranie urgență.

Trecuse pe la birou doar pentru a ponta înainte de plecare, așa că se hotărî s-o sune pe Beth de acasă. O dată

ajunsă, nici nu avu timp să ridice receptorul și să formeze numărul, când auzi o bătaie în ușă.

Privind prin vizor, văzu ochii albaștri ca două lacuri vara, ai lui Matt. Stomacul i se crispă într-o clipă și simți prin tot organismul un impuls de adrenalină.

Nu voia să-l vadă pe Matt. *Nu voia să-l iubească pe Matt.* Și singura idee pe care o putea găsi pentru a se lecui de această problemă era aceea de a rămâne departe de el. Foarte departe de el.

Atunci, de ce i-l adusese Soarta în prag?

– Bună, Hayley, o salută Matt, când îi deschise. Pot să intru?

Avea pe chip o expresie serioasă.

Hayley deschise mai larg ușa, iar Matt intră. Închise în urma lui, fără a-l invita să se așeze.

Purta blugi și un tricou alb simplu, și arăta incredibil. Un fior de dorință o biciui prin tot trupul.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea, făcând eforturi să vorbească firesc. Dorea să termine cât mai repede posibil. După ultima conversație, de sâmbătă seara, atmosfera dintre ei părea cam încordată. Nu luaseră nici o hotărâre în legătură cu relația lor și o știau amândoi.

– S-a ivit o anume situație, începu el.

– O situație?

– Pot să iau loc?

Nu-i așteptă răspunsul. Intră în living și se așeză pe brațul unui fotoliu. Revederea cu Hayley îl chinuia mai rău decât se așteptase. O dorea atât de mult, încât îl durea tot pieptul. Revăzuse iar și iar în minte săptămâna trecută și nu înțelegea cum de el era singurul care credea că între ei se întâmplase ceva cu totul deosebit.

Când Hayley îi deschisese ușa, dorise atât de tare s-o sărute, încât părea o tortură fizică. Dar nu era sigur că ea ar fi primit cu bucurie un sărut, tocmai atunci.

– S-a întâmplat ceva? întrebă Hayley, instalându-se pe canapea.

Matt văzu că era încă îmbrăcată de lucru. Avea o rochie crem fără mâneci, cu croială simplă, care-i scotea perfect în evidență silueta suplă.

Nu părea deosebit de încântată. Ceea ce însemna că amândoi se simțeau la fel.

– Cu bunica, răspunse el.

Hayley scoase un mic țipăt.

– O, nu! Ce-i cu Lilah, e bine? A făcut încă un atac?

Ochii ei verzi se dilatară.

– Beth a încercat să mă sune azi, dar eu...

– Nu, nu, o opri Matt și trase adânc aer în piept.

Presimțea că Hayley n-avea să se bucure deloc. Nici el nu era sigur ce părere avea. Și era cu atât mai nesigur de propriile lui motivații.

– Bunica n-are nimic. Numai că... e aici.

– Aici? îl privi Hayley nedumerită.

– Acasă la Beth. O prietenă de-a ei, din cămin, s-a hotărât să facă un drum pentru a-și vizita rudele din Dallas. S-a oferit s-o ia și pe Lilah cu ea și s-o lase la Beth. A ajuns ieri după-amiază.

– O.K., spuse încet Hayley, întrebându-se încotro se îndrepta conversația.

Matt aruncă bomba.

– Bunica a văzut știrile.

Se holbă la el câteva secunde încheiate, până să înțeleagă pe deplin.

– Aha! Bine, dar Beth i-a explicat, nu?

Matt o privi fix.

– Tocmai asta e situația despre care îți vorbeam, începu el.

– Matt... clipi din ochi Hayley. Aproape subconștient, știa ce avea să-i spună în continuare, încă dinainte de a deschide gura.

– Bunica a fost atât de fericită, încât Beth nu s-a îndurat s-o necăjească, spunându-i că totul era un fals, continuă el. Știi ce fragilă e Lilah.

– Bunica ta crede că suntem căsătoriți? exclamă Hayley. Dar trebuie să-i spui adevărul. N-o poți lăsa să creadă că...

Matt clătina din cap.

– Am trecut pe la ele ieri după-amiază, bineînțeles, ca s-o văd, dar n-am fost acolo mai târziu, când a văzut reportajul la actualități. Beth m-a anunțat azi-dimineață la prima oră. Le-am mai vizitat o dată, în pauza de masă, dar, Hayley, n-am avut inimă să-i spun.

– Și ce-ai de gând să faci, s-o lași să ne creadă soț și soție? întrebă Hayley, uimită.

– Tot orașul Fort Worth o crede, îi aminti Matt. Ascultă, nu va sta aici decât până mâine, când prietena ei va trece s-o ia înapoi.

– O fi stând ea doar până mâine, dar ce se va întâmpla data viitoare când mai vine în oraș? Și cealaltă dată viitoare? continuă Hayley, încă sub imperiul șocului. Doar nu plănuiam să ne prefacem căsătoriți la nesfârșit, ai uitat?

– Nici bunica n-o să trăiască o veșnicie, replică trist Matt.

Hayley își roase o buză. Știa că Lilah nu stătea bine cu sănătatea. Dar...

– Nu putem face asta! strigă ea, ridicându-se; începu să se plimbe prin cameră. Nu ne putem preface încontinuu.

Cum ar fi suportat? Era prea dureros pentru ea, acum când în adâncul inimii dorea să fie cu adevărat soția lui.

– De ce nu? se ridică și Matt. Ne-am prefăcut căsătoriți ca să putem face o călătorie, ce mama dracului! De ce nu ne putem da drept soț și soție ca să ajutăm o bătrână cum-secade să fie fericită?

Hayley se opri din mers, răvășindu-și părul cu degetele.

– Și cu răgazul nostru ce s-a întâmplat? întrebă ea, cu gândurile răvășite.

– Nu-ți cer decât o singură seară, Hayley, răspunse Matt, calm dar ferm. O cină. Vino diseară la Beth și ia cina cu bunica. Nimic mai mult. Dimineața, va pleca înapoi la cămin.

Hayley înghiți un nod, privindu-l. O cină. Ca de obicei, Matt făcea ca jocul lor de-a tinerii căsătoriți să pară o nimica toată. Își simțea inima strânsă ca într-o menghină. Cum avea să reziste, preț de-o cină întreagă? Abia dacă rezista până la capătul unei simple conversații, fără să izbucnească în plâns.

Dar trebuia să se gândească și la Lilah.

– Bine, acceptă ea, rugându-se la toți sfinții să nu regrete amarnic.

* * *

– O, draga mea, vino aici! exclamă Lilah, cu vocea ei uscată, imediat ce Hayley intră în casa lui Beth; bătrâna se ridică în picioare, îmbrățișând-o. Bine ai venit în familie.

– Mulțumesc, răspunse Hayley, simțindu-se deja vinovată.

N-o mai văzuse pe Lilah de câțiva ani, de când se îmbolnăvise, și se mira să vadă cât slăbise biata femeie. Arăta atât de firavă, iar Hayley înțelese de ce nu voiseră Matt și Beth s-o tulbure.

Nici Hayley nu voia ca Lilah să se necăjească. Acesta era singurul motiv pentru care reluase farsa. *Singurul* motiv.

Se așeză pe canapea, împreună cu Matt, lăsându-l s-o strângă lângă el, în cuibul dulce al umărului său. *Mincinoaso,* se dojeni ea în gând. Situația o autoriza să cedeze dorinței. Era slabă – slabă, slabă, slabă!

– Sunt așa de emoționată, continuă Lilah, în timp ce se așeza la loc în fotoliu. Dar să știți că nu vă iert că ați ținut totul secret! îi amenință ea cu degetul. Ca să vezi, Matt nu mi-a spus nici o vorbă, ieri după-amiază.

Hayley privi pe furiș spre Beth. Prietena ei stătea în picioare lângă fotoliu, bătând-o pe micuța Audrey pe spate. Davis se așezase în alt fotoliu. Amândoi urmăreau cu interes vizibil jocul lui Matt și-al lui Hayley de-a tinerii căsătoriți.

– Cum spuneam, bunico, n-am vrut să te anunț până nu venea și Hayley aici, îi explică Matt pe cel mai firesc ton. Voiam să-ți dăm amândoi vestea.

O cuprinse pe Hayley cu un braț.

– Nu-i așa, iubito?

Hayley își aplică un zâmbet pe buze.

– Sigur că da.

Cina fu o adevărată tortură. Hayley reuși să-și împingă

mâncarea prin farfurie cu destul succes pentru a părea că lua câteva înghițituri. Audrey dormea în căruciorul pe care Beth îl adusese în living, dar pe la jumătatea mesei se trezi.

Beth dădu să se ridice, însă Matt îi făcu semn să stea jos.

– Merg eu s-o aduc.

Reveni cu fetița cuibărită la piept, înfășurată într-o păturică roz. Așezându-se o ridică pe umăr și-i bătu ușurel spatele.

Imaginea o făcea pe Hayley să simtă că i se rupea inima. Matt părea cel mai ideal tată din lume.

– Și voi veți avea micuți, curând, comentă fericită Lilah.

Hayley își privi farfuria. Mușchii abdomenului i se contractau la gândul de a purta copilul lui Matt într-însa.

Beth încercă s-o salveze.

– Bunico, poate că Hayley și Matt încă n-au discutat perspectiva unei familii.

– Ei, asta-i bună, sigur că vor avea copii, insistă bătrâna. Nu-i așa, dragii mei?

Hayley ridică privirea. Lilah părea emoționată, însuflețită. Nu avea de unde ști ce-și spunea Matt în sinea lui.

– Vom avea, bineînțeles, bunico, răspunse el în cele din urmă.

Audrey scoase un mic chițăit, iar Matt începu să-i mângâie părul fin de la ceafă.

– Nu-i așa, iubito? privi el spre Hayley.

Îi văzu roșeața din obraji devenind și mai intensă. N-ar fi trebuit să continue acea conversație. În programul său pentru viitorul apropiat nu figura nici un copil. Avea de

construit o firmă. Și-atunci, de ce se uita dintr-o dată la Hayley și-și imagina cum ar fi fost ca fetița din brațele sale să fie a lor?

– Nu ne-am făcut planuri prea clare, murmură ea.

Beth începu să strângă masa, iar Hayley și Davis se ridicară s-o ajute, în timp ce Matt continua s-o țină în brațe pe Audrey, ca să rămână liniștită. În timp ce aduceau la masă cafelele și feliile de tort cu ciocolată, nu putu să nu constate cât de firesc se integra Hayley în familia lui.

Lui Matt îi era tot mai greu să distingă hotarul unde prefăcătoria înceta și începea realitatea.

Niciodată în viața lui nu fusese mai derutat.

După masă, Hayley o ajută pe Beth să strângă în bucătărie. Matt insistase să sosească împreună, cu camioneta lui, spunând că n-ar fi făcut impresie bună să vină cu autovehicule separate, așa că era nevoită să-l aștepte, înainte de a porni spre casă.

Când Matt intră în bucătărie, era gata.

– Să mergem.

– Avem o problemă, răspunse el.

Stomacul lui Hayley făcu o tumbă.

– Să nu-mi spui că iar s-a ivit o situație.

Beth închise robinetul și își privi fratele.

Matt n-o slăbea pe Hayley din ochi.

– Bunica vrea să doarmă în noaptea asta la noi.

Capitolul 14

– Ce vrea să *facă?* întrebă Hayley, nevenindu-i să-și creadă urechilor.

– Vrea să înnopteze la noi, repetă Matt. Mâine dimineață, Beth o duce pe Audrey la controlul medical. Davis va fi la serviciu, iar prietena bunicii, Dorothy, va veni s-o ia. Întrucât am o firmă proprie, îmi pot organiza programul astfel încât să fiu acasă când sosește Dorothy. Dar bunica vrea să ne viziteze casa...

– Ai uitat că n-avem nici o *casă?* aruncă Hayley fulgere din priviri.

– Nici ceremonie de *nuntă* n-am avut, dar asta nu ne-a oprit să plecăm în luna de miere, îi aminti Matt, tăios. Îi trecu prin minte că era pentru prima oară că Matt îi adresa mai mult decât două cuvinte în șir, de când sosiseră acasă la Beth. Ca de obicei, reușise în sfârșit să-i atragă atenția înfuriind-o – deși era la fel de descumpănit ca ea de cererea lui Lilah.

Totuși, nu încercase să-și descurajeze bunica. Era destul de sigur că pretextele sale n-ar fi rezistat în fața unui examen mai atent.

– O.K., bine, răspunse Hayley; părea încordată ca un arc. Și ce mai urmează să facem, în așa-zisa noastră căsnicie? Să adoptăm un copil? Poate chiar doi!

Beth făcu un pas înainte.

– Hayley...

– Nu, nu, n-am nimic, îi dădu ea mâna la o parte. Haide, îl îndemnă pe Matt, încrucișându-și brațele pe piept. Cum crezi c-ai s-o rezolvi?

– Bunica trebuie să-și facă bagajele, așa că Davis o va aduce nu peste mult, îi explică el. Asta ne lasă câtva timp ca să luăm câteva lucruri de la tine de-acasă și să le aducem la mine. Va trebui să rămâi peste noapte. Apartamentul are un singur dormitor. Mai e și o canapea, în living... pentru bunica.

Hayley își vărsă conținutul micii genți cu cosmetice pe placa de marmură din baia lui Matt. Aranjă câteva obiecte pe poliță, își puse demachiantul lângă lavabou și înfipse periuța de dinți în suportul de ceramică, alături de a lui Matt. Îi ceruse să dea impresia, cel puțin la prima vedere, că locuia acolo.

Privi în jur, observând că baia părea destul de curată, pentru o locuință de burlac. Nu era decorată cu prosoape inscripționate, prețuri și piese decorative, ca și cum ar fi fost într-adevăr și a ei. Dar se presupunea că erau căsătoriți doar de scurt timp, așa că n-ar fi trebuit

să fie nici o problemă. Își amestecă obiectele feminine printre cele bărbătești ale lui, spunându-și că arătau destul de firesc.

Apoi, își îndreptă atenția spre cadă. Dădu la o parte perdeaua albastră a dușului și-și puse șamponul și balsamul de păr pe marginea de ceramică. Privi boxa cu dale albe de faianță. Acolo făcea duș Matt... gol, desigur.

Imediat îi veni în minte dușul lor împreună, în noaptea când făcuseră dragoste pentru prima oară. Trase perdeaua la loc, cu inima bătându-i puternic.

Reveni în micul hol. Aruncase deja o privire în dormitor, doar atâta cât să-și pună în dulap ținuta de noapte și un schimb de haine pentru a doua zi, la serviciu. Deocamdată, încerca să nu se gândească prea mult la aranjamentele de dormit. Patul lui Matt nu era la fel ca acela din hotel, cu imensa lui saltea regală.

Patul lui Matt avea proporții normale.

Își îndreptă gândurile spre ziua următoare. Venise de-acasă cu mașina ei. Desigur, trebuia să-și lase lucrurile la Matt, dimineața când pleca la serviciu, pentru că Lilah avea să mai fie acolo. După lucru, urma să și le ia înapoi. Lilah pleca între timp, iar cu asta lua sfârșit, în fine, și falsa lor căsnicie. Matt îi dăduse o dublură a cheii, pentru a-și putea lua lucrurile chiar și în lipsa lui, când termina programul.

Dar, mai întâi, trebuia să termine noaptea.

Soneria de la ușă anunță sosirea lui Lilah. Bătuse gongul. Hayley trecu grăbită în living. Mobila era desperecheată, fără nici un accent personal, dacă nu punea

la socoteală ziarele și revistele sportive întinse pe mese și pe jos. Arăta destul de comod, într-un stil cam aglomerat. Exista un șemineu, cu o fotografie neînrămată a lui Audrey rezemată pe consolă. Un perete era ocupat de o stație stereo imensă și câteva rânduri de C.D.-uri. Spre partea din spate a apartamentului se afla o bucătărie mică și funcțională.

Matt deschise ușa. Lilah intră, urmată de Davis, cu valiza.

– Mă bucur atât de mult că ești aici, îi spuse Hayley, cu toată sinceritatea. Ultimul lucru pe care-l dorea era să fie singură cu Matt, în apartamentul lui atât de confortabil.

– Vă mulțumesc că m-ați primit, dragii mei.

Davis rămase lângă ușă.

– Distracție plăcută, copii, le ură el vesel, cu un licăr amuzat în ochi.

Hayley îi aruncă o privire cruntă. După părerea ei, soțul lui Beth găsea prea distractivă încurcătura în care intraseră.

– Nici nu mă îndoiesc, replică Matt, fără nici o urmă din umorul său obișnuit.

Davis plecă, iar Matt închise ușa în urma cumnatului său.

– Ei, cred că se cade să-ți arăt casa, propuse el, căutând atitudinea cea mai potrivită cu momentul. Vrei să vezi cum ne-am aranjat?

– A, sigur că da, acceptă Lilah.

Matt o luă de cot, conducând-o prin living spre sufragerie și bucătărie, apoi în hol.

– Ăsta-i dormitorul nostru, spuse el.

Dormitorul nostru. Obrajii lui Hayley se înfierbântară. Își dădea toată silința să nu privească spre pat.

– Foarte frumos, comentă Lilah.

– Cam asta ar fi, anunță Matt și toți reveniră în living.

O ajută pe Lilah să se așeze pe canapea. Bătrâna îi privi cu ochii ei vioi.

– Veți locui mult timp aici? îi întrebă.

– Încă nu ne-am gândit, răspunse Matt, așezându-se lângă Hayley.

Lilah își îndreptă atenția spre ea.

– Matt e un constructor genial, să știi. Ți-ar putea clădi o casă de vis. Ce noroc ai cu el!

Hayley își forță un zâmbet.

– Mare noroc, murmură ea.

Apoi, Lilah se întoarse spre Matt.

– Iar Hayley ar putea s-o decoreze. Sunteți o pereche ideală.

Hayley îi aruncă lui Matt o privire. O cuprinse cu un braț, având ochii plini de o expresie tandră care-i dădu senzația că i se lichefiau măruntaiele.

– Părem o pereche ideală, într-adevăr, spuse el repede, cu o privire inconfundabil de seducătoare.

Inima lui Hayley bubuia în piept. În ce se băgase? Urma să petreacă noaptea în aceeași cameră cu un bărbat pe care-l dorea cu disperare – și despre care știa că o dorea la fel de mult. Dar să facă dragoste cu el era ultimul lucru de care ar fi fost în stare acum.

– Beth arată minunat, nu-i așa?

Puțin îi păsa cât de ostentativ schimbase subiectul.

– Nici nu-ți vine să crezi că a născut un copil, acum nici două luni.

Se întrebă câte ore puteau sta de vorbă fără să se culce.

Lilah mușcă nada și începură să vorbească despre Beth și Audrey, timp de câteva minute, după care bătrâna menționă că urma emisiunea ei favorită de televiziune, cerându-le voie s-o privească. Era o melodramă nocturnă.

Categoric, pe Hayley n-o deranja cu nimic să se uite la televizor.

Matt se ridică să ia telecomanda, apoi se așeză la loc lângă ea și deschise aparatul. De data asta, părea să stea și mai aproape. O luă de umeri cu brațul, atingându-i coapsa cu a lui și expediindu-i prin tot trupul fiori încărcați de tensiune.

Iar ea nu putea decât să stea pe loc, țeapănă și nefericită.

Lilah constată că Matt și Hayley nu urmăreau cu regularitate telenovela, așa că îi puse la curent cu complicațiile intrigii.

– De fapt, ăsta e adevăratul ei fiu, dar ea nu știe, explică ea în timpul unei secvențe, pentru ca la următoarea să continue: iar femeia asta e îndrăgostită de bărbatul ăla, însă el n-o iubește.

Și o ținu tot așa, deși Hayley n-o auzea. Era prea ocupată să-și înghită lacrimile, cu gândul că și viața ei se trasformase într-o poveste lacrimogenă.

Începu să se deruleze genericul final, iar Hayley, cu dureri de coloană vertebrală după ce stătuse atât de încordată timp de o oră, se îndepărtă puțin de Matt. Avea furnicături într-un picior și-și dădu seama că-i amorțise.

Nervii îi erau întinși la limită. Căută un subiect, dorind să se implice în conversație. Cealaltă variantă ar fi fost să se culce cu toții, ceea ce n-o tenta deloc.

– Nu-mi vine să cred că nu ți-am oferit nimic, spuse ea, amintindu-și dintr-o dată. Bei ceva, Lilah? Un ceai fierbinte?

Aproape că-și trânti mâna peste gură. Ce spunea? Habar n-avea dacă în bucătăria lui Matt se găsea sau nu ceai. Probabil că nu. Nu era băutura preferată a bărbaților necăsătoriți.

Matt își arcui o sprânceană spre ea.

– Nu, mulțumesc, draga mea, răspunse Lilah, spre ușurarea lui Hayley. E cam târziu pentru mine. La vârsta mea, mă culc cu găinile și mă scol cu cocoșii, înțelegi. În plus, sunt sigură că ați dori să stați câtva timp singuri. Nu-s atât de bătrână încât să fi uitat ce înseamnă să fii proaspăt căsătorit! încheie ea, cu o luminiță veselă scăpărându-i în ochii albaștri spălăciți.

Hayley simți un fulger fierbinte străbătând-o prin toată ființa. Halal ușurare!

Fură o privire spre Matt. Se uita la ea cu un interes intens. Ce i-o fi trecut prin minte? Starea de spirit dintre ei era atât de încordată, iar Matt se comportase neobișnuit de serios, în aproape tot timpul serii.

Nu apucaseră să-și termine cu adevărat discuția de sâmbătă seara. Matt plecase. Nu era sigură de ce, dacă era supărat sau dacă pur și simplu nu-i păsa. Nimic din comportamentul lui de astă-seară nu-i dăduse vreun indiciu.

– Îți pregătesc patul, bunico, se oferi el.

Hayley stinse televizorul, apoi o ajută pe Lilah să se ridice. Bătrâna intră în baie ca să se schimbe în cămașa de noapte, în timp ce Matt întindea așternutul pe canapea. Lilah reveni îmbrăcată într-o cămașă de noapte cu guler înalt, de culoare roz vie, cu părul cărunt pus pe bigudiuri și încălțată în papuci.

Hayley observă ce atenție tandră îi acorda Matt bătrânei sale bunici, cum o lua de braț și o ajuta să meargă spre canapea. Cum îi depuse un sărut ușor pe obrazul zbârcit.

După de Lilah se instală, Hayley intră și ea în baie. Își adusese cu ea decenta cămașă albă de noapte. Și-o trase peste cap și se privi în oglindă. Avea obrajii îmbujorați și ochii strălucitori. Părea să aibă febră, dar știa adevărul – era nervoasă, surescitată.

Excitată.

Dementă, adăugă ea, pe un ton critic.

Când ieși, în hol era întuneric. Un sforăit ușor o anunță că Lilah adormise deja. Ușa spre dormitor era încadrată de o lumină slabă.

O deschise. Matt stătea în capul oaselor, citind în pat un roman de buzunar, gros. Ea era obsedată numai la gândul se a se culca în același pat cu el, iar lui îi ardea de citit romane! Se simțea ca o idioată – pentru că-i

păsa, pentru că era dezamăgită. Era o nebunie – hotărâse să treacă peste problema cu Matt, iar acum se frământa fiindcă el nu-i arăta nici cel mai mic interes.

– Vrei să-ți pun deșteptătorul? se interesă Matt, ridicând privirea când Hayley închise ușa încet și intră în cameră. Puse cartea pe noptieră.

– Te rog. Mulțumesc. Nu mi-a trecut prin minte să mi-l aduc pe al meu. Trebuie să mă trezesc la șapte.

Ezita, în dreptul ușii. Patul părea mai mic. Se comprimase? Cum ar fi putut încăpea în patul acela, rezistând până dimineața fără a-l atinge pe Matt măcar întâmplător?

Câteva secunde nu se auzi decât ticăitul ceasului. Matt potrivi deșteptătorul, apoi se rezemă la loc. Hayley observă că romanul din poala lui era un thriller de spionaj. Aruncă o privire prin cameră. Era un spațiu funcțional, masculin. O cameră de bărbat. Patul avea o tăblie simplă și plapumă bleumarin, groasă. Pe pereți nu era agățat nimic.

Dar, cumva, părea totuși atrăgătoare. Conținea mirosul lui Matt, amprenta lui Matt.

Și, cel mai rău din toate, îl conținea pe Matt.

– Hayley?

Întoarse smucit capul, din nou, spre el.

– Mmm?

– Vii la culcare?

Hayley își roase buzele.

– Ăă, da.

Și porni încet în jurul patului.

Matt îi urmărea fiecare pas. Luase pe ea o cămașă de noapte simplă și albă, dar care nu avea nimic neutru – când era pe trupul lui Hayley. Reușea totuși să-i distingă formele sânilor, adâncitura din talie, rotunjimile blânde ale șoldurilor. Parțial din cauza felului cum i se drapa pe corp materialul subțire, parțial cu ajutorul amintirii. Acum, cunoștea trupul lui Hayley la fel de bine ca pe al său propriu. Fiecare părticică din el i se întipărise în creier.

Știa cât de tare îl ispitea? Indiferent ce purta pe ea?

Toată seara, stând atât de aproape de Hayley, fusese o tortură. Cu ea, habar n-avea în ce situație se afla. Sâmbătă, când ieșise din apartamentul ei, se lăsase guvernat de mândrie. Nu aflase ce înțelegea prin necesitatea unui răgaz.

Hayley se așeză ușurel pe marginea patului. Matt bănui că era încordată ca un arc. Și el era la fel.

– E-n regulă, Hayley, spuse el încet. Nu mușc, să știi.

Dintr-o dată, simți că nu mai suporta nici un minut tensiunea dintre ei. O risipi în singurul mod la care se pricepea – cu o ironie.

– Adică, nu mușc... dacă nu vrei.

Îi adresă zâmbetul pe care și-l considera cel mai seducător.

– Matt! exclamă ea, plesnindu-l pe braț.

O apucă de mână.

– Ce Matt? întrebă el, cu glas răgușit. Haide, Hayley, vorbește-mi.

N-o mai tachina.

Hayley înghiți în sec. Ochii îi fulgerau în toate părțile.

– Ce vrei să spun? îl întrebă, sufocată.

Matt nu avu nevoie să se gândească prea mult. Un singur lucru îi trecea prin minte.

– Vreau să-mi spui la ce te-ai referit când ai spus că vrei un răgaz.

Hayley nu vorbi imediat, așa că Matt făcu lucrul pe care-l dorise toată seara. O sărută – gingaș, delicat. Totul, la sărutul acela, părea atât de desăvârșit – mirosul ei, gustul, reacția. Erau familiare și firești. Și totuși, ceva nu se potrivea. Când puse capăt sărutării și o privi, știu că făcuse o greșeală.

Se aflau în dormitorul lui, în patul lui, și ultimul lucru pe care ar fi trebuit să-l facă în acel moment era s-o oblige în vreun fel. Adică tocmai ceea ce se pregătise să facă. Fusese gata să profite de situație.

Poate că într-adevăr aveau nevoie de un răgaz, la urma urmei. Se vedea clar că avea mințile zăpăcite complet în ceea ce o privea. Nu mai era mândru de felul cum se purta.

– Iartă-mă. Nu trebuia să fac asta.

– Ce... ce vrei să spui? păru ea nedumerită.

– Nici eu nu știu ce vreau să spun, recunoscu Matt. Hayley, când sunt cu tine, nu mai știu care e susul și care josul. Vreau să fac dragoste cu tine, dar habar n-am ce e între noi.

– Cred că nici eu nu mai deosebesc negrul de alb.

Ceea ce știa, fără umbră de îndoială, era că îl iubea – dar nu i-o putea spune. N-ar fi reușit decât să-l facă să se

simtă mizerabil, pentru că el nu-i putea declara același lucru.

– Sexul e cauza, așa-i? Face ca totul să pară atât de... complex.

– Și cum rămâne? continuă el. Spuneai că ai nevoie de un răgaz. Asta ce înseamnă?

– Nu știu, mărturisi Hayley.

Categoric, era blestemată. Singurul bărbat de pe planetă care ar fi fost partenerul ei de viață perfect – prietenul și amantul la un loc – n-o dorea în același fel în care îl dorea ea pe el. În felul eroilor din basme, care trăiesc fericiți până la adânci bătrâneți.

Cu câteva secunde în urmă, fuseseră la un pas de a face dragoste. Era aproape sigură că nu l-ar fi refuzat – capul ei i-ar fi spus nu, dar trupul urla că da. Însă nu conta, fiindcă Matt era cel care se retrăsese. Evident, își dădea și el seama că numai atracția fizică nu era de ajuns pentru a menține o relație între ei. Și nu simțea pentru ea nimic mai mult decât atracție.

– Poate că de fapt trebuie să hotărâm să fim doar...

Hayley se chinui să pronunțe cuvântul.

– ...prieteni, reuși ea în sfârșit.

Bănuia că se comporta într-un mod îngrozitor de matur. Putea s-o facă, nu? Era mai bine așa.

– Crezi că am fi în stare?

Își ținu respirația, așteptându-i răspunsul.

– Prieteni, repetă Matt privind-o lung, în timp ce frământa ideea în minte. Era o perspectivă deprimantă. Hodoronc-tronc, din amanți, ajunseseră *doar prieteni*.

Îi trecu prin gând că, dacă din capul locului n-ar fi avut un asemenea orgoliu, săptămâna trecută i l-ar fi dezumflat oricum, aproape sigur.

– Mă rog, am fost prieteni tot timpul, nu-i așa, Hayley? încercă el să pară dezinvolt.

– Cred... cred că da.

În cameră se lăsă brusc tăcerea. Hayley își făcu de lucru, aranjându-se în așternut.

Matt încerca să mai găsească ceva de spus, dar nu reușea. Poate că nici nu mai rămăsese nimic de spus între ei.

– Ești gata, pot să sting lumina? întrebă el, politicos.

– Sigur, răspunse încet Hayley.

Se făcu întuneric. Matt își spunea că trebuia să fie fericit. Totul era așa cum îi plăcea lui. Hayley nu se agăța de el ca un scai, nu venea cu pretenții.

Și-atunci, de ce naiba își dorea s-o fi făcut?

Capitolul 15

A doua zi dimineața, când ieși din baie, îmbrăcată și aranjată, Hayley o găsi pe Lilah așezată pe marginea canapelei, bând un pahar cu suc de portocale. Făcuse eforturi suplimentare cu machiajul, pentru a-și ascunde cearcănele de sub ochi.

– Bună dimineața, draga mea, o întâmpină veselă bătrâna.

– Bună dimineața.

Pradă unui impuls, o sărută pe obraz. Era prea crud că-l iubea nu numai pe Matt, ci și familia lui. Ar fi avut o slabă consolare, dacă putea măcar să-și imagineze că scăpa de niște socri nesuferiți.

– Ce zici de-un mic dejun? propuse ea, impunându-și un aer vesel.

Lilah o urmă în bucătărie. Se oferi s-o ajute, dar Hayley insistă să se așeze la masă.

– Așa, ia să vedem, începu ea, deschizând frigiderul lui Matt. Nu se aștepta să găsească mare lucru și fu surprinsă

să vadă că era bine aprovizionat. Evident, Matt făcuse cumpărături, de când se întorseseră din Hawaii.

Scoase ouăle și șunca, întrebându-se cum avea să poată pregăti micul dejun fără a fi evident că trebuia să caute tigăile și diversele ustensile. Ar fi trebuit să știe și unde își ținea Matt cafeaua – dacă locuia acolo. Privi prin bucătărie, cam neliniștită.

Matt intră.

– Matt! exclamă ea, ușurată. Tocmai mă pregăteam să fac micul dejun.

– Bună dimineața, salută Matt, senin. Ce-ar fi să mă lași pe mine? o scoase el din încurcătură. Stai jos, iubito.

Îi depuse un sărut fierbinte pe gură. Când o eliberă, îi mai susținu privirea o fracțiune de secundă, înainte de a se apuca de lucru.

Hayley stătu un moment pe loc, cu obrajii calzi și trupul și mai cald. Nu l-ar fi numit tocmai un sărut ca între *prieteni*. Era prea intens, puțin prea stăruitor, chiar și pentru un sărut numai pe buze.

Se preface, își reaminti ea.

Așezându-se, îl privi, observând că avea părul încă umed. Făcuse un duș și luase pe el o pereche de pantaloni scurți de doc. Avea picioarele desculțe.

Arăta teribil de sexy. Inima ei tresărea în piept doar privindu-l.

Cu mișcări repezi și fluente, Matt scoase o cutie de cafea dintr-un dulap și puse filtrul în funcțiune. Apoi, luă o tigaie, în care începu să frigă felii de șuncă, pe când spărgea ouăle deasupra unei alte tigăi. Lilah, în aceeași cămașă de noapte veche, cu guler înalt, pe care o luase la culcare, și

părul tot pe bigudiuri, începu să converseze cu Hayley.

– Pleci la serviciu în dimineața asta, draga mea?

– Aș vrea să pot rămâne pentru a-ți ura drum bun, îi răspunse Hayley. Dar tocmai am avut o săptămână de concediu și sunt așteptată la birou.

– Sigur, draga mea, înțeleg. Norocul meu că programul de azi al lui Matt e mai flexibil.

Când cafeaua fu gata, Matt aduse la masă două cești aburinde, punând una în fața lui Lilah și pe cealaltă în dreptul lui Hayley. Reveni cu o zaharniță și linguriță, apoi își luă și cana lui.

Hayley își îndulci cafeaua după gustul său, apoi sorbi o înghițitură, nesigură. Toată scena era atât de casnică și familiară, cu Matt și bunica lui la masa din bucătărie. Numai ea nu-și avea locul acolo.

În câteva minute, Matt puse în fața lor farfuriile pline cu jumări de ouă, șuncă și pâine prăjită. Hayley se străduia să nu se uite lung la pieptul lui fermecător de lat, în timp ce lua prima îmbucătură de jumări. Erau delicioase, ceea ce, în chip ciudat, o făcea să-i vină să plângă.

Îl iubea, îi iubea familia, iar el mai știa și să gătească. Până și cafeaua o făcea bună.

Iar în materie de amor...

Izgoni gândul.

Lilah vorbea cu Matt, iar Hayley clipi din ochi, chinuindu-se să se concentreze asupra cuvintelor bătrânei.

– Încerc să nu le dau sfaturi unor tineri ca voi, acum că ați crescut, spunea Lilah cu seriozitate, plimbându-și ochii albaștri între Hayley și Matt. Dar, înainte de a pleca, vreau să vă spun un lucru. Țineți minte că nimic nu con-

tează mai mult decât dragostea dintre voi. Indiferent prin ce necazuri treceți în viață, iubirea o veți avea întotdeauna, iar ea vă va ajuta s-o scoateți la capăt. Vă mai amintiți jurămintele nupțiale?

Hayley se încordă.

– „La vreme de boală și de sănătate, bogați și săraci deopotrivă", continuă Lilah; își lăsă o mână peste a lui Matt. Edgar și cu mine am fost întotdeauna atât de fericiți și niciodată n-am avut un cent în buzunar. Ne iubeam cu trup și suflet.

Cu trup și suflet. Cuvintele ei o dureau pe Hayley. Își simțea autocontrolul tot mai fragil cu fiecare minut.

Lilah nu terminase. Strânse mâna lui Matt.

– Iar mai târziu, după ce Edgar a murit și voi, copiii, v-ați mutat la mine, am fost fericiți toți trei – deși voi vă pierduserăți părinții. Asta, fiindcă în casa noastră exista iubire. Eu vă iubeam, pe tine și pe Beth, iar voi mă iubeați pe mine. Numai atâta am vrut să vă spun, își retrase ea mâna, sorbind din cafea.

– E minunat, spuse încet Hayley, dintr-o dată cuprinsă de emoție. *Și ea dorea o asemenea iubire.* Oare avea s-o găsească vreodată?

Matt o privi, observându-i lucirea umedă a ochilor verzi. Se gândi la insistențele ei cum că era blestemată, că iubirea și căsnicia nu erau pentru ea. Dar se vedea limpede că vorbele bătrânei o mișcaseră adânc.

Poate că, de fapt, Hayley își dorea iubirea și căsnicia – toate lucrurile frumoase din povești. Nu cumva îi era doar teamă? Nu cumva se folosea de acel presupus blestem ca de o scuză?

Se încruntă, privind-o atent.

– E timpul să plec, spuse ea pe neașteptate. Am... Am uitat că în dimineața asta aveam o anumită treabă la birou.

Își împinse scaunul înapoi și se ridică. După ce-i dădu bătrânei un sărut, luându-și poșeta, porni spre ușă.

Matt veni după ea.

– Îți mulțumesc pentru... aseară, cu Lilah, cu toate problemele, spuse el încet. Nu asta ar fi vrut să-i spună, dar altceva nu reușea să-i treacă prin minte.

– N-ai de ce, spuse Hayley, evitându-i ochii. Revin după-amiază, ca să-mi iau lucrurile.

– Eu am o întâlnire cu un subcontractor, pe noul meu șantier, la ora patru. Dar voi încerca să fiu aici când îți termini tu programul.

– Pot să-ți las cheia pe masă, replică Hayley. Nu-ți crea complicații, numai ca să ajungi.

Făcea ca totul să fie al dracului de simplu. Fără nici o complicație.

Voia s-o oprească, dar era prea nedumerit de *motivul* pentru care voia s-o oprească, așa că nu reuși să scoată o vorbă. În clipa următoare, Hayley plecase.

Hayley își îndesă cosmeticalele în mica geantă pe care o adusese în baia lui Matt. Se grăbea, hotărâtă să termine înainte de sosirea lui acasă.

Nu voia să-l întâlnească. Plecase de la birou mai devreme, tocmai pentru a nu fi nevoită să se vadă cu el.

Apoi, își găsi cămașa de noapte și hainele din ajun. Le lăsase împăturite cu grijă, pe un scaun din dormitorul lui Matt.

Rămase pe loc, privind patul. În noaptea trecută îl împărțiseră între ei, dar la fel de bine puteau să se fi aflat în galaxii diferite.

Rezemându-se de tocul ușii, se lăsă în voia unui moment de amărăciune dureroasă. Cum își putuse închipui că s-ar fi îndrăgostit de ea? Era un om nepăsător și sportiv. Ea își planifica fiecare pas în viață. Matt îi amintise de atracția contrariilor – adică singurul lucru care-i unea cu adevărat. O atracție. Cunoscuse limitele relației în care intra dar, undeva pe parcurs, uitase de ele.

În nici un caz n-avea să-și permită să le mai uite.

– Ce-ți mai face nevasta? întrebă în aceeași după-amiază Tommy Richardson, instalatorul cel chel, pe șantierul unei vile de comandă unde Matt tocmai vârâse hârletul în pământ.

Se întâlniseră pentru a revedea proiectul instalațiilor. Planul casei era jalonat, iar instalatorul se pregătea să aducă țevile, a doua zi.

– Excelent! răspunse exuberant Matt.

Nu-l deranja că atâția oameni păreau să fi văzut emisiunea de televiziune cu el și Hayley. Îi plăcea. Îl încânta să fie „soțul“ ei.

Îi plăcuse să se trezească din somn cu ea alături, să-și bea cu ea cafeaua de dimineață, să-i pregătească micul dejun. Totul îi plăcea în relația lor.

Numai că acum, totul se sfârșise.

– Nu peste mult, vei construi o casă dintr-asta și pentru voi, comentă Richardson. Veți avea nevoie de loc, pen-

tru atâția copii... aruncă el, în timp ce mergea în jurul perimetrului jalonat, cu planurile arhitecturale într-o mână.

– Hmm...

Matt își imagina copiii pe care i-ar fi avut cu Hayley. Băieței zburdalnici ca el, fetițe meticuloase ca ea. Nu-și putu stăpâni un zâmbet.

Apoi, își reaminti că așa ceva n-avea să se întâmple. Pretinsa lor căsnicie luase sfârșit.

Cu atât mai bine. Nu era gata pentru însurătoare și familie. Firma lui încă nu era destul de solidă.

Se gândea la tot ceea ce-i spusese Lilah în dimineața aceea. Avusese o copilărie fericită, deși nu stătuseră niciodată bine cu banii. Nu securitatea financiară era aceea care aducea fericirea unei familii.

Se încruntă. Cum de uitase tocmai acest lucru? Se ascundea după nevoia de siguranță materială, la fel cum se ascundea și Hayley după acel blestem al ei?

Însă chiar *se ascundea* după blestem? Dintr-o dată, știu că trebuia să afle.

– Tommy, am o treabă! îi strigă el instalatorului.

Richardson îl privi mirat. Apoi, dădu din cap, înțelepțește.

– Proaspăt căsătoriți... comentă el, făcându-i semn să plece. Fugi acasă la nevestică. Amorul de dup-amiază.

Îi făcu cu ochiul.

– Înțelege tata.

Și reveni cu privirea la planuri.

Matt porni ca vântul, cu camioneta, spre casă. Îi dăduse lui Hayley o cheie, dar ea nu avea cum să fi ieșit deja de la serviciu. Putea ajunge înaintea ei.

O găsi deja acolo. Mașina ei era în parcare. Inima începu să-i palpite în piept. Intră în apartament cu cheia lui, bâjbâind să descuie, de atâta grabă.

Nervos, își lăsă simțul umorului să-i anunțe intrarea.

– Iubito, am sosit! strigă, cu o sonoritate fabuloasă în prăfuita formulă. Ar fi vrut s-o rostească în fiecare zi. Nu-i păsa dacă o spunea într-o cocioabă sau într-un palat. Nu voia decât s-o spună – și nu oricui, ci numai lui Hayley.

Hayley ieși în living. Avea în mână geanta cu care își adusese lucrurile, în seara trecută.

– Bună, se opri ea în mijlocul camerei.

– Pleci?

– Păi, da, nu locuiesc aici, ai uitat? Asta era o poveste pe care am scornit-o pentru Lilah.

Vocea îi era seacă.

– Nu vreau să pleci.

Hayley clipi din ochi.

– Cum?

– M-ai auzit, parcurse el din câțiva pași spațiul care-i mai despărțea. Nu vreau să pleci.

– Dar *trebuie* să plec.

O luă de mână.

– Hayley...

– Trebuie să plec, Matt.

În ochii ei scânteia un amestec de emoții pe care nu le putea descifra. Hayley își smulse mâna.

– N-o să am o aventură cu tine!

– Cum? Dar nici eu nu-mi doresc aventuri cu tine!

– Serios? luă ea o atitudine neîncrezătoare. Și-atuncea, ce-ți dorești?

Matt își trecu o mână prin păr.

– Nu știu. Mai adineaori am descoperit că sunt îndrăgostit de tine! Scuză-mă că încă n-am pus la punct toate detaliile.

Până și un fluture l-ar fi putut doborî de pe picioare. Habar n-avusese că urma să rostească acele cuvinte. Dar erau adevărate.

De când era îndrăgostit de ea? De câteva zile?

De ani de zile?

Hayley simți că o lua cu frig. Chiar îi spusese Matt că o iubea?

Parcă ar fi stat pe o cale ferată. Un mărfar enorm se repezea spre ea. Dacă dădea crezare cuvintelor lui Matt, și nu erau adevărate, durerea ar fi strivit-o complet. Se răsuci pe călcâie, ținându-și strâns geanta, cu lacrimi de teamă și speranță umplându-i ochii.

– Zi ceva, mârâi Matt, din spatele ei. Zi orice, nu vezi că mor aici?

Hayley clipi rapid din ochi, încercând să-și stăpânească năvala lacrimilor. Se întoarse din nou, încet.

– Ăsta-i unul din textele tale? întrebă ea, cu voce crispată; nu-și putea permite să-l creadă. Poți spune cât vrei că mă iubești, dar tot n-o să am o aventură cu tine, anunță ea.

– Ți-am spus că nu mă interesează o aventură, ripostă Matt. Vreau să am o viață împreună cu tine.

Se făcu lumină. Sigur știa ce voia. Voia ca prefăcătoria lor să fie adevărată. O căsnicie adevărată.

– Vreau iubire, căsătorie, copii. Toată povestea.

Toată povestea. Hayley își îngădui să spere, doar puțintel. Dorea atât de mult să-l creadă.

– Dar credeam că nu vrei să te însori. Cel puțin, nu prea curând.

Își mușcă buza.

– Și nu cu mine, adăugă ea, cu un mic tremur.

– Crezusem că trebuie să-mi pun firma pe baze solide, înainte de a mă căsători. Însă greșeam. Nu era decât o scuză. Ceea ce a spus Lilah azi-dimineață e adevărat. Banii n-aduc fericirea.

Se încruntă.

– Dar cum adică, nu cu tine?

Și iar o apucă de mână.

– Ai spus că nu dorești complicații...

– Cred că situația dintre noi a fost întotdeauna complicată, nu? o cuprinse el de-a binelea în brațe. Cred că dintotdeauna te-am iubit. Oricum, eu credeam că tu ești cea care nu voia complicații. N-am vrut să te sperii. Și tocmai asta e, nu? Ești speriată. Știi că nu există nici un blestem, că eșecurile în căsnicie ale mamei tale nu înseamnă că tu nu poți avea o căsnicie fericită. Ți-e doar puțin cam frică, atâta tot.

– Da, mărturisi ea, cu voce tremurătoare.

– Îți mai e frică și-acum?

Zguduită, dar dintr-o dată sigură, Hayley șopti:

– Nu. Sunt... sunt îndrăgostită de tine.

Se trase mai aproape de el, cu o mișcare unduitoare. Matt o sărută pe gură, fierbinte și posesiv, umplându-i tot trupul de valurile unei dorințe fericite.

– Când ne putem căsători? o privi el cu drag.

– Toată lumea crede că ne-am căsătorit deja, îi aminti Hayley, cam amețită.

– Ne vom reînnoi jurămintele, hotărî el. Vreau să mă însor cu tine în fața tuturor.

Hayley surâse.

– Nuntă la biserică?

N-avea ce face – o dorea. Biserica, marșul nupțial prin naos. *Povestea.*

Matt observa că rotițele minții ei se învârteau deja, ticluind planuri.

– Categoric, spuse el. Un singur lucru, mai adăugă, cu glas senzual.

– Ce anume? întrebă Hayley, visătoare.

O cuprinse în brațe.

– Luna de miere.

– Noi am început cu sfârșitul, mai știi? Am și fost în luna de miere.

– A, nu, clătină el din cap. Asta-i o lună de miere care nu se va termina niciodată. Va dura o veșnicie.

Hayley tremura de fericire.

– O veșnicie?

– O veșnicie.

Și o duse înapoi în dormitor – în dormitorul lor – pentru a-i oferi pe loc să guste din ceea ce le rezerva veșnicia.

Sfârșit